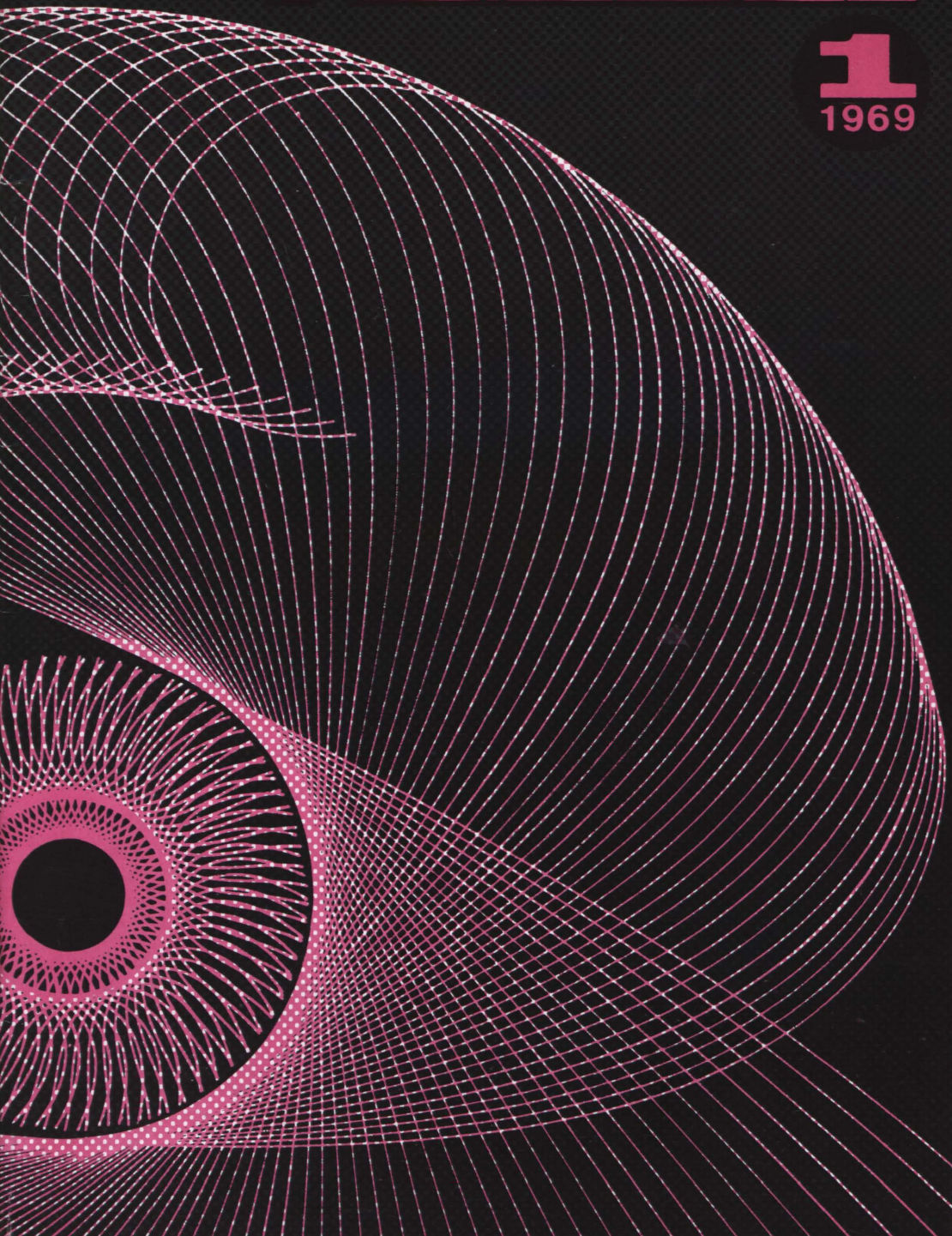

VIMANA

1
1969

VIMANA

Neljä kertaa vuodessa
ilmestyvä jäsenlehti

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Kirjoitusten lainaaminen sal-
littu lähde mainiten

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

Yhdistyksen tarkoituksena on
tutkia ja välittää "lentäviä
lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Ilpo Koskinen

Vuotuinen jäsenmaksu 10 mk

Yhdistyksen postiosoite:
postilokero 10101 Helsinki 10

Postisiirtotili 129 200

Luettelo paikalliskerhoista
takakannen sisäsivulla

VIMANA

1969

1

UFO- TUTKIMUKSEN NAKYMISTÄ

Maassamme on viime aikoina virinnyt tiedotus-
toimintaa, jota UFO-asioista kiinnostuneet
ovat seuranneet varsin valppaina. Kahden
kustantajan julkaisemat käännöskirjat, toinen
englannin- toinen saksankielisestä alkuteok-
sesta ovat olleet varsin tervetullut lisä
niukkaan suomenkieliseen UFO-kirjallisuuteen.
Lisäksi ovat monet viikkolehdet julkaisseet
erilaisia UFO-havaintokertomuksia, otteita
julkaistuista kirjoista, tieteistoimittajien
mielipiteitä jne. Muutamissa televisio-ohjel-
missa on myös käsitelty UFO-ongelmaa mielipide-
tutkimusten ja asiantuntijoiden haastattelujen
muodossa.

Eri maissa on jatkuvasti ilmestynyt uusia kir-
joja, joissa asianharrastajat ja tiedemiehet

esittelevät UFO-havaintoja ja niitä koskevia tutkimuksia. Alan julkaisuista on myös luetavissa pienimuotoisempia tutkielmia. Yleiset tiedotusvälineet välittävät mitä erilaisimpia välähdyksiä UFO-ilmiöiden vaihtelevalta saralta; mielipiteitä esitetään puolesta ja vastaan. Ilmeisestikin "lentävät lautaset" saavat tällä hetkellä osakseen enemmän huomiota kuin koskaan aikaisemmin niiden vuosien aikana, jolloin niistä on julkisesti keskusteltu. On kuitenkin heti todettava, ettei tietomme UFO-ilmiön todellisesta luonteesta ole toistaiseksi lisääntynyt samassa määrin kuin niitä kohtaan osoitettu kiinnostus. Ilmeistä on, ettei mitään yhtenäistä kuvaa UFO-tapahtumasta voida tällä hetkellä antaa olletikin, kun tutkittavana on tällainen satunnaisilmiö. Tutkimuksemme on yhä vaiheessa, jossa meiltä vaaditaan pitkäjännitteistä, kärsivällistä ja tosiasioihin perustuvaa suhtautumista tutkimuskohteeseemme. Ongelmamme ei tule ratkaistuksi sillä, että hyväksymme tosiasioina ei-todistettuja "utopioita".

● Toivomme, että lukijamme, joilla on omia käsityksiä, tietoja, kokemuksia jne. edustamaltamme alalta (sekä lehdessämme julkaistuista artikkeleista) kirjoittaisivat niistä lehdelle. Olisimme myös kovin kiitollisia paikallisista lehdistä sak-situista leikkeistä. Jotta voisimme tulevaisuudessa julkaista lähettämistänne kirjeistä mahdollisimman monia, pyydämme Teitä pitämään kirjeenne, jotka haluaisitte julkaistaviksi, lyhyehköinä. Toivomme Teidän liittävän kirjeeseen nimenne ja osoitteenne, vaikka julkaistavissa kirjeissä voi luonnollisesti esiintyä nimimerkillä. Kaikenlaiset ehdotukset, korjaukset, asiatiedot ja mielipiteet ovat tervetulleita. Kiitämme niistä jo etukäteen.

TULOKSIA JASENTUTKIMUKSESTA

Interplanetistien jäsentutkimus ei onnistunut aivan odotetulla tavalla, sillä vastausprosentti jäi sangen alhaiseksi (50 %). Tulosten luotettavuus on siis hieman kyseenalainen. Tulokset antanevat kuitenkin oikean yleiskuvan interplanetisteista.

Vastanneita jäseniä	152	50 %
Jäseniä kaikkiaan (tammikuu 1969)	304	100 %

1. Sukupuoli

a) jäsentutkimus:	b) todellisuudessa:
mies 89 59 %	mies 158 52 %
nainen 63 41 %	nainen 146 48 %
yht. 152 100 %	yht. 304 100 %

Miehet ovat osallistuneet tutkimukseen aktiivisemmin kuin naiset. Miesten vastausprosentti on 56, naisten 43.

2. Ikä	mies	nainen	yht.	%
yli 60 v.	6	13	19	13
51-60 v.	4	12	16	11
41-50 v.	11	14	25	16
31-40 v.	19	12	31	20
21-30 v.	24	8	32	21
alle 21 v.	25	4	29	19

3. Ammatti

koululainen, opiskelija	28	19
opettaja	16	11
kotirouva	13	8
henkinen työ (johtava)	20	13
henkinen työ (ei johtava)	40	26
ruumiillinen työ	30	20
muu	5	3

4. Asuinpaikka		%
Helsinki	39	26
Uudenmaan lääni	20	13
Kymen lääni	17	11
Turun ja Porin lääni	16	11
Keski-Suomen "	15	10
Hämeen "	14	9
Oulun "	9	6
Vaasan "	6	4
Kuopion "	5	3
Lapin "	5	3
Pohjois-Karjalan "	5	3
Mikkelin "	1	1

Todellisuudessa helsinkiläisten osuus jäsenis-
töstä on peräti 40 %, sillä Helsingissä asui tammi-
kuussa 1969 120 jäsentä. Vain joka kolmas helsin-
kiläisistä jäsenistä on vastannut tutkimukseen.
Hieman yli puolet jäsenistä asuu Helsingissä ja
Uudenmaan läänissä.

5. Koulusivistys		%
kansakoulu	36	24
keski- tai ammattikoulu	75	49
ylioppilastutkinto, opisto	24	16
akateeminen loppututkinto	17	11

6. Aviosuhde		
naimaton	65	43
naimisissa	70	46
eronnut	10	7
leski	7	4

Miehistä oli naimattomia 50 % (ks. ikärakennetta),
naisista 32 %.

7. Milloin kiinnostui lentolautasista?		%
40-luvulla	7	5
50-luvulla	23	15
1960-1965	83	55
1966- 1968	31	20
muu	8	5

9. Minä vuonna liittyi jäseneksi?		%
1962	8	5
1963	5	3
1964	5	3
1965	20	13
1966	28	19
1967	48	32
1968 (syyskuuhun men- nessä)	38	25

10. Onko jäsenenä muissa alan yhdistyksissä?		
ei muissa jäsenenä	140	92
jäsenenä muissa	12	8
jäsenenä Suomen Planetis- tien Seurassa	5	3

11. Onko omia UFO-havaintoja?		%
oma UFO-havainto	54	36
ei omaa havaintoa	98	64

Oma UFO-havainto: mies 32, nainen 22.

a) miltä vuodelta on ensimmäinen havainto?

		%
1910-luku	1	2
1920-luku	1	2
1930-luku	3	6
1940-luku	4	8
1950-luku	8	15
1960-1965	11	20
1966-1968	22	40
ei muista	4	8

b) kuinka monta havaintoa on yhteensä?

		%
1 havainto	27	50
2-5 havaintoa	19	35
yli 5 havaintoa	4	7
ei osaa sanoa	4	7

13. Miten muu perhe suhtautuu UFO-harrastukseen?

		%
myönteisesti	90	59
ei osaa sanoa	50	33
kielteisesti	12	8

14. Kuinka monta UFO-kirjaa on lukenut?
Keskimääräinen interplanetisti oli viime vuoden syyskuuhun mennessä lukenut noin kuusi UFO-kirjaa. Noin kymmenen prosenttia jäsenistä oli lukenut kymmenen kirjaa tai enemmän. Vain muutama jäsen oli lukenut yli 30 UFO-kirjaa. Vieraskielisistä kirjoista englanninkielisiä oli luettu eniten.

15. UFO-kirjailijoiden luotettavuus

pistemäärä			
1) Fry	79	12) Mustapa	4
2) Adamski	74	13) Stranges	3
3) Rehn	57	14) Miller	2
4) Leslie	49	15) Veit	2
5) Telano	35	16) Fuller	1
6) NICAP	17	Jung	1
7) Vallee	14	Kraspedon	1
8) Edwards	10	Lorber	1
9) Keyhoe	10	Lorenzen	1
10) Ruppelt	8	Perego	1
11) Michel	7	Smith	1

Koska enemmistö jäsenistä on tutustunut vain suomalaisiin UFO-kirjoihin, on luonnollista, että nämä ovat saaneet suurimman pistemäärän. Vieraskielisistä NICAP ja Vallee ovat ensimmäisinä.

16. Paras UFO-kirja

pistemäärä	
1) Adamski: Olen ollut lentävällä lautasella	42
2) Rehn: Lentävät lautaset	36
3) Telano: Tulemme avaruudesta	14
4) Fry: Lentävät lautaset kertovat	12
5) Adamski-Leslie: Lentävät lautaset - onko niitä?	11
6) Vallee: Anatomy of a Phenomen	5
7) Edwards: Flying Saucers Serious Business	2
8) Mustapa: Ihminen ja avaruuden avautuminen	2

9) Angelucci: Geheimnis der Untertassen	1
Buckle: Scoriton Mystery	1
Kraspedon: My Contact with Flying Saucers	1
Philip: Secret of the Andes	1
Raamattu	1
Ruppelt: Report on UFOs	1
Stanford: Kontakt med Rymdmänniskor	1
Vallee: Challenge to the Science	1

17. Kuinka monta UFO-kirjaa omistaa?

40 % jäsenistä omisti vähintään viisi UFO-kirjaa. Keskiarvoksi tuli 4,8 kirjaa/jäsen. 10 % jäsenistä omisti vähintään kymmenen UFO-kirjaa. Muutamilla oli jopa yli 30 kirjaa.

18. Seuraako alan vieraskielisiä lehtiä?

20 % jäsenistä lukee vieraskielisiä UFO-lehtiä, näistä useimmat Flying Saucer Review'ta. Toisella tilalla on UFO-Nachrichten.

19. Onko käynyt Interplanetistit ry:n kokouksissa Helsingissä?

	%	
ei koskaan	81	54
1 - 3 kertaa	25	16
yli 3 kertaa	44	30

Yllättävää oli todeta, että Helsingissäkin oli varsin paljon sellaisia jäseniä, jotka eivät olleet koskaan käyneet yhdistyksen kokouksessa. Paikalliskerhojen kokouksissa oli käynyt 76 % jäsenistä.

23. Mielipide Lentolautasista

	%	
vakuuttunut siitä, että UFOt ovat peräisin muilta planeetoilta	116	76
UFOjen arvoitusta ei ole ratkaistu	29	19
ei osaa sanoa	4	3
ei vastausta	3	2

50 % jäsenistä on nähnyt unta lentolautasista.
72 % jäsenistä pitää todennäköisenä, että maapallolla asuu humanoideja.

32..Suhteutuminen seuraaviin väittämiin (prosentteissa)			
	samaa mieltä	ei osaa sanoa	eri mieltä
a) Nykyaarteet ovat humpuukia	27	41	32
b) Suomen armeija voitaisiin nykytilanteessa lakkauttaa	30	26	44
c) Rikollisiin suhtaudutaan meidän maassamme aivan liian lempeästi	20	44	36
d) Rukouslaurantain huvikiellot olisi poistettava	61	22	27
e) Sotia on turha yrittää pois- taa, koska sodat kuuluvat ih- misluontoon	7	9	84
f) Television Muukalais-ohjelma- sarja pitäisi lakkauttaa	48	27	25
g) Naisten pitäisi saada osal- listua yhtä paljon kuin mies- tenkin yhteiskunnan asioiden hoitamiseen ja johtamiseen	86	6	8
h) Avaruushimiset eivät ole koskaan suhtautuneet ihmi- siin vihamielisesti	35	48	27
i) Jälleensyntyminen on eräs elämän peruslaki	63	27	10

Interplanetistien asenteet ovat yleensä varsin vapaamielisiä. Kaksi kolmasosaa jäsenistä uskoo jälleensyntymiseen.

Edellä on esitetty vain ns. suorat jakautumat. tämän tarkempaan analysointiin ei ole syytä ryhtyä, koska tulosten luotettavuudesta ei ole varmoja tietoja. (TK)

COLORADON UFO-TUTKIMUS

TUTKIMUSRAPORTTI ON JULKAISTU

Syksyllä vuonna 1966 perustetun Coloradon yliopiston UFO-tutkimuselimen, ns. Condonin komitean työn tuloksena on Yhdysvalloissa julkaistu raportti tunnistamattomista lentävistä esineistä. Raportti on saatavana myös pehmeäkantisena painoksena: "Scientific Study of Unidentified Flying Objects Conducted by the University of Colorado Under Research Contract No. F44620-67-C-0035 with the U.S. Air Force. Dr. Edward U. Condon, Project Director" Bantamin paper back-sarjassa YZ - 4747 käsittäen 965 sivua ja maksaa 1.95 dollaria.

Valitettavasti emme ole vielä saaneet ko.raporttia luettavaksemme, joten voimme seuraavassa ainoastaan esittää hiukan niitä reaktioita, joita raportin julkaiseminen on tutkijoiden keskuudessa herättänyt. Todettakoon aluksi, että Condonin kanta raportissaan UFO-ilmiöiden reaalisuuden suhteen on kielteinen ja että hänen mielestään tutkimuksia ei kannata jatkaa.

Condonin komitean työskentely on sen parivuotisen olemassaolon aikana herättänyt suurta huomiota UFO-ilmiöistä kiinnostuneiden keskuudessa. Lähempiä tietoja tutkimuksista ei koko aikana ole saatu; erinäisten hajatietojen perusteella kuitenkin yleensä oletettiin lähinnä nyt ilmestyneen tyyppistä selontekoa. Eräs seikka, joka herätti epäilyksiä objektiivisuuden puutteesta tässä tutkimuksessa, oli se, että kaksi tutkimusryhmän alkuperäistä jäsentä tohtorit Saunders ja Levin erotettiin toimestaan. He olivat tietävästi asennoituneet posi-

tiivisesti UFO-ongelman merkitykseen. Mainittakoon, että tri Saunders'in kirja "UFOs? Yes." (UFOjako? Kyllä.) julkaistiin samanaikaisesti Condonin raportin kanssa.

On paikallaan huomauttaa, että edellä oleva vain hiukan luonnehtii niitä lieveilmiöitä, joita UFO-kysymyksen ympärillä jatkuvasti syntyy. Mitä Condonin komitean merkitys UFO-tutkimukselle tosiasias-
 ssa oli, selvinnee aikanaan. Joka tapauksessa Condonin raportti on saanut osakseen arvostelua, joka lähinnä on kohdistunut tutkittujen havaintokertomusten valikointiin ja etenkin siihen, että lukuisia luotettavia havaintokertomuksia, jotka nimenomaan oli asetettu komitean tutkittavaksi, ei oltu lainkaan tutkittu. NICAP'in¹⁾ jäsenjulkaisu The UFO Investigator (January 1969) käsittelee varsin laajasti raportissa olleita päällimmäisiä puutteellisuuksia, joihin NICAP ennenkaikkea lukee sen, että sadat yksityiskohtaiset UFO-ilmoitukset, joiden arvoa tutkimuskohteina ei voida asettaa kyseenalaiseksi, oli jätetty huomiotta huolimatta siitä, että NICAP ja riippumattomat tutkijat, kuten tri James McDonald, olivat erikoisesti varmistuneet siitä, että Coloradon tiedemiehet saivat nämä tapaukset tietoonsa. Ristiriitaisena seikkana näkee NICAP sen, että vaikka 20 prosenttia raportissa esitetyistä vajaasta 100 tapauksesta todettiin tunnistamattomiksi, niin Condon ei kuitenkaan katso lisätutkimuksia aiheelliseksi. Näiden 17 tunnistamattoman havainnon joukossa on kolme astronauttien tekemää havaintoa, yksi valokuvatapaus, viisi tutkahavaintoa, joista neljä käsitti myös visuaalisen havainnon, ja kaksi havaintoa, joihin liittyy ns. EM-efekti (sähkömagneettinen vaikutus). Toivomme voivamme tulevaisuudessa tarkemmin esitellä Condonin UFO-raporttia, joka - vaikka onkin herättänyt runsaasti arvostelua - tuntuu sisältävän paljon monessa suhteessa kiintoisaa aineistoa; mielenkiintoista on mm. tutustua niihin menetelmiin, joita on käytetty yksit-

täisiä havaintoja tutkittaessa ja niiden luotettavuutta arvioitaessa.

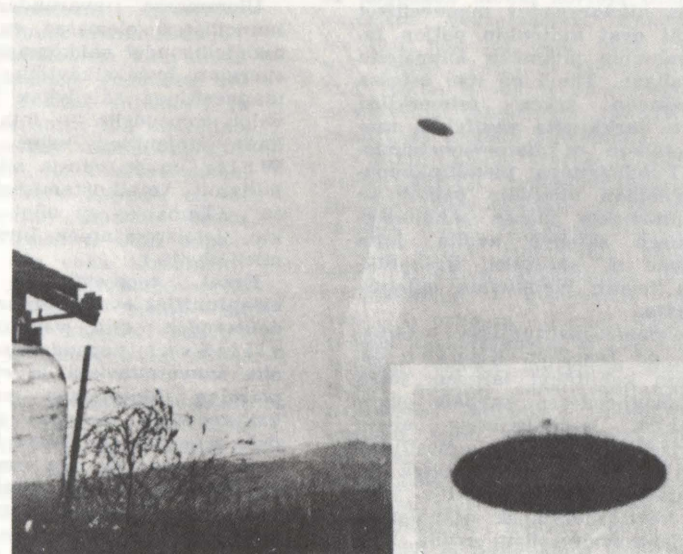
Joka tapauksessa Condonin raportin ilmestyminen on tuonut oman lisänsä siihen kirjajaan aineistoon, jonka pyrkimyksenä on ollut UFO-ilmiön ongelman ratkaiseminen. Ratkaisua ei kuitenkaan vielä ole näköpiirissä. (PT)

- 1) NICAP: The National Investigations Committee on Aerial Phenomena, 1536 Connecticut Avenue, N.W. Washington, D.C. 20036.

CONDONIN KOMITEAN AUTENTTISIKSII TOTEAMAT TRENTIN

VALOKUVAT

(The U.F.O. Investigator Vol. IV No.9)

Toukokuun 11 pñä 1950, McMinnville, Oregon: Herra ja rouva Paul Trent näkivät kirkkaan metallisen UFO:n, jossa oli yläpuolella kansirakennelma. Kun se käännähti ylöspäin, silminnäkijät "tunsivat

(Jatkuu sivulla 14)

Tieteisroomaanien kirjoittajat ja "lentävien lautasten" olemassaoloon järkkymättä uskovat kanssaveljemme ovat kertoneet meille "maan ulkopuolisista" avaruusaluksista, jotka voivat pysytellä liikkumatta paikallaan ilmassa tai avaruudessa. Onko tämä vain pelkkää mielikuvitusta? Tai, jos se ei ole sitä, niin miten se on mahdollista? Vastaus kuuluu: käyttämällä hyväksi avaruuden sähkömagneettisia kenttiä.

Kaksi saksalaista tiedemiestä, Franck ja Steingroever, ovat onnistuneet pitämään 50 grammaa painavan 'kappaleen' vapaassa leijumistilassa käyttämällä tavallisia (ei sähkö-) magneetteja.

Sähkömagneettisen induktion avulla aikaansaadut magneettiset kentät ovat kuitenkin paljon tehokkaampia pitämään kappaleita paikallaan. Tätä on itse asiassa 'käytännön arkea', esimerkiksi suurta tarkkuutta vaativissa raketin ja satelliittien ohjauksissa. Puhdistettava metallinkappale pidetään nimittäin paikallaan painottomassa tilassa sähkömagneettisen säteilyn avulla, jotta kappale ei 'saastuisi' kosketuksesta toisiin metalleihin sulatusastiasa.

Weizmann-instituutissa, Israelissa, on Ben-Zion Kaplan äskettäin kehittänyt laitteen, jossa ferromagneettinen kappale pysyy vapaassa leijumistilassa aivan erityisellä tavalla. Magneettinen kenttä saadaan aikaan tässä tapauksessa sähkömagneetilla, joka saa käyttöenergiänsä eräänlaisen oskillaattorivirtapiirin avulla. Tällä tavalla sähkömagneetti 'lähetää' sitä voimakkaampaa (magneettisen kentän) säteilyä, mitä kauempana leijuva kappale siitä on.

Israelissa suoritettut tutkimukset ovat osa suuremmasta tutkimusohjelmasta, jolla pyritään

mm. löytämään ratkaisu siihen, miten voitaisiin korvata esim. tavanomaiset metallijouset ja pyörät (esimerkiksi rautatievaunujen pyörät) — sähkömagneettisen "pintaliitäjäperiaatteen" avulla. Joka tapauksessa 'kuilu' perinteellisen tekniikan ja lentävien lautasten välillä on nyt käymässä kapeammaksi.

Uloimmassa avaruudessa on lunnollisesti olemassa rajattomat mahdollisuudet sähkömagneettisen energian hyväksikäytölle. Sähkömagneettinen säteilyhän 'liikkuu' valon nopeudella — mihin seikkiaan nojautuen esim. H. G. Wells on jo vuosia sitten kirjoittanut 'matkustamisesta ajassa'. (Tämä on ollut yleensäkin tieteisroomaanien kirjoittajien mielialheita.)

Eräät teoreettisen fysiikan asiantuntijat ovat esittäneet mahdollisuuden, että valonnopeuden ylittävät nopeudetkin voivat olla saavutettavissa ja että kappaleiden liikkuminen maailman-kaikkeudessa oletettua absoluuttista nopeutta (n. 300.000 km/sek.) nopeammin voi olla suorastaan tavallinen ilmiö. Jos tämä voitaisiin kokeellisesti todistaa, tieteisromaanien unelma — "matkustaminen ajassa" eli valonnopeutta suuremmalla nopeudella — voisi todella toteutua.

Koska fyysinen olemassaolomme riippuu suuressa määrin fysiikaalisen universumin, maailman-kaikkeuden, olosuhteista — teki-joistä, jotka 'vaikuttavat' vain

murto-osalla valonnopeudesta, voisivat astronautit, joiden avaruusalus on 'rikkonut' valonnopeusmuurin, itse asiassa vanhentua hitaammin kuin, sano-kaamme, heidän kotiin jättämässä morsiamet.

Monet eilispäivän (Einsteinin koulukunnan) johtavat fyysikot olisivat arvostelevasti hymyillen hyljänneet tämän mahdollisuuden. "Liike on mahdollista vain oman liikejärjestelmänsä suomissa rajoissa", he olisivat sanoneet, ja näin ollen se, mitä yllä on esitetty, olisi selvää mielettömyyttä. "Ja edelleen", he voisivat sanoa, "mikään liikkuva kappale ei voi saavuttaa valon nopeutta, koska kappaleen massa ei sillä nopeudella voisi olla enää äärellinen." Koska se on mahdottomuus, he sanoisivat, mikään massa tai kappale ei voi koskaan saavuttaa valon nopeutta, saati sitten ylittää sitä.

Nykyään on kuitenkin olemassa lahjakaita, nuoria teoreettisen fysiikan tutkijoita, jotka ajattelevat asiasta toisin. Ja kaiken lisäksi he ovat luoneet varsin kurnioitettavia teorioita, jotka ennustavat, että fysiikaalisessa universumissamme täytyy olla olemassa lukemattomia erilaisia 'ainesosia', hiukkasia, jotka eivät ainoastaan liiku valoa nopeammin, paljon nopeammin — vaan joille valon nopeus on raja, jonka alle ne eivät voi hidastuttaa nopeuttaan.

Niin, tämä kaikki tuntuu hämmästyttävältä, se on myönnettävä, mutta ehkäpä Marsin "pienet, vihreät miehet", joista aina silloin tällöin mainitaan, ovat keksineet keinon, miten he voivat käyttää maan ulkopuolisia voimakenttiä hyväkseen saadakseen kohotetuksi avaruusalustensa nopeuden monia kertoja valon nopeutta suuremmaksi. Ehkäpä lentävät lautaset ovat vain pieniä "jollia", joilla he voivat liikkua valon nopeutta pienemmillä nopeuksilla tehdessään tunnustelumatkoja uudelle planeetalle.

Miten "pienet vihreät miehet" voivat siirtyä 'hyperavaruudesta' meidän avaruuteemme, se on salaisuus, jonka ratkaiseminen selvittäisi kaikki pulmamme, paitsi ehkä kaikkein syvällisintä probleemaamme — kysymystä "hyvästä ja pahasta". Tämän kirjoituksen tarkoituksena ei ole kuitenkaan vedota lukijoihin siinä, miten meidän tulisi suhtautua lentävistä lautasista saatuihin uutisiin, vaan sen tarkoituksena on yksinkertaisesti korostaa mielikuvitusriikkaan tieteisromaanin ajattelun merkitystä. Ehkäpä kirjojen ennusteet käyvät lopulta toteen. Nyt ei kuitenkaan vielä kukaan tiedä, miten kosmista sähkömagneettista energiaa voitaisiin käyttää hyväksi. Sen vuoksi meidän on vielä kauan odotettava, ennen kuin pääsemme liikkumaan edes edellä kerottujen "sähkömagneettisten" pyörienkään varassa.

LIIKKUMATTA AVARUUDESSA

Marsin "pikkumiehet" ja "lentävät lautaset"

tuulen puuskan . . . " Herra Trent otti siitä kaksi valokuvaa 30 sekunnin aikana. Esine liikkui nopeasti länttä kohden heti toisen kuvan tultua otetuksi. McMinnville'n sanomalehti "Telephone Register" tutki kuvat ja totesi ne autenttisiksi. "Life"-lehti julkaisi ne myöskin ilmeisen aitoina. Coloradon tutkija sanoi, että Trentit olivat "hyvin ahkeria tilallisia", joiden vilpittömyyden "useat hyvämaineiset henkilöt" vahvistivat. Tutkija tuli Condonin raportissa siihen tulokseen, että kaikki tapaukseen liittyvät tekijät "vaikuttivat yhtäpitävilä sen väitteen kanssa, että epätavallinen lentävä esine, hopeanvärinen, metallinen, kiekonmuotoinen, kymmeniä metrejä läpimitaltaan ja ilmeisesti keinotekoisesti valmistettu, lensi kahden silminnäkiän näköpiirissä.

Suomessa tehtyjä havaintoja

Viime marraskuun 16 p:n "Keski-Pohjanmaassa" oli uutinen:

NIVALAN PAHKALASSA NÄMTIIN OUTO ILMIÖ

"Nivalan Karvoskylän Pahalassa sattui torstai-iltana outo tapaus, jonka aiheuttajasta ei ole vielä saatu selvyyttä. Veikko Anttilan Oili-nimisen tyttären ollessa ulkona vettä hakemassa klo 17 aikaan, näki hän jonkin matkan päässä talosta oudon esineen, joka laskeutui taivaalta jättäen jälkiä hankeen mutta katosi jälleen tietymättömiin. Kun asiasta ruvettiin ottamaan selvää, todettiin hangella olevan kaksi noin 5 metrin pituista uraa, jotka toistaiseksi tuntematon esine - ilmeisesti

jonkinlainen pallolaitteinen - oli tehnyt. Lähellä olevista puista oli karissut lunta tapahtumahetkellä. Sähkövirta oli katkennut joksikin aikaa, ja kylältä kerrottiin myös muuntajalla palaneesta sulakkeesta.

Lähiympäristöä on tutkittu, mutta ainakaan eilen puoleenpäivään mennessä ei ollut löydetty jälkeäkään oudosta esineestä. Kylältä kerrottiin, että eniten on ihmetystä aiheuttanut se seikka, että hangelle laskeutunut ja siihen jälkiä jättänyt esine oli kadonnut tipotiehensä."

Allekirjoittaneella oli tilaisuus käydä kaksi päivää tapahtuman jälkeen paikan päällä ja nauhoittaa silminnäkiän todistus, joka on edelleenkin tallessa. Kuten arvata saattaa, olivat esineen jättämät jäljet melkein täysin sotkettu eikä niitä tietääkseni ollut ehditty edes valokuvata. Kaikki tiedot perustuvat siis silminnäkiän ja paikallakäyneiden todistuksiin. Huomattava on, että hangen pinta oli jäänyt aika kovaksi (ei kuitenkaan ihmistä kantavaksi) vesisateiden ja monen päivän pakkasten vuoksi. Jälki oli kertoman mukaan ollut n. 10 cm syvyinen ja 1 m halkaisijaltaan tasainen, pyöreä, kovera painuma, josta lähti kapeneva n. 5 metriä pitkä "lähtöura". Silminnäkiä mainitsi vielä (ensiksi paikalle ehtineenä) laskeutumisjäljen sivuilla olleen epämääräisiä "siiven" jälkiä. Paikka oli tiheähköä lehtimetsää; esineen oli täytynyt kulkea n. 2 m päässä toisistaan olevien puiden välistä. Yhtään oksaa ei huomannut katkenneeksi mutta parinkin päivän kuluttua tapauksesta saattoi havaita että "lautasen" kulkureitillä ei ollut yhtä paljon lunta eikä kuuraa kuin muualla.

Itse esineellä ei ole kuin yksi silminnäkiä; tapaus oli siksi pikainen ja paikka syrjäinen. N.16 vuotias Oili Anttila kertoi kuulustelussa (nauhalla n.20 min.) olleensa illalla 14. marrask. ulkona vedenhaussa n. 70 m päässä talosta. Kello oli viiden maissa ja jo pimeää. Ilma tyyni ja taivas tähdessä. Silloin hän huomasi oudon kirkkaan "täh-

den" ilmestyvän taivaalle. Se läheni ja muuttui kirkkaammaksi. Kertojan mukaan siitä ei kuulunut muuta ääntä kuin jonkinlainen humina sen lähestyessä. Se laskeutui metsään n. 50 m päähän. Esineen ylittäessä puiden latvoja lumi oli lentänyt pyrynä ilmaan. Silminnäkijän kertoman mukaan kasvoilla tuntui samaan aikaan selvä tuulenviri muuten tyyneissä illassa. Esine viipyi maassa vain muutaman hetken, nousi taivaalle ja hävisi. Se oli kirkas, pyöreä esine, keskeltä punainen ja reunoilta valkoista hohtava. K.o. henkilö kertoi koko metsän valaistuneen. Kirkkauden vuoksi hän ei voinut erottaa esineen pintaa, se oli "kuin hehkuva pallo". Mutta lentolaitteen koon hän väitti olleen pienen: 1 - 2 m. Mitään erillisiä valopisteitä ei näkynyt, myöskään esine ei vaihtanut väriään. Kulku oli ollut tasaista ja suoraa ja nopeus oli ehkä vastannut hiljaista autonnopeutta. Minkäänlaista palaneen ym. hajua ei liittynyt esineeseen. Eläinten ei havaittu reagoineen tapauksen aikana erikoisesti. Sähköt olivat todellakin menneet hetkeksi lähitaloista samaan aikaan ja n. kilometrin päässä olevalla muuntajalla oli palanut sulake. Ehkä 50 m päässä esineen laskupaikasta kulkee sähkölinja ja "lautasen" oli täytynyt kulkea melkein kohtisuoraan sen yli ja hyvin matalalta.

Silminnäkijä oli kertomansa mukaan "säikähtänyt" niin, ettei ollut voinut muuta kuin tuijottaa outoa vierailijaa. Hän ei ollut ehtinyt hälyttää muita. Kuulusteltaessa hän kertoi ilmiön olleen hänelle kerrassaan niin oudon ja erikoisen, ettei sitä voinut verrata mihinkään tunnettuun. Hän kertoi myös ettei ollut lukenut lentävistä lautasista muuta kuin lehti uutisia eikä ollut uskonut eikä ollut kiinnostunut koko asiasta. Allekirjoittaneen ja kahden todistajan mukaan hän vaikutti täysin normaalilta nuorelta naiselta. Huomattava on, etteivät kotiväki ja naapurit yrittäneet saada tyttöä ja hänen kertomustaan naurunalaiseksi. Sitähän todistaa lehti uutinenkin.

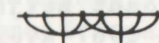
Haluaisin vielä liittää tähän toisen lehti uutisen joka on samoin "Keski-Pohjanmaasta" marrask. 15 päivän numerosta:

"LENTÄVÄ VALO TOHOLAMMIN TAIVAALLA

Toholammin itä-koillisella taivaalla nähtiin eilen illalla (siis samana iltana kuin k.o. Nivalan tapaus) kello 21.20 aikaan valo ilmiö, joka värinsä, kokonsa ja nopeutensa puolesta erosi tavallisesta tähdenlennosta. Tämä ilmiö oli voimakkaasti kipunoiva ja punertava ja sen lento oli hitaan puoleista".

Allekirjoittaneella ei ollut tilaisuutta tämän ilmiön tarkistamiseen.

Seppo Klapuri

U F O - 66

UFO-66:n kokoukset ovat tämän kevään aikana seuraavasti: 30.3., 27.4. ja 26.5. Kokoukset pidetään Lappeenrannan nuorisotalossa alkaen klo 18. Tervetuloa!

VIMANA n

aikaisempia numeroita voi tilata
yhdistykseltä hintaan 1,50/kpl.

Suomalaisia UFO-kerhoja

Jyväskylän UFO-kerho

Syyskuun 26. päivä 1966 on se päivä, jolloin Jyväskylän UFO-kerhon voi katsoa syntyneen. Meitä oli silloin neljä. Yksi meistä oli lentäjä, luutn. Kari Korppi, ja ensimmäiset kokouksiksi nimittetyt tilaisuudet pidettiin hänen kodissaan. Kari ehti olla mukana vain runsaat neljä kuukautta; hän sai surmansa helmikuussa 1967 syöksyttyään alas Fouga Magister-koneella.

Saman vuoden syksyyn mennessä jäsenmäärämme oli kasvanut noin 20:een. Olimme edelleen kokoontuneet yksityistiloissa, mutta ne eivät kauan riittäneet. Marraskuusta lähtien varasimme kabinetin Hotelli Hospitsista, jossa kokoonnuimme säännöllisesti kevääseen -68 saakka. Aktiivisia jäseniä oli tuolloin 34.

Jyväskylän UFO-kerho on alusta saakka toiminut Interplanetistit ry:n paikalliskerhona (ja toimii edelleenkin), joten kerhollamme ei ole omia sääntöjä, vaan ne ovat samat kuin yhdistyksen. "Ulospäin näkyvänä" toimintana lienee selvimminkin ollut UFO-kirjojen lainaus sekä lautasia käsittelevät monisteet, joita on jaettu ympäri maakuntaa. Myös lehtiartikkeleita on lähetelty silloin tällöin eri lehtiin.

Toiminnan monimutkaistuessa heräsi ajatus oman kerhohuoneen hankkimisesta. Suureksi avuksi oli Jyväskylän kaupungin erittäin positiivinen suhtautuminen kerhomme toimintaan. Kaupungin nuorisotoimisto järjestikin ilmaisen kerhohuoneen linja-auto-

asemalta. Toimintamme aktivoitui uuden kokouspaikan ansiosta ja kokouksia alkoi olla säännöllisesti joka toinen tiistai, kaikkiaan kahdeksan koko syksyn aikana. Huone on tilava ja kalustettu (pöydät ja tuolit). Se sijaitsee Väinönkatu 13:ssa. Nykyisin "rekisteröityjä" jäseniä on 46, mutta kaikkien mukana olleiden luku nousee paljon korkeammalle. Viimeisimmän lisäyksen toi lokakuussa lehdessä ollut lyhyt kerhon esittely UFO-valokuvineen. Suurin osa kerholaisista on koululaisia tai opiskelijoita, mutta lähes puolet jäsenistä on aikuisia, joten kyseessä ei ole pelkästään nuorisokerho.

Kerholla on tällä hetkellä tasan 50 UFO-teosta käytössään, enimmäkseen englannin ja saksan kielisiä. Joukkoon mahtuu myös useita ruotsin ja kaikki suomen kieliset UFO-kirjat. Kirjasto on hankittu yksityisin varoin, kuten koko kerhon toimintakin tapahtuu. Vain pari pientä vapaaehtoista keräystä on suoritettu jäseniltä yleiskulujen peittämiseksi, koska jäsenmaksua ei ole.

Alkuaikoina suoritimme systemaattista UFO-päivystystä. Vierailukäyntejä on Helsingin lisäksi voitu suorittaa vain Tampereen FUF0Ihin. Yhteistyö Helsingin kanssa sekä Lappeenrannan UFO-66:n ja Turun UFO:n kanssa on tapahtunut miellyttävässä yhteishengessä, josta kerhomme on kiitollinen.

Uuden kokouspaikan myötä muuttui myös kokousten luonne hieman. On siirrytty yhä enemmän vapaan keskustelun linjalle. Ainoa koko ajan haitanneena tekijänä on ollut ajan niukkuus tilaisuuksien järjestämisessä, koska kokouksista vastuussa olevat ovat opiskelijoita.

Jyväskylän UFO-kerho toimii myöskin AFSCAN (Yhdysvaltain Yhdistyneiden Lentolautaskerhojen) alayksikkönä.

Kerhon kevätkauden kokoukset ovat 25.3, 8.4, 22.4, 6.5, ja 20.5, joka kerta klo 18,15.

(EE)

''KELLUJAT''

Seuraava kirje on julkaistu Flying Saucer Review'n (6/68) "kirjelaatikossa" ja se koskee erääseen Englannissa tehtyyn havaintoon liittyvää virallista selitystä. Kirjeessä esitetty ohje on varmastikin paikallaan UFO-havaintojen yhteydessä. Kirjoittaja on lontoolainen optikko:

"Sir, luin suurella kiinnostuksella Mr. Angus Brook'n tekemästä ristimäistä esinettä koskevasta havainnosta tämän vuoden tammi-helmikuun numerostanne. Olen myös lukenut kopion Puolustusministeriön tätä havaintoa varten antamasta selityksestä.

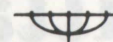
Kuten lukijanne tietävät, Puolustusministeriö väittää, että esine oli "kelluja" eli musca volitante. Musca volitante't ovat pieniä hiukkasia, jotka kelpuvat lasiaisessa, mikä on silmän takaosassa olevaa hyytelömäistä ainetta.

Selitys vaikutti kauttaaltaan pätevältä, koska 1) Mr. Brooks asettui selälleen nähdäkseen esineen ja tämä liike on hyvinkin saattanut aiheuttaa musca volitanten siirtymään retinan eteen, 2) hän katsoi kohti taivasta, ja musca volitantet näkyvät helpoimmin katsottaessa tasaista taustaa kohti.

Yksityiskohtia ei kuitenkaan voida nähdä siinä määrin kuin mitä Mr. Brooks väitti, sillä musca volitante heittää ainoastaan varjon retinalle ja vain tämä tosiasia nähdään. On myöskin epätodennäköistä, ellei mahdotonta, että musca volitante pysyisi paikoillaan 20 minuuttia, kuten Mr. Brooks väitti.

Vaikuttaa kuitenkin siltä, että musca volitante-ista muodostuu Puolustusministeriön käyttöön suosittu alibi, ja tämän takia ehdottaisin yksinkertaista menetelmää, jolla tämä mahdollisuus voidaan täysin poistaa. Tämä käy helposti niin, että suljetaan oikea silmä ja esinettä katsotaan vasemmal-

la silmällä, sitten suljetaan vasen ja esinettä katsotaan oikealla silmällä. Mikäli esine näkyy erikseen molemmilla silmillä, niin se ei ole musca volitante, koska on mahdotonta, että kaksi musca volitantea olisi samoissa asemissa eri silmissä. Niinpä ehdotankin, että jokainen UFO:n havaitsija tekisi tämän yksinkertaisen kokeen, jotta musca volitante-selitys täysin eliminoitaisiin."

DINO KRASPEDON

Flying Saucer Review'n (1/69) uutisosastossa oli kirje ko. lehden Brazilian kirjeenvaihtajalta Nigel Rimes'ilta:

"Elokuun alussa vuonna 1968 Aladino Felix, alias Sabado Dinotor, alias Dino Kraspedon esiintyi Sao Paolon televisiossa ja julkisesti tunnusti kirjansa "Men Contacto Com Os Discos Voadores" (Kohtaukseni lentävien lautasten kanssa) olleen pelkkää keksintöä. Elokuun lopussa hänet pidätettiin yhdessä eräiden muiden henkilöiden kanssa syytettynä siitä, että oli erään terroristiryhmän johtaja Brasiliassa. Tällä hetkellä vaikuttaa melko varmalta, että hän tosiaankin oli kiinteästi mukana terroritoiminnassa, muttei varmastikaan ollut ryhmän johtaja. Sanomalehdet ovat kovasti kirjoitelleet hänen tunnustuksestaan ja niinpä syyskuun 10 p:nä Sao Paulo'ssa ilmestytvä sanomalehti Ultima Hora omisti kokonaista kolme sivua tälle asialle, painaen otsikot kolmen tuuman kouruisilla kirjaaimilla. Hän (Dino Kraspedon) on "laulanut kuin leivonen, mutta se mitä hän on sanonut, on niin mielikuvituksellista ja ristiriitaista, ettei ole epäilystäkään siitä, että mies-parka on täysin tasapainottomassa tilassa. Hän on mennyt jopa niin pitkälle, että on sanonut pidättämisellään olevan vakavat seuraukset ihmis-kunnalle, sillä venuslaiset hyökkäävät pian Maahan vapauttaakseen hänet ja hänen ystävänsä".

Lentävä lautanen ajoi takaa brittihävittäjää

— US:n kirjeenvaihtajalta —
Washington, 1. 2. —
Sunday Telegraph.

**ENGLANNIN KUNIN-
KAALLISET ILMAVOIMAT**
ovat ainoana maailmassa
onnistuneet saamaan tut-
kansa "lukituksi" lentävään
lautaseen, eli UFO:on, ku-
ten sen virallinen nimi kuu-
luu. Näin sanoo Washingto-
nissa äskettäin julkaistu ra-
portti.

**SE KUVAA, kuinka 2 Eng-
lannin ilmavoimien Venom-
hävittäjää nousi ilmaan et-
simään outoa esinettä, jo-
ka oli havaittu tutkalla ja
josta oli tehty näköhavain-
toja Lakenheathin ja Scult-
horpen yllä kesällä 1956.
Tarina sai oudon jatkon toi-
sen kohdalla näistä kahdes-
ta lentäjästä: takaa-aja-
jasta tuli takaa-ajettu.**

Raportti tekee seuraavan pää-
telmän: "Vaikka tavanomaisia ja
luonnollisia selityksiä ei varmas-
tikaan voida sulkea pois, sellai-
sen mahdollisuus tässä tapauk-
sessa näyttää vähäiseltä ja to-
dennäköisyys, että ainakin yksi
aito UFO oli mukana, näyttää
melko suurelta".

TUTKIMUS COLORADOSTA

Tätä välikohtausta kuvaillaan
paksussa teoksessa "Tuntemat-
tomien lentävien esineiden tie-

teellinen tutkimus", jonka Colo-
radon yliopisto on valmistanut
Yhdysvaltain ilmavoimien tilauk-
sesta.

Kuvaus Lakenheathin tapauk-
sesta on ainoa, jossa äärimmäi-
sen varovainen raportti tulee
edes lähelle toteamusta, että aito
lentävä lautanen on todella näh-
ty. Yksil raportin yllättävistä piir-
teistä on, että vaikka sen esipuhe
riistää tarmokkaasti kaikkea sä-
dekehää lentävien laustasten ym-
päriä, yksityiskohtaiset tutki-
mukset, joihin se perustuu pal-
jastavat useita omituisia ja selit-
tämättä jääneitä tapauksia.

Useimmat niistä ovat sellaisia,
että ne viittaavat petokseen tai
luonnonilmiön väärintulkintaan.
Mutta Lakenheathin tapaus jä-
tää avoimeksi vahvan mahdolli-
suuden, että jonkinlainen vieraili-
ja toiselta taivaankappaleelta on
saattanut näyttäytyä.

6.500 KM/T

Tämän tapauksen toi tutkijoi-
den tietoon viime vuonna eläk-
keelle siirtynyt Yhdysvaltain il-
mavoimien upseeri, joka oli sil-
hen aikaan päällikkönä amerik-
kalaisella tutka-asemalla Eng-
lannin sisäosissa.

Hän kuvaili, kuinka eräs tut-
kanvalvoja ilmoitti hänelle esi-
neestä, joka kulki n. 6.500 km:n
tuntinopeudella. Samalla hetkellä
valvontatorni ilmoitti nähneensä
valoilmion kiitävän taivaalla.

Amerikkalainen C-47 -kone, jo-
ka lensi noin 1.500 metrin kor-

keudessa ilmoitti, että samanlai-
nen valo oli kulkenut hänen
aiapuolellaan.

Hieman sen jälkeen tutka ta-
voitti paikallaan pysyvän esineen
noin 22—30 kilometrin päässä.
Kun sitä seurattiin, se liikkui
äkkiä 650—900 kilometrin tunti-
nopeudella.

TAHTAIMESSA

Upseeri sanoi: "Esine vaihtoi
sijaintipaikkaansa useita kertoja
aina suorassa linjassa, aina noin
900 kilometrin tuntinopeudella ja
aina paikaltaan seuraavaan py-
sähdyspaikkaan samalla nopeu-
della — nopeus ei muuttunut
lainkaan. Nämä sijaintipaikan
muutokset olivat 10—30 kilomet-
riä kerrallaan. Siinä ei ollut
mitään selvää kaavaa."

Kun esinettä oli seurattu noin
30—45 minuuttia, kaksi kunin-
kaallisen ilmavoimien hävittäjää
lähetettiin tutkimaan sitä. En-
simmäisen koneen lentäjä ohjat-
tiin kohti lentävää laustasta ja
kun hän oli siitä noin kilometrin
päässä, hän ilmoitti: "Roger..
olen saanut sen tähtälmeen."

Sitten tuli tauko ja lentäjä
sanoi: "Mihin se meni? Vieläkö
näette sen?"

TAKAA-AJAJASTA TAKAA-AJETTAVAKSI

Liikkuen niin nopeasti, että
liikettä oli valkea havaita tutkan
ruudussa lentävä lautanen oli
kiertänyt hävittäjän taakse. Len-
täjä oli myös nopeasti tajunnut,
mitä oli tapahtunut. Hän sanoi,
että hän yrittäisi hätistää sen
kannoilta ja yrittää uudelleen.

"Hän yritti kaikkea. Hän otti
korkeutta, syöksyi kohti maata,
kiersi ympyrää jne. Mutta lentä-
vä lautanen toimi kuin se olisi
liimattu hävittäjän perään. Se
pysytteli aina samalla etäisyydel-
lä hyvin lähellä, mutta siten,
että lentokone ja lentävä laus-
tanen näkyivät tutkassa kahtena
eri plsteenä koko ajan."

POLTTOAINE LOPPUI

Lentäjä yritti karistaa sitä
kannoiltaan noin 10 minuuttia.
Tutka-asema saattoi havaita hä-
nen puheensa sävystä, että hän
"alkoi huolestua, kiihtyä, jopa
käydä pelokkaaksi".

Pian sen jälkeen hän kääntyi
takaisin lentokentälle, koska ko-
neen polttoaine alkoi loppua.
Toinen hävittäjä oli joutunut
kääntymään takaisin moottori-
vian tähden.

Lentävän laustan havaittiin
seuraavan hävittäjää aivan sen
kannoilla lyhyen matkaa. Sitten
se pysähtyi hetkeksi ja liikkui
sitten nopeasti kokonaan pois
tutkan näköpiiristä.

EI METEORI

Yhdysvaltain ilmavoimien suo-
rittamat tarkistukset osoittavat,
että upseerin kertomus oli erit-
tään täsmällinen. Poikkeamat
muiden asiassa mukana olleiden
kertomusten välillä olivat lähes
olemattomia.

Yksi selitysehdotus oli, että
näköhavainnot olisivat olleet me-
teoriitista, mutta sitä ei pidetty
todennäköisenä, koska esine teki
sellaisia liikkeitä.

Coloradon yliopiston raportti ei
lainaa Englannin kuninkaallisten
ilmavoimien tästä tapauksesta
kokoamia todisteita. Se sanoo,
että "UFO-ongelma" on käsitel-
tävänä Englannin puolustusmi-
nisteriön erässä osastossa Lon-
toossa. Puolustusministeriön mu-
kaan tutkimuksia asiasta ei pide-
tä "erityisen kiireellisinä".

Summary in English

On the 14th of November, 1968, there was an interesting UFO-sighting at Nivala, in the western part of middle Finland. It was at 17 oclock in the evening (at 5 p.m.) when a young lady, Oili Anttila (16) went out for water at a distance of about 70 meters from her home-house. The region is quite lonely and this is why there were no other eye-witnesses..

It was already dark, there was no wind and the sky was starry. Then Oili saw a strange bright "star" appear in the sky. It came nearer and got brighter. There was only a kind of humming to be heard. The thing descended in the middle of the trees at a distance of about 50 meters from the girl. While it flew over the tree-tops the snow on them fell down and she felt a light breese on her face.

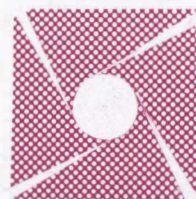
The object was bright and round, having a red colour in the middle of it and white elsewhere. The witness told that everything around the object got very bright. The object didn't change colour and it moved in straight line. It stayed on the ground (there was a layer of snow) only for a while, rose to the sky and disappeared. It is interesting to note that at the time of the observation lights went out in the near-by houses and later it was found that in the transformer of the village a fuse had blown. While ascending the object flew above electric wires its direction of flying being right-angled to the wires.

At the place of landing there was a round mark, having the diameter of 1 meter and a depth of 10 cm, in the snow.

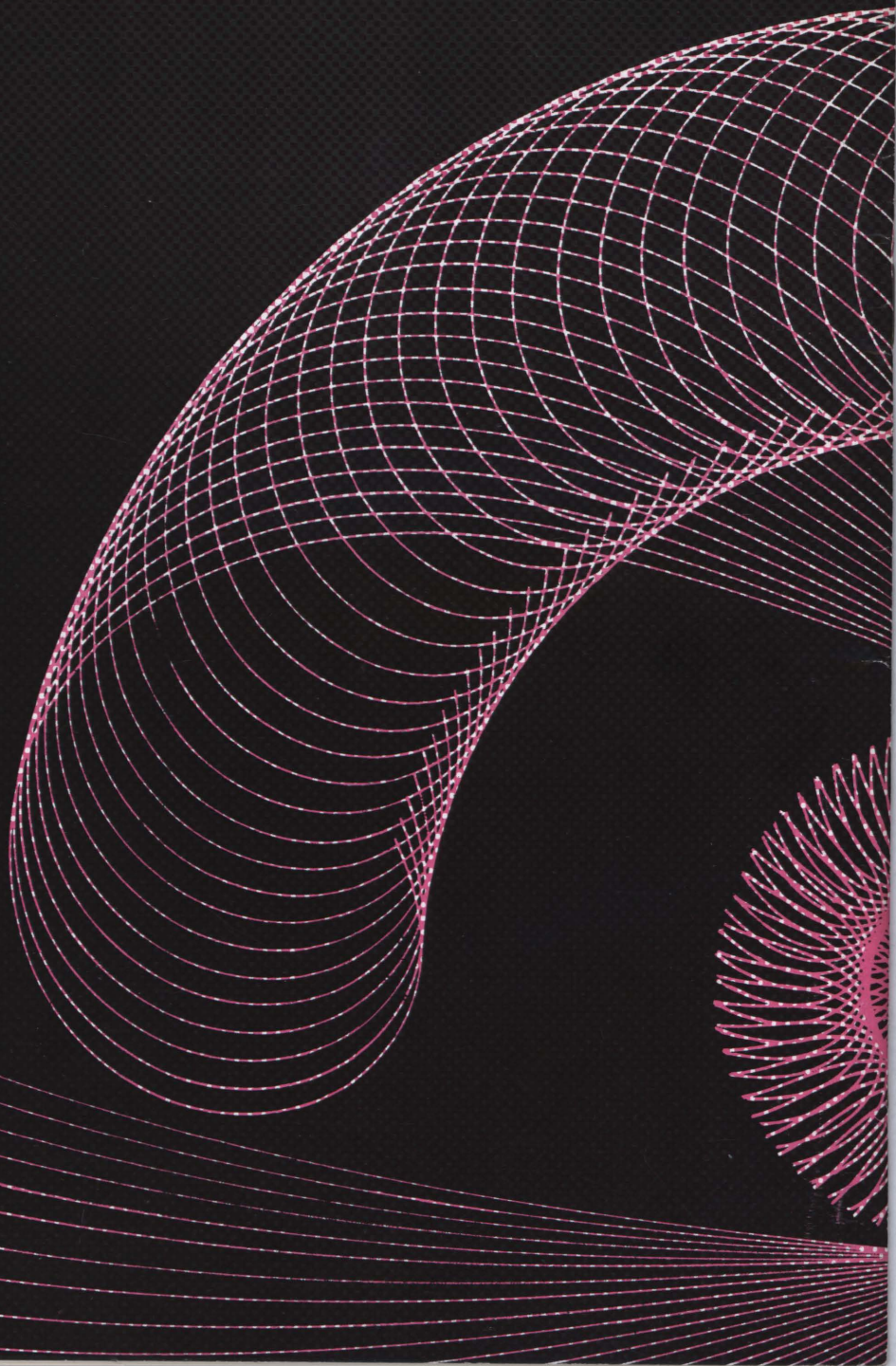
Our representative interviewed the eye-witness and found her quite normal young lady.

PAIKALLISKERHOT:

<u>Jyväskylä</u>	Erkki Erähonka Postilokero 171
<u>Kemi</u>	Kari Kuure os. Urheilukatu 11
<u>Kotka</u>	Pekka Teerikorpi os. Merikatu 4 B
<u>Lappeenranta</u>	"UFO 66" Tapani Kuningas os. Uro kk
<u>Nurmijärvi</u>	Viljo Penttilä Os. Nurmijärvi kk.
<u>Pori</u>	Jarl Lund os. Valtakatu 5 D
<u>Seinäjoki</u>	Runar Smedlund

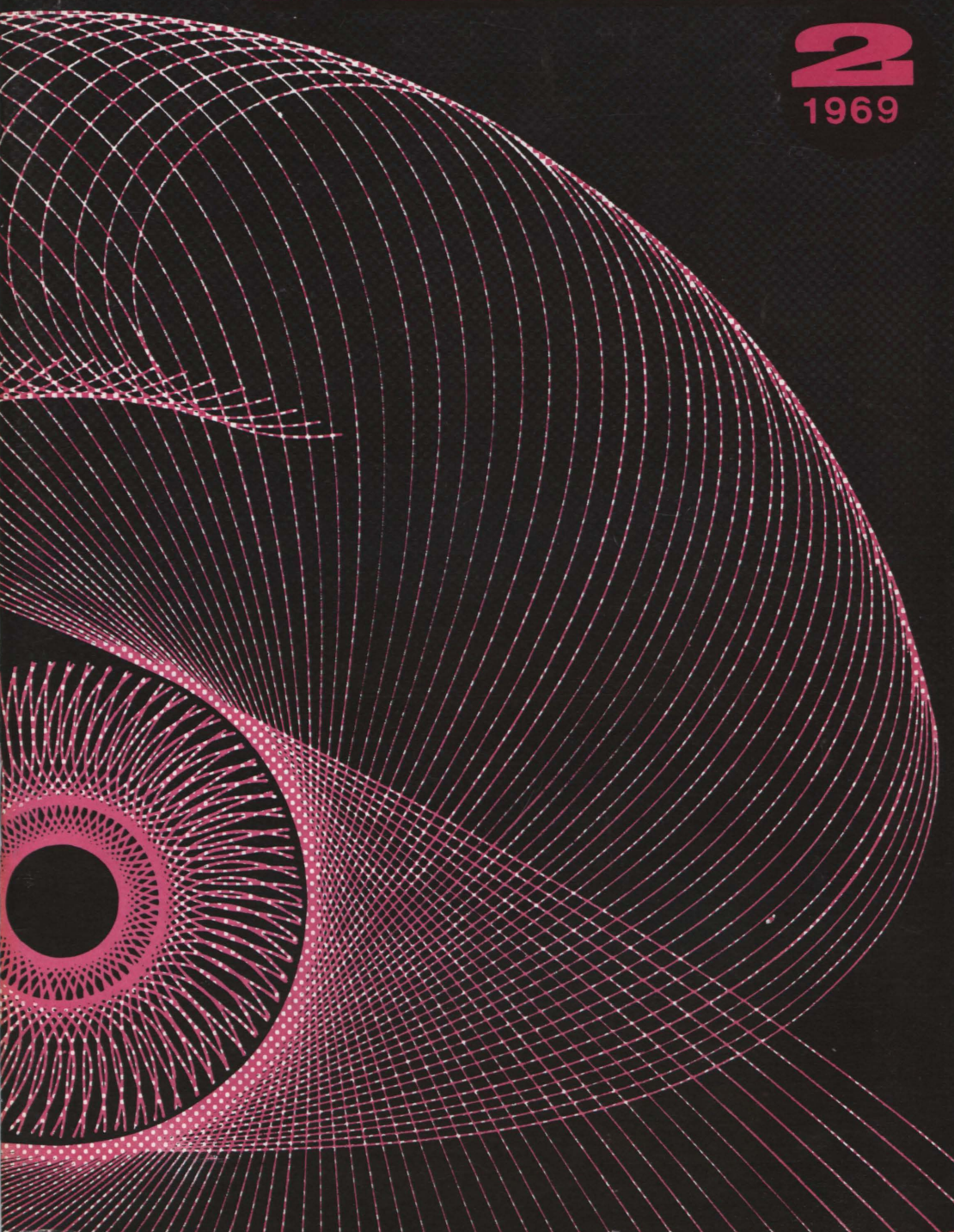

VIMANA

VIMANA

2
1969

VIMANA

Neljä kertaa vuodessa
ilmestyvä jäsenlehti

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Kirjoitusten lainaaminen sal-
littu lähde mainiten

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

Yhdistyksen tarkoituksena on
tutkia ja välittää "lentäviä
lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Ilpo Koskinen

Vuotuinen jäsenmaksu 10 mk

Yhdistyksen postiosoite:
postilokero 10101 Helsinki 10

Postisiirtotili 129 200

Luettelo paikalliskerhoista
takakannen sisäsivulla

VIMANA

1969

2

Tämän numeromme

johtavana teemana on ns. kontaktikertomus, jonka laajasta ongelmavyyhdestä julkaisemme esimerkkinä kaksi varsin erityyppistä selostusta. Näistä toinen, Elisabeth Klarerin tapaus, on peräisin 50-luvulta ja on jokseenkin luonteenomainen tuon ajanjakson kontaktiväitteiden edustaja, kun taas toinen, Venezuelassa vuonna 1965 sattunut tapaus, edustaa paremmin kuluneena vuosikymmenenä esiintulleita laskeutumiskertomuksia. UFO-havainnot, joihin liittyy väitteitä elollisiksi olennoiksi tulkittujen hahmojen tapaamisesta, muodostavat kiehtovan ja samalla hämmentävän tutkimuskohteen, jossa ennenaikaiset johtopäätökset eivät liene kovinkaan harvinaisia.

Tarkasteltaessa seuraavassa esitettäviä selostuksia on syytä muistaa, että yksityinen kertomus ei sinänsä voi olla todisteena todella tapahtuneesta, mutta pelkällä olemassaolollaan se on omiaan synnyttämään kysymyksiä, joiden vastaukset lienevät löydettävissä koko UFO-kenttää koskevalla tutkimustyöllä. Kontaktiväitteitä koskeva tutkimus saattaa tuoda valaistusta olettamukseen "avaruusvieraista" tai vaikkapa avata uusia näköaloja ihmisen käyttäytymisestä; joka tapauksessa tällaiset kertomukset muodostavat haasteen tutkivalle mielelle.

Elisabeth Klarer:

Lensin avaruusaluksessa Drakensbergin yli

(Alkup. I flew in a Spaceship
over the Drakensberg)

Suom. Pekka ja Pertti Oksanen

★ Elämäkerrallisia tietoja

Mrs. Klarer on Etelä-Afrikan Interplanetistien Seuran (The South African Interplanetary Society) sihteeri, tieteellisen seuran, joka perustettiin maaliskuussa 1953. Sen jäsenet edustavat luonnon-tieteiden eri haaroja. Seuran tieteellinen kirjasto lasketaan koko Afrikan mantereeseen parhaisiin. - Mrs. Klarer on antanut seuraavan lausunnon: "Seuramme muodostaa foorumin ja asemasillan sekä niille, joilla on uudenlaisia ajatuksia että niille, jotka arvostellen asettuvat useimpia maan kumouksellisia tekniikan ja filosofian lajien ajatuksia vastaan".

Mrs. Klarerin kulttuuriharrastukset ovat historia ja tähtitiede. Sitä paitsi hänellä on pitkä musiikallinen koulutus takanaan ja hän on arvostettu pianisti ja musiikin opettaja Etelä-Afrikassa. Hän saattoi loppuun musiikin opintonsa Italiassa ja Englannissa. Mieliharrastuksina hänellä ovat hevoset, luonto ja matkailu. - Mrs. Klarer on onnellisesti naimisissa ja on kahden lahjakkaan lapsen äiti. Tytär Marilyn opiskelee lääketiedettä, poika David on kymmenvuotias.

Mrs. Klarer on syntynyt ja kasvanut maatilalla Natalissa Etelä-Afrikassa sijaitsevan vuorijonon Drakensbergin juurella. Koko lapsuuden ja nuoruuden ajan Afrikan suurenmoinen luonto ja runsas eläimistö ympäröi häntä, mikä kaikki sai aikaan häviämättömän vaikutuksen tunteelliseen ja musikaalisesti lahjakkaaseen lapsenmieleen.

Jokainen, jolla on ollut onni varttua maalla ja joka siten on välttänyt "sivistyksen" ja kaupunkielämän vahingollisen vaikutuksen lapsenmieleen, tuntee koko elämänsä ajan aivan toisella tavalla kuin kaupunkilaislapsi olevansa sopusoinnussa luonnon ja sen eläimistön kanssa, ja useimmat maalaislapset kokevat sen tietoisuustilan, jota Mrs. Klarer kuvaa artikkelissaan. Tietysti tämä tunteminen on ominaisuus, joka eri asteisina esiintyy elävien olentojen keskuudessa. Tätä aistia on kansantajuisesti tapana kuvata yliluonnollisena sen tähden, että sitä ei esiinny muiden aistien ja tavallisen tunne-elämän tasolla. - Eläinten ystävät, joilla on harras yhteys hevoseensa, koiraansa, kissaansa tai johonkin muuhun eläimeen, kokevat kerta kerran jälkeen kuinka eläin pelkästään ihmisystävänsä toivomuksesta voidaan saada suorittamaan tiettyjä toimintoja. Tätä herkkätuntisuutta kuvataan usein telepatiaksi.

★ J O H D A N T O

Olen sekä nähnyt että valokuvannut venuslaisen partioaluksen, nk. lentävän lautasen. Ja enemmänkin: olen todella saanut lentää sellaisessa ja lisäksi saanut käydä sen emälaivassa korkealla Drakensbergin yläpuolella ja keskustellut sen miehistön kanssa.

Olen myös täydellisesti vakuuttunut siitä, että Venuksen asukkaita elää ja vaikuttaa tuntemattomina täällä Etelä-Afrikassa oppiakseen tuntemaan meidät ja meidän olosuhteemme lähemmin.

Muistanette keskustelun, jonka George Adamski kävi erään avaruusystävänsä kanssa. Kirjassaan "Olen ollut lentävällä lautasella" kertoo näet Adamski, että eräs-

sä tilaisuudessa hänelle lausuttiin: "Sinä et ole ensimmäinen etkä ainoa ihminen Maan päällä, jonka kanssa me olemme puhuneet. On monia muita eri puolilla maapalloa, joiden luokse olemme menneet."

Olen juuri yksi näistä "monista muista" etuoikeutetuista.

Mutta ensiksi tahdon mainita erään toisen seikan. Ensimmäisen avaruusaluseni näin jo yli neljäkymmentä vuotta sitten, siis kauan ennenkuin raportit lentävistä lautasista alkoivat virrata. Muistan sen yhtä selvästi kuin jos se olisi sattunut eilen. Olin silloin vain seitsenvuotias ja asuin vanhempieni kanssa Natalissa, Rosettassa sijaitsevassa kartanossa.

Eräänä iltana hämärän saapuessa näin noin jalkapallon kokoisen esineen liitävän taivaan poikki. Kaikki luulivat minun nähneen meteorin. Johtui ehkä lapsen mielikuvituksestani, mutta minulla oli jo silloin toinen käsitys, sillä uskoin ehdottomasti, että se oli avaruuslaiva jostain toisesta maailmasta.

Vaikutus, jonka tämä kokemus jätti tunteelliseen lapsenmieleen, oli ennen kuulumaton. Ei ole liioiteltua, että se muutti koko elämäni. Minut täytti harvinainen ihmettelyn ja etsimisen tunne, kummallinen rauhattomuus valtasi minut ja korkein toivomukseni oli saada selville, oliko toisilla planeetoilla elämää.

Vuosien vierieessä tulin yhä tietoisemmaksi siitä, että muilla planeetoilla oli ihmisiä. Se oli eräänlainen sisäinen varmuus, vaatimus, joka ei lainkaan jättänyt minua rauhaan, vaan pakotti minut etsimään heitä ja joka minulle sanoi, että ajatus ilman tekoja on hyödytön.

Olen havainnut, että yhteyden avain on telepatia, menetelmä, joka ei tarjoa liian suuria vaikeuksia käytännössä suoritettavaksi. Tämän kyvyn suhteen on minua erityisesti suosittu siten, että olen kasvanut maalla yhdessä eläinten kanssa, sillä niin kutsuttu sivistys ei ole tylsistytännyt aistejani.

Tämän kyvyn - tämän sisäisen "tietoisuuden" - arvellaan olevan sukuominaisuus tietyissä perheissä. Veljeni esim.

on kuuluisa taidostaan löytää vesisuonia taikavarvun avulla, ja sisareni ymmärsi itsestään mitä lentolautaset olivat, kauan ennenkuin hänkin lopulta näki niitä.

Telepatiaa ei pidä kuitenkaan sekoittaa spiritismiin tai muihin psyykkisiin ilmiöihin, jotka vaativat meedion tai transsitilan toteutuakseen. Ihminen on yksinkertaisesti vain tästä sisäisestä varmuudesta tietoinen. Mutta oikeastaan minun ei tarvitse tästä puhua niin paljon. Ympäri maailmaa on nimittäin monia muita, joilla on myös tämä sisäinen tieto, ja he ymmärtävät täsmälleen mitä tarkoitan. Tieto tuo ymmärtämyksen. Niille toisille sitä vastoin, jotka eivät ymmärrä, on hyvin vaikea koettaa selittää näitä asioita. Niiden täytyy jokaisessa syntyä sisästäpäin. On joko noin, tai ihminen saa myös yrittää parantaa elin- ja ajattelutapaansa. Se ei ole mikään helppo asia, sillä tällainen tieto ei tule pelkällä istumisella ja odottamisella tai toivomalla, että toiset välittävät sen niin, ettei itse tarvitse vai-vautua. Jokaisen täytyy tutkia itseään, täytyy oppia tuntemaan itsensä ja olla nöyrä etsiessään näitä ih-meellisiä totuuksia . . . voidakseen nähdä maailman-kaikkeuteen . . . oppiakseen ymmärtämään suuret ko-konaisuudet . . . v o i d a k s e e n e l ä ä s o p u s o i n n u s s a l u o n n o n j a m a a i l m a n k a i k k e u d e n k a n s s a . . . oppiakseen oivaltamaan, ettei avaruudessa ole pahuutta eikä pikkumaista kilvoittelua vaan siellä sen sijaan vallitsee rakkaus ja ymmärtämys. Toisten planeettain ihmiset ovat nimittäin saavutta-neet huomattavasti korkeamman henkisen ja moraalisen tason kuin me. Heitä ei enää rajoita kolmiulotteinen käsityskyky, vaan he pystyvät sisäisellä silmällään, nk. kolmannella silmällä käsittämään elonmerkkejä monilta eri tasoilta ja suurilta etäisyyksiltä. Tämä suurenmoinen näky estää vihan ja epäsovun häiritse-mästä heidän mieltään. Tieto täydellisestä yksilöl-lisyydestä ja ajatuksen vapaudesta yhdistyy itsekont-rolliin ja vastuuseen lähimmäisistä.

★Kyetäkseen löytämään totuuden täytyy ihmisen päästä

perille eräänlaisesta kosmisesta tietoisuudesta. Tämä sisältää suoran tietämisen, suoran tiedon.

TAPAHTUMA 27. JOULUKUUTA 1954

Kun uutinen lentävistä lautaista levisi maailmaan, tiesin heti kysymyksen olevan avaruuslaivoista. Oleskelin maalla niin paljon kuin voin toivossa, että näkisin jotain kiinnostavaa, mutta kesti kauan ennen kuin sain palkan vaivoistani.

Ja niin minussa vähitellen alkoi voimistua ikävä päästä takaisin kotiseutuni vuorille Nataliin, jossa lapsena olin nähnyt sen esineen taivaalla . . . ennen pitkää saada palata vuorelle, jossa minulla oli aina tapana ratsastaa ponillani ja jossa tapasin istua "maailman katolla", jolta oli ihmeellinen näköala kaikkiin suuntiin yli kumpuilevan maaston.

Sinne tultuani menin päivä päivän jälkeen vuorel-
leni, mutta en nähnyt mitään epätavallista. Mutta sitten eräänä aamuna kymmenen aikaan - 27. joulukuuta 1954 - ollessani sen ruohikkoisella huipulla näin välähdyksen taivaalla. Hetken luulin sen olevan valkoinen linnun siipi, mutta sitten näin aluksen, valkoisen- ja hopeanhohtoisen auringon valossa, tulevan lujaa kohti kukkukulaa jolla seisoin. Sydämeni alkoi takoa rajusti ja vapisin jännityksestä.

Alus liukui esiin pehmeästi ja siroasti kuin lintu ja yhtä äänettömästi, leijaili sitten noin viisikymmentä metriä yläpuolellani ja yhtä pitkälle syrjään minusta laskeutuen sitten hitaasti, kunnes voin selvästi erottaa ohjaajan. Sen jälkeen jäi alus leijumaan noin puoli metriä tai metrin verran maanpinnan yläpuolelle enintään sanokaamme viiden metrin päähän minusta. Luulisin sen olleen suunnilleen kaksikymmentä metriä läpimitaltaan.

En voinut irrottaa katsettani lentäjän kasvoista.

Tämä oli kaunein näkemäni mies. Hänen hiuksensa olivat vaaleat, ja hänen silmänsä vaikuttivat tältä etäisyydeltä vaalean harmailta. Hän hymyili ikään-
kuin rauhoittavasti ja tarkkaili minua muutaman hetken, ja hänen silmänsä tuntuivat sanovan:

- Sinä saat ottaa ensimmäisen askeleen, en minä!

Mutta silmätysten tämän toisesta maailmasta ko-
toisin olevan muukalaisen kanssa, joka oli omituisessa aluksessaan, minut valtasi alkukantainen kauhun tunne tuntemattoman edessä, ja vetäydyin hitaasti taaksepäin.

Vielä hetken lautanen leijaili kukkulan yllä, sitten se kohosi pystysuoraan, lisäsi nopeutta ja häipyi joutuin etelään.

Kun palasin farmille, tutisivat jalkani niin, että ne tuskin jaksoivat minua kannattaa. Olin ylen onnellinen saatuani todella nähdä ihmisen toiselta planeetalta. Ennen pitkää valtasi minut katumus ja katkera itesesyytös, ettei minulla ollut ollut rohkeutta ottaa yhteyttä ohjaajaan.

Luulen, että seuraavat kuukaudet olivat koko elämäni onnettomimpia. Sellainen tilaisuus tulee vain kerran, vakuutin epätoivoisesti itselleni. Tein uusia matkoja sisareni kotiin ja vietin mahdollisimman paljon ajastani kukkulalla toivoen saavani nähdä uuden vilahduksen lautasesta, mutta turhaan.

TAPAHTUMA 7. HUHTIKUUTA 1956

Mrs. Klarer oli ottanut Marilyn-tyttärensä ja pienen poikansa Davidin Durbaniin viettämään muutamia päiviä meren äärellä. Mutta kohta perille saapumisen jälkeen - oli perjantai kuudes huhtikuuta - hän sai voimakkaan impulssin kääntyä takaisin "kummulle" lapsuudenkotinsa läheisyyteen Nataliin Drakensbergin vuorijonon juurelle.

Mrs. Klarer kertoo: Koska en tahtonut pilata per-

heen suunnittelemaa retkeä meren rannalle, tukahdutin herätteen. Mutta tunne yltyi ja tunsin, että minun täytyi lähteä kummulle viipymättä. Pakkasin siis nopeasti ja matkustin sisareni kotiin, jonne tulimme myöhään iltapäivällä. Sinä yönä tuskin ummistin silmiäni. Epämääräinen levottomuuden ja samalla utelias odotuksen tunne täytti minut.

Seuraavana aamuna, lauantaina 7. huhtikuuta 1956, olin ylhäällä jo puoli kuudelta ja vaelsin kummun huipulla olevaan notkelmaan, joka sijaitsi noin puolen penikulman päässä kartanosta. Tiesin että alus olisi siellä. Kun pääsin pienen, ylhäällä vuorella sijaitsevan laakson etelärinteelle, näin hopeanharmaan "lautasen" lepäävän maassa laakson itärinteellä. Se oli sama alus kuin siellä edellisellä kerralla näkemäni, läpimitaltaan noin 20 metriä ja valmistettu jostakin hopeanhoitoisesta kiilto pintaisesta metallista, joka oli varjossa harmaa mutta kimalteli auringonpaisteessa kuin peili. Minulla oli selvä muisto kaikesta. Tällä kertaa se lepäsi kuitenkin maassa. Se ei ollut virtaviivainen, vaan kuvun seinä laski kohtisuoraan koneen runkoa vasten ja siinä oli kolme venttiiliosastoa, joissa jokaisessa oli neljä venttiiliä. Ja aluksen vieressä seiso i kookas mies, sama komea, vaaleatukkainen lentäjä kuin viimeksi . . . Tänä mielikuvituksellisena hetkenä unohdin puolen toista vuoden tukahdutetut tunteet ja katkerat itsesyytökset. Tällä kerralla en epäröinyt hetkeäkään, vaan juoksin niin nopeasti kuin kykenin - tuntui kuin jaloissani olisi ollut siivet - alas epätasaista rinnettä ja suoraan kookkaan miehen luo, joka oli aluksen vieressä. Se tuntui maailman luonnollisimalta asialta, ja minusta tuntui, että olin tuntenut hänet koko ikäni.

Ojensin käteni häntä kohti, ja hän tarttui niihin.

- Tällä kertaa et pelännyt, hän sanoi.

Olin niin kiihtynyt ja hengästynyt, että en osannut vastata sanaakaan, vaan pudistin päätäni.

Merkillistä kyllä, en hämmästynyt kuullessani hänen puhuvan englantia. Nauroimme molemmat, ja hän auttoi minua nousemaan alukseen. Ovi sulkeutui itsestään, ja hän asetti minut pehmeäksi topatulle, ympyriäiselle penkille minun ollessani vieläkin hengästynyt. Huoneen ilma oli ihmeellisen raikasta ja vahvistavaa. Oli kuin olisi hengittänyt sisään puhdasta happea, ja tuokion kuluttua olin jälleen oma itseni.

Ajattelematta nenääni pitemmälle tein sitten hyvin tyhmän ja yksinkertaisen kysymyksen. Minut valtasi nimittäin yhtäkkinen epäily nähdessäni sen ohjaajan, joka istui valvontapöydän ääressä. Hän oli tumma ja jäntevä, ja kysyin kookkaalta varuusheltä:

- Ettehän ole Venäjältä tai sen ympäryksmaista? Mistä tulette?

Hän hymyili ystävällisesti ja vastasi:

- En ole mistään paikasta siltä planeetalta, jota te kutsutte Maaksi. Tulen Venukselta.

Pehmeä, miellyttävästi suriseva ääni lattian alta ja kevyt värähtely, joka tuntui jaloissani aluksen kohotessa maasta, sai minut kokemaan voiman ja huolettoman varmuuden tunteen. Nousin heti ja menin yhden venttiilin luo ja katsoin ulos, mutta en voinut nähdä paljoa, koska oli aivan usvaista. Tämä ihmetytti minua hieman, sillä aamu vaikutti erittäin kirkkaalta. En voinut nähdä suoraan allemme-kaan, sillä koneen runko oli tiellä. Olin ihan liian kiihtynyt pannakseni merkille lattialinssiä huoneen keskustassa. Se vaikutti eräänlaiselta televisiovarjostimelta, huomattavasti paremmalta kuin kaikki ne, joista olin kuullut puhuttavan. Venuslainen kiinnitti huomioni siihen.

Ihmeellinen näköala yli vihreiden, aaltoilevien tasankojen oli todella henkeä salpaava. Saato i n nähdä peninkulmakaupalla yli Drakensbergin aina Basutomaa-han saakka ja kaukana idässä pilkahduksen sinistä merta.

Tunnustan olleeni alussa aivan liiaksi sekaisin, jotta olisin voinut painaa mieleeni mitään yksityiskohtia aluksella, ja sen ymmärtänette. Kuvitelkaapa vain istuvanne toisesta maailmasta tulleen avaruuslaivan kyydissä! Lisäksi tämä kummallinen ja samalla suloinen "nyt olen kotona" tunne, jonka havaitsin alukseenastumishetkellä. Tätä olin kaivannut, toivonut ja etsinyt koko elämäni. Muistan ajatelleeni: "Luotan häneen ehdottomasti . . . hän on Venukselta, ei täältä . . . sitä paitsi tämä alus muistuttaa George Adamskin valokuvaamaa lautasta, vaikka tämä on paljon isompi . . . "

Sisustus oli varsin yksinkertainen ja mielestäni kaunis. Ei instrumenttien ja kaapelien paljoutta niin kuin nykyaikaisessa lentokoneessa, ainoastaan muutamia nuppirivejä eräänlaisessa kojelaudassa. En tuntenut polttoaineenkaan hajua, kaikki oli puhdasta, yksinkertaista ja tehokasta. Lattian peitti kokonaan eräänlainen kumimatto, pehmeä mutta luja, mikä materiaali reunusti myös penkkejä sekä ympäröi televisiolinssin huoneen keskustassa. Kuten edellä on mainittu, venttiilirivejä oli kolme, kussakin neljä venttiiliä. Hyvin suurissa korkeuksissa ja ulkoavaruudessa ne pidetään suljettuina suojana auringonsäteitä vastaan.

Painehuoneessa ei liikettä eikä kulkua tuntenut lainkaan. Katselin Maata, joka liukui ohi TV-ruudun, mikä oli kertakaikkiaan mielikuvituksellinen näky. Välittömästi allamme sää oli kirkas, mutta etäällä maan pinnan peittivät pilvet hohtaen valkoisina auringon valossa. Meri oli nyt liuskeen- tai lyijynvärinen, ja aurinko paistoi sen pintaan. Ja miltei valkoista usvaa näkyi horisontin aaltoviivassa. Mitään yksityiskohtaa saatoin tuskin enää erottaa alhaalla maan pinnalla, vuoret näyttivät rotkoilta tai varjoilta, ja näin erään sellaisen ympyränmuotoisen, aivan kraatterilta näyttävän vuoriryhmittymän, jollaista voidaan teleskoopilla havaita kuun pinnalla. Afrikan mantereen rannikko piirtyi tummaa merta vasten.

Ilmakehän ulko-osista käsin, mistä voin yhä erottaa maan pinnan, näin ihmeellisen kauniin, syvän kuninkaansinisen värikyö, joka näytti muodostavan renkaan maan ympärille - en varmaan milloinkaan ole nähnyt mitään niin kaunista! - ja tämän ulkopuolella mustan avaruuden. Ja lisäksi aamurusko häivähiteli koko ajan tätä kaunista näkymää vasten. Kohotessamme edelleen kohtisuoraan auringonvalo, joka heijastui ilmakehästä, kävi häikäiseväksi ja yksityiskohtien erottaminen tuli mahdottomaksi. Venttiilit sulkeutuivat hitaasti . . . ja yhtäkkiä näin jonkin välkähtävän linssissä. Tämä ei enää ollut Maa. Sen sijaan eteeni avautui nyt musta avaruus. Keskellä linssiä oli nyt jotakin, jonka heti tiesin olevan tukialus. Vedin voimakkaasti henkeä ja katsohdin avaruusmieheen. Hän nyökkäsi sanoen: - Niin, olemme saaneet ohjeen palata emälaivaan.

En ikinä unohda ensivaikutelmaani tästä emälaivasta. Se oli kertakaikkiaan valtava. Tavattoman kookas, hopeanharmaa sikarinmuotoinen alus, suurempi kuin suurin valtamerihöyrylaiva, oli nähtävästi paikallaan avaruudessa. Auringonvalo kimalteli sen suunnatonta kylkeä vasten. Kunpa osaisin kertoa kaiken elävämmin, niin että voisin antaa teille paremman käsityksen tästä suurenmoisesta näystä . . . tämä tavaton alus, joka leijaili tuolla rajattomassa avaruudessa . . . joka näytti liikkumattomalta, mutta joka kulki ehkä tuhannen peninkulman tuntinopeudella kiertoradalla, jonka säteen suuruus on aluksen etäisyys maan keskipisteestä.

"TV-linssi" muuttui tyhjäksi, ja kookas avaruusmies ilmoitti meidän olevan nyt suuren emälaivan välittömässä läheisyydessä. Saavuimme suuremman laivan sisään. Ohjauslaitteiden ääressä oleva pilotti kertoi tämän.

Kun astuin alas emälaivan lattialle, sain vaikutelman, että olen loputtoman isossa aluksessa. Vaikutelmaa vahvisti valtavana avartuva hangaarikansi. Huomasin muutamia hissejä, mutta en saanut tilaisuutta käyttää niitä, koska pysyimme samassa ta-

sossa. Suunnatonta hangaarikantta valaisi miellyttävä, epäsuora valaistus, joka tuntui tulevan seinämyöten ja heijastui katosta niin, että koko naikka kylpi valossa ilman varjoja. Luulen, ettei tämän tyyppinen sähkövalo tarvitse johtoja eikä kaapeleita toimiakseen.

Olin kiitollinen siitä, että komea venuslainen jäi vierelleni. Näin koko joukon miehistöä, mutta he eivät kiinnittäneet minuun mitään huomiota, vaan hoitivat kukin omia tehtäviään. Sivistyneellä tavallaan he suorittivat työnsä minua tuijottamatta tai noloistuttamatta, niin kuin ihmisillä on maan päällä tapana tehdä. Olevinen siellä tuntui täysin luonnolliselta.

Nousimme muutaman askelman ja tulimme pieneen huoneeseen, jossa sain istuutua matalaan, mutta pehmeään ja mukavaan tuoliin. Minulle tarjottiin lasillinen vettä ja omena sekä toinen hedelmä, joka lähinnä muistutti banaaniamme. Sain myös herkullista kasvissalaattia, jota syötiin pienillä puuhaarukoilla. Lautaset oli valmistettu jonkinlaisesta särkymättömästä lasista. Venuslaiset ovat kasvis-syöjiä, sain tietää. Ei ihme, että he elävät paljon kauemmin ja ovat paljon terveempiä kuin me - tuon ruokavalion ja sellaisen ihmeellisen ilman ansiosta! Proteiinipitoisuus on korkea heidän raaoissa vihanneksissaan, joita säilytetään eräänlaisen säteilyn avulla lasikaapeissa.

Kookas venuslainen mies, joka istui vierelläni, kertoi tämän kaiken minulle miellyttävällä äänellä ja täydellisellä englanninkielellä. Pöytä, jonka ääressä istuimme, oli ympyränmuotoinen, ruusunpunaisella liinalla peitetty. Liina oli ihmeellistä, silkinkaltaista ainetta.

Sanoin, että tahtoisin kernaasti seurata mukana Venukseen ja kuuhun. Silloin hän kertoi, ettei kuu ole kuollut maailma, vaan että avaruuskansoilla on siellä tukikohtia. Ajan oloon hän kertoi myös, miten hän on asunut lyhyen ajan Maassa ja matkustanut ympäri eri kaupungeissa nähdäkseen, miten ihmiset

asuivat ja toimivat. Mutta hän ei ollut iloinen näkemästään - tämä alituinen epävarmuus, tämä uhkaava sodanvaara. Pahan voima vallitsee jatkuvasti maailmassamme. Tietämättömyytemme takia avaruusihmiset eivät voi laskeutua keskuuteemme. Sisältään näiden ihmisten filosofia ennenkaikkea suvaitsevaisuuden ja ihmisrakkauden. Meidänkin planeettamme asukkaat pitäisi kasvattaa ajattelemaan tällä tavalla nyt, kun on tullut selväksi, että avaruusmatkat ovat välttämättömyys, ja että niiden sen takia pitäisi tulla eräiksi voimakkaimmiksi tekijöiksi rauhan puolesta.

Kuinka ystävällisiä, sivistyneitä ja jaloja avaruusihmiset ovatkaan! He ovat viisaita ja ymmärtäviäisiä ja tarkkailevat meitä intensiivisesti nyt kun olemme alkaneet liikkua avaruudessa ja kun ihmisen on asettanut kuun ensimmäiseksi maalikseen - sotilaalliseksi maaliksi - mikä koskee heitä mitä vakavimmin. Vihamieliset ja voimakkaat kansat tulevat yrittämään sodan aloittamista avaruudessa, jossa aina tähän saakka on vallinnut rauha. Sen vuoksi Maan alituinen vartiointi on välttämätöntä - meistä on tullut hyvin vaarallinen naapuri.

Hän kertoi edelleen, että heidän avaruusaluksensa kulkevat maailmankaikkeuden omilla voimilla.

Varmaan on ihmeellistä osata käyttää hyväksi näitä luonnonvoimia. Jos ihminen oppii tämän, täytyy hänen ensin hankkia täydellinen luonnon ja universumin ymmärtämys, sillä sitä ennen hänen omat rajoitetut kykynsä sitovat häntä.

Heidän talonsa on rakennettu pyöreiksi, ja osa on valmistettu aineesta, joka päästää valoa läpi, mutta suojaa kuitenkin sisäännäkemiseltä. - Puhuimme myös musiikista, todellisesta ja kauniista musiikista, eikä alkukantaisista viidakkoäänistä,

jotka ovat suosittuja kaikkialla Maassa alkukantaisine rytmeineen, millä on ilmeinen negatiivinen psykologinen vaikutus miljooniin nuoriin ihmisiin yli koko maailman. Avaruuden ihmiset ovat mitä herkempiä äänelle ja he ovat hyvin musikaalisia, niin, musiikki on osa heidän elämäänsä. Useimmille Maan asukkaillehan se muodostuu kasvatustekijäksi, jonka loppuun suorittaminen kestää vuosia, ellei koko elämää, ja osa ei opi koskaan ymmärtämään musiikkia.

Mies kertoi minulle edelleen, että aluksen ilmalla, jonka paine on pysyvä, on jokseenkin sama kokoomus, kuin Venuksen ilmakehän alimmilla kerroksilla, mutta korkeampi happipitoisuus kuin meidän ilmallamme. Ylemmissä ilmakerroksissa ei luonnollisestikaan voida hengittää sen paremmin kuin maapallonkaan ilmakehän yläosissa. Venuksella on tiheä ilmakehä, joka sen sijaan, että päästäisi läpi kaikki aurion säteet, suodattaa ne heijastamalla niistä osan. Siksi alhaalla planeetan pinnalla ei ole kuuma. Maan tiedemiehet ovat havainneet hiilidioksiidia Venuksen ilmakehän yläosassa. Tätä kaasua on myös pilvien alapuolella, jossa se pitää yllä kasvillisuutta, joka vuorostaan vapauttaa happea. Tämä taas suo eläimistölle elinmahdollisuuden.

Hän mainitsi myös, että kasvillisuus on runsas valtavine puineen, että siellä on melko paljon vettä - meriä - sekä koko joukko korkeita, kauden vuoria. Väestön elintapa ei synnytä epäpuhtauksia eikä jätetuotteita ilmakehään. He eivät käytä atomivoimaa meidän tapamme, koska sen sivutuotteet ovat hyvin vaarallisia, vaan sen sijaan auringon voimaa, jonka perus on se, mitä me kutsumme sähköksi. Sen tähden he eivät kärsi hapenpuutteesta niin kuin me täällä.

Venuksen ihmiset ovat, kuten on jo mainittu, kasvissyöjiä, ja he nauttivat pääasiassa keittämättömiä ruokia, jotka koostuvat luonnon ravintoaineista, eivätkä siksi kärsi myöskään kiivennäisten- tai vitamiinipuutteesta. Hermostu-

neisuus ja paine ovat tuntemattomia käsitteitä heille. Elin- ja ajatustavoillaan sekä tiedollaan lääketieteellisistä ja parantavista voimista he voivat saavuttaa korkean iän ja suuren viisauden. Tavallinen Maan ihminen ei ehdi koskaan tulla kyllin vanhaksi saavuttaakseen sellaisen viisauden ja tiedon. Tietämättömiä ja vaarallisia ennakkoluuloja istutetaan lapseen sen ensimmäisten kehitysvuosien aikana, mikä päättyy pelkoon, joka myöhemmin antaa alun vihalle ja sodalle. Kuume ei vielä ole valmis ottamaan vastaan ja toteuttamaan ajatusta universaalista ihmisen veljeydestä! Mutta nämä avaruusmatkat ovat siemen, josta tämän ajatuksen toteuttaminen orastaa. Ihmistä ei enää kahlehti kotitähden pinta, ja Maasta tulee yksi maailma, yksi kokonaisuus, jossa ei ole mitään rajoja. Ja ihmiskunta saapuu tiedon ja ymmärtämyksen aikakauteen. Siihen johtavat avaruusmatkat ja ymmärtämys, ja ihmiskunnan pelkälle olemassa ololle perin tärkeä aineen hallinta. Ihminen on aina elänyt juurtuneena käsitykseen, että hän itse on ainoa kehittynyt ja sivistynyt olento tässä aurinkokunnassa. Mutta silloin kun hän on käsittänyt ja tullut tietoiseksi siitä tosiasiasta, että kokonainen Linnunrata maailmoja ympäröi häntä, kannustaa tämä häntä yrittämään pitemmälle ja kauemmaksi. Ja havainto, että toisen kiertotähden rodun on onnistunut suorittaa avaruusmatkoja satojen vuosien ajan ennen kuin ihminen edes ajatteli sellaista, tulee kuin shokki ja särkee hänen ahtaiden ja puutteellisten ajatustensa perustan.

Heidän vierailujensa toinen tarkoitus on ilmakehämme vaihtelevan tasapainon tarkkaileminen. Olemme tulleet juuri auringonpilkkujen yksitoistavuotiseen jaksoon ja se yhdessä vetypommiräjähdyksien kanssa on useasti järkyttänyt tasapainoa ilmakehässämme. Sähköinen jännitys on siten lisääntynyt, mistä johtuu, että kaatosateita, tulvia, myrskyjä ja raekuuroja esiintyy yhä useammin. Myös vaaralli-

nen tapa koota atomivoimaa varastoon lisää katastrofin vaaraa.

Venuslaisella avaruusmiehellä samoin kuin hänen kumppanillaan oli yllään eräänlainen univormu, tiukka olkapäiltä sekä ranteiden ja kaulan kohdalta. Aine oli kevyttä ja miellyttävää ja muistutti rakenteeltaan karkeahkoa nylonia. Pitempi miehistä oli varmasti ainakin 190 cm mittainen. Hänellä oli kauneimmat näkemäni kasvot. Hänen silmänsä olivat vaalean harmaat ja kasvonpiirteet yksinkertaiset ja teräväpiirteiset, mutta silti tunteikkaat. Hänen tukkansa oli pitempi kuin mihin olemme tottuneet, vaalea mutta ohimoilta valkoinen. Hänen poskillaan oli syviä uurteita, iho oli vaaleasti päivetynyt, silmien ympärillä oli naururypyjä - vanhahko mies, mutta solakka, kevytliikkeinen ja atleettinen. Hänen kasvojaan en koskaan unohda niiden ihmeellisen hyvyttä ja rakastettavuutta sekä täydellistä ymmärtämystä, rehellisyyttä ja luotettavuutta kuvastavan ilmeen johdosta.

Toinen ohjaaja oli noin 160 cm mittainen, ja hänen silmänsä olivat ruskeat ja tukka musta. Hänellä oli säännölliset piirteet ja silmissä iloinen ja hyväntahtoinen tuike. Hänenkin hiuksensa olivat harmahtavat, mikä hänestä näkyi helpommin, koska hän oli tummatukkainen.

Molemmat lentäjät olivat hyvin ystävällisiä ja kohteliaita. Koko huomioni oli kuitenkin keskittynyt pitemmän avaruusmiehen persoonallisuuteen. Aika tuntui pysähtyvän häntä kunnnellessani, ja olin niin lumoutunut, etten ajatellut mitään muuta . . . en edes sitä tosiasiaa, että minulla nyt oli tilaisuus saada katsella emälaivaa. Äkkiä hän kuitenkin sanoi:

- Nyt minun täytyy viedä sinut takaisin kummulle, jolla tapasimme, mutta ensin saat tavata päällikön.

Tämäkin oli kookas, ja hänellä oli hiemanpiirteiset, kauniit kasvot ja vaaleat, pitkät hiukset. Hän kumarsi kevyesti ja puristi kättäni.

- Kertoisitteko minulle, miten on mahdollista, että

Te tunnette niin hyvin tapamme ja kieleemme, kysyin.

- Se on hyvin yksinkertaista, hän vastasi. Olemme tarkkailleet Maata hyvin kauan. Ja monia meistä elää keskuudessanne tutkiakseen teitä lähemmin.

- Tarkoitatteko Etelä-Afrikkaa? kysyin hämmästyneenä.

Hän nyökkäsi.

- Ei vain Etelä-Afrikassa vaan myös muissa osissa maailmaa.

Kohta tämän jälkeen minut ohjattiin takaisin partioalukseen. Pitkä venuslainen sanoi:

- David tarvitsee sinua nyt. Hän on sairastunut vakavasti vaikeaan kurkkusairauteen. Sinun täytyy palata välittömästi. Mutta koska olen sijoittunut kuuhun, en ole kovin kaukana.

Tieto, että hän aina olisi suhteellisen lähellä, antoi minulle suurta lohtua ja auttoi minua kysymyksittä hyväksymään eron hetken. Tunsin sitä paitsi, että saan nähdä hänet pian jälleen. Ymmärsin, että täytyi olla jokin syy siihen, että minusta tuntui siltä, kuin olisin tuntenut hänet koko elämäni. Ei voinut olla sattuma, että hän löysi minut sieltä vuorelta. Mutta syy tähän selvisi minulle vasta yhdeksäntoista kuukautta myöhemmin. Silloin sain vahvistuksen siihen, että intuitioni oli osunut oikeaan. Mitkä mielikuvitukselliset paljastukset minua odottivatkaan!

Tuntui hieman surulliselta ennen eroa, mutta samanaikaisesti ikävöin kärsimättömästi päästä kohti pienen poikani luo. Istuin ympyrämuotoisella penkillä, kuulin surinaa ja havaitsin värähtelyä lattian läpi - isommassa aluksessa ei kuulunut mitään eikä tuntunut minkäänlaista liikettä. Niin pian kuin olimme lähteneet emälaivasta, sain taas nähdä televisiovarjostimella sen suunnattoman aluksen leijumassa avaruudessa auringon valo säkenöiden metallipinnasta. Ympärillä oleva avaruus oli musta samaan tapaan kuin säkenöivien tähtien ympärillä. Kun saavuimme omaan ilmakehäämme jälleen,

saatoin edelleen nähdä hehkuvan, oranssinpunaisen laivan taivaalla laskevan auringon valossa. Laskeuduin kummalle pehmeästi, automaattinen ovi avautui, ja kookas venuslainen auttoi minut ulos. Sitten lautanen nousi hiljaa suristen, ja heilautin kättäni vähän surumielisesti hyvästiksi. Alus kohosi pystysuoraan, leijaili hetkisen liikkumatomana laskevien auringonsäteiden säkenöidessä kaikissa sateenkaaren väreissä kiiltäviä pintoja vasten. Vauhti nopeasti lisääntyen se lähti ylös kohti avaruutta minusta etelään päin, ja oli pian näkymättömissä.

Aurinko oli laskenut Drakensbergin yli länteen, ja pimeys tuli nopeasti kiiruhtaessani kotiin. Koska olen tuntenut tien pienestä pitäen, osasin kuitenkin hyvin. Alkuasukkaat tietävät myös, kuka olen, enkä pelkää heitä koskaan, vaikka tapaisinkin heitä vuoristossa pimeyden tultua.

Kun tulin kotiin, tapasin aivan oikein seitsenvuotiaan poikani Davidin sairaana. Hänessä oli korkea kuume, ja hän oli saanut astmakohtauksen, joka vaati huolellista hoitoa. Jo seuraavana iltapäivänä hän oli kuitenkin paranemaan päin.

TAPAHTUMA 17. HEINÄKUUTA 1956

Mrs. Klarer oleskeli perheineen heinäkuussa vuonna 1956 jälleen lapsuudenkodissaan Natalissa maatilalla, jonka omistivat nyt hänen sisarensa ja lankonsa, majuri ja Mrs. Flowers. Heinäkuun 17. päivänä yhdentoista aikaan aamupäivällä, kun kaikki olivat kokoontuneet juomaan teetä, sai Mrs. Klarer voimakkaan sisäisen kehoituksen lähteä ulkosalle.

Ohimennen hän otti mukaansa tyttärensä kameran.

Hän oli noussut mäelle, tällä kertaa ei kovin kauas talosta. Kun hän tarkkaili lähestyvän rajuilmarintaman täyteläisiä pilvimuodostumia vuorten yllä etelässä, huomasi hän "lautasen" pilvien välissä - tai oikeammin: " s e n l a u t a -

s e n ". Se lensi edestakaisin pilvien välissä ja antoi hänelle sillä tavoin mahdollisuuden valokuvata koko filmin täyteen, ja Mrs. Klarer käytti tilaisuutta ahkerasti hyväkseen. Seitsemästä valokuvasta oli kaksi tai kolme hyvin onnistuneita terävine ääriviivoinen ja näyttivät vakuuttavilta, mutta loput olivat epäselviä.

Kameran objektiivia ja filmiä on tutkittu sangen tarkoin, mutta kukaan ei ole voinut huomata mitään epäilyttävää. Majuri Flowers ja hänen perheensä voivat todistaa, että hän otti valokuvat itse.

Alus oli noin 15 - 20 metriä läpimitaltaan ja siinä oli matala, mutta laaja kupu - ei puolipallon muotoinen kuten niissä "lautasissa", jotka voidaan nähdä Adamskin ja Allinghamin ottamissa valokuvissa.

Sivumennen voidaan mainita, että muissakin tilaisuuksissa on nähty "lautasia" - niiden joukossa tukialus - majuri Flowersin tilan yllä. Mrs. Klarer sai jopa tilaisuuden valokuvata sen aluksen, jota kookas venuslainen kuljetti kerran, jolloin se kaarteli talon yläpuolella. - Neljätoista vuotias koulupoika ja alkuasukaspoika ovat myös nähneet tämän aluksen, kun se liiteli edellä mainitun vuoren

yllä. Paikkaa kutsutaankin nyttemmin "Lentolautaskummuksi".

Mrs. Klarer kertoo edelleen: "Monet ihmiset tulevat tervehtimään sisartani kiivetäkseen "Lautaskummulle". Mikään ajoneuvo ei pääse tämän vuoriseudun läpi. Ainoa tapa on ratsastaa tai kävellä. Kerran kaksi naista väitti nähneensä kolmen pyörän merkit ruohikossa.

Tämä on kertomukseni. Olen kertonut tosiasioita, niin kuin olen ne kokenut, ja tiedän tämän olevan totta. Ellette usko minua, voin vain lisätä, että jokaisella on vapaus ajatella mitä tahtoo. Minulla ei myöskään ole mitään matkamuistoa todisteena yksinkertaisesti siksi, että avaruuslaivassa ei ollut irroitettavia osia.

Sallikaa minun vielä lisätä erän seikka. En ole langennut toiveajatteluun, eikä minulla myöskään olisi mitään iloa yrittää pettää lukijoitani.

Ilmoitan myös, että tässä kertomani tapaukset ovat todella sattuneet minulle, eivätkä ne perustu kenenkään muun henkilön kokemuksiin."

Elisabeth Klarer

27. syyskuuta v. 1957

★ Henkilökohtaisia lausuntoja Elisabeth Klarerista

Mgr Otto E. Viking, Vapaan Katolisen Kirkon pääpiispa täällä Pohjolassa, palasi kesäkuussa vuonna 1959 Tanskaan puolen vuoden esitelmäkierrokselta Etelä-Afrikan kaupunkeihin. - Erään Johannesburgissa pitämänsä esitelmän jälkeen piispa Viking esiteltiin Mrs. Klarerille, ja hän kävi pitkän, kiintoisan keskustelun tämän kanssa. Piispa Viking sanoo tästä: "Mrs. Klarer antoi erinomaisen voimakkaan vaikutelman ollen täysin ehyt persoonallisuus, läpikotaisin totuudellinen ja luotettava, ja jonka sanoja ei tulisi mieleenikään epäillä".

Osoite: Mgr Otto E. Viking, Besaatgaarden, Tillitze, Lolland, Tanska

Kirjailija Edgar Sievers Pretoriasta, joka tuntee läheisesti Mrs. Klarerin ja tämän perheen, lausuu seuraavaa: "Mrs. Klarer on normaali, hyvin tasapainoinen nainen, joka ei kärsi mistään psyykkisistä häiriöistä ja joka seisoo molemmilla jaloillaan maassa aivan kuin kuka tahansa muu nainen, jolla on koti ja lapset huolehdittavanaan."

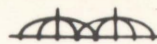
Edgar Sievers on kirjan "Flying Saucers über Südafrika" - ensimmäisen saksankielisen lentolautaskirjan - tekijä. Mr. Sievers julkaisee myös kuukausijulkaisua "Approach".

Osoite: Sagittarius Publishers, P.O. Box 1953, Pretoria Etelä-Afrikka

VIMANA n

aikaisempia numeroita voi tilata
yhdistykseltä hintaan 1,50/kpl.

Laskeutuminen

Venezuelassa

Horazio Gonzales Ganteaume:

(Herra Ganteaume on tuttu kaikille UFO-tutkijoille Etelä-Amerikassa ja tunnustettu korkealaatuisten työnsä ja tärkeän tutkimustoimintansa johdosta. Hän on Sociedad Venezolana Investigadora del OVNI of Caracas Venezuelan puheenjohtaja ja edustaa APRO:a Venezuelassa.)

Tämä tapaus sattui 7. elokuuta 1965 myöhään ilta-päivällä, eikä sitä ole koskaan julkaistu Venezuelan sanomalehdissä tapauksen nähneiden kolmen henkilön korkean sosiaalisen aseman takia. Eräs heistä on tunnettu gynekologi ja kaksi muuta vanhojen suurien liikeyritysten omistajia ja johtajia.

Tässä tapauksessa oli siis kolme tunnettua havainnontekijää ja tapaus sattui kirkkaassa päivänvalossa klo 16 aikaan iltapäivällä. Suoritin itse henkilökohtaisesti tutkimuksia tässä tapauksessa ja kuulustelin kaikkia kolmea havaitsijaa, joiden nimet tiedän, mutta olen velvoitettu pitämään ne salassa. Pidän tätä aivan uskomattomana tarinana. Ellen itse olisi haastatellut silminnäkijöitä, en uskoisi tarinaan ollenkaan. Vielä nyt tätä kirjoittaessani elokuussa 1968 eräs näistä kolmesta havaitsijasta yhä kärsii silloin (1965) saamastaan psykologisesta vauriosta. Hän pelkää kuollakseen, että "Ne" tulevat takaisin "puhumaan" hänelle, ja vilkuilee taivaalle pelokkaana. Tämä tapaus oli ensimmäinen 18 vuotisen tutkijaurani aikana, jolloin Venezuelan kansalainen kertoo keskustelleensa olennon kanssa, joka on tullut ulkoavaruudesta. Tunnen maanmieheni ja varsinkin ottaen huomioon näiden kolmen yhteiskunnallisen aseman pidän heidän väitettään ehdottomasti tutkimisen arvoisena.

★ Yksityiskohtaisemmin kertomus on seuraava:

Nämä kaksi teollisuusmiestä ja gynekologi olivat vieraillemassa ystävänsä omistamalla lämminverihovosten kasvatusfarmilla San Pedro de los Altosissa Los Teguesin seudulla 50 -60 km Venezuelan pääkaupungista Caracasista. Tutkiessaan ympäröivää maastoa he saapuivat alatasanteelle keskustellen taloudellisista asioista, hankinnoista ja lämminverihovosista ja maisemien kauneudesta. Äkkiä havaitsivat kaikki kolme taivaalla kirkkaan valonvälähdyksen, sitten tämä valonväläys osoitautui pallomaiseksi ja muuttui suuremmaksi kun se hiljalleen siirtyi maata kohden. He arvelivat ensin sen olevan lentokoneen tai helikopterin, mutta he eivät kuulleet mitään ääntä. Esine jatkoi laskeutumistaan ja kun se oli noin 100 m korkeudella saattoivat he nähdä, että se oli tavattoman suuri levymainen laite, joka säteili kirkasta kellertävää valoa, ja jossa oli pyöreä tumma reuna alapuolella. Vieläkään he eivät pystyneet erottamaan minkäänlaista ääntä, joka muistuttaisi lentokoneen ääntä, mutta he olivat tietoisia oudosta huminasta, melkein kuulumattomasta, joka tunkeutui heidän korviinsa.

Tässä vaiheessa nuorin kolmesta miehestä kääntyi juostakseen karkuun, mutta gynekologi esti häntä lähtemästä sanoen: "Älä juokse pois. Jäädään kaikki katsomaan, mitä tuo laite aikoo tehdä".

Suuri levy vaipui hitaasti alemmaksi kunnes se pysähtyi liikkumattomaksi 1,5 m korkeuteen maanpinnasta. Tässä vaiheessa he uskoivat saaneensa nähdä jotain vallan tavatonta. He olivat peloissaan, mutta koska levy oli vielä n. 30 metrin päässä heistä, he halusivat jäädä näkemään, mitä se aikoi tehdä.

Äkkiä laitteen alapuolelta (joka oli n. 27 m halkaisijaltaan) ilmestyi valokeila maata kohden ja tätä valokeilaa pitkin laskeutui alas kaksi olentoa.

Nämä olennot olivat 2,1 - 2,4 m pitkiä. Heillä oli

pitkä kellertävä tukka joka ulottui hartioille saakka, suuret läpitunkevat silmät, ja he olivat puetut yksi-osaiseen pukuun, jossa ei ollut minkäänlaisia saumoja ja joka oli metallinkiiltävä.

Yhä seisten paikoillaan pelosta vavisten nämä kolme miestä näki näiden kahden suuren olennon tulevan heitä kohti 3 metrin päähän. Tähän olennot pysähtyivät ja samalla venezuelalaiset kuulivat äänen sanovan heille: "Älkää olko peloissanne, rauhoittukaa." Outoa oli, etteivät olentojen huulet ollenkaan liikuneet. He "kuulivat" äänen päänsä sisällä - tai pikemminkin suoraan aivoissaan. Tämä hämmästytti heitä ja nuo kaksi vaaleaa olentoa pystyivät heti tajuamaan heidän hämmästyksensä, koska he nyt kuulivat äänen sanovan: "Me puhumme teille suoraan". Silloin nämä kolme venezuelaista tajusivat vastaanottaneensa telepaattista puhetta.

Syntyneen keskustelun puheenvuorot - jolloin gynekologin tekemiin kysymykseen tulivat vastaukset suoraan aivoihin - ovat seuraavat:

K. Keitä te olette? Mistä tulette? Mitä te haluatte täältä?

V. Olemme Orionilta. Olemme tällä planeetalla rauhan asialla. Tutkimme ihmisen psyykeä voidaksemme käyttää sitä omissa lajeissamme. Ympärillänne on 7 asuttua planeettaa: Maa, Saturnuksen 2 satelliittia EPSILON ja KRISTOFIX, Kelpis, Orion, pikkuplaneetta Outer Dipper (Otavan kuviossa).

K. Voitteko kertoa miten lentolautaset toimivat.

V. Närkästyneenä nimestä "lentävä lautanen" olento vastasi: "Ne eivät ole lentäviä lautasia. Ne ovat GRAVITELIDES:ejä ja ne toimivat ytimiin kerätyn aurinkoenergian avulla, joka kehittää suunnattoman magneettisen voiman.

K. Pystyttekö te hallitsemaan painovoimaa?

V. Epäilemättä.

K. Ketkä lentelevät näillä aluksilla?

V. Toisia lentävät SPACITOMELES:it ja toisia

MECHANISTOTELES:it (avaruusihmiset ja robotit)

K. Mitä nuo nimet merkitsevät?

V. Olentoja ulkoavaruudesta ja mekaanisia automaatteja.

K. Ovatko asukkaat kaikilla seitsemällä planeetalla yhtäläisiä tai samannäköisiä?

V. Eivät. On olemassa Morphous ja Amorphous olentoja. Me olemme Morphous lajia ja enemmän toistemme kaltaisia paitsi ne, jotka ovat alkuaan Outer Dipperilta (Otava) ja he ovat pieniä n. 35 tuumaa (n.1 m) pitkiä.

K. Onko teillä tukikohtia maassa?

V. Jokaisella planeetalla, joka lähettää tutkimusretkikunnan Maahan, on avaruusalus, joka on noin puolet kuunne koosta ja jonka he jättävät Mars planeetan taakse. Tästä johtuu, että meitä nähdään enemmän silloin, kun Mars on lähellä maata.

K. Onko ketään teidänkaltaisia olentoja keskuudessanne?

V. Kyllä. Heitä on 2 417 805.

K. Oletteko kokeilleet ristisiitosta välillämme?

V. Emme. Mutta tutkimme mahdollisuutta Uusien Olentojen luomiseksi.

K. Onko teidän keskuudessanne kokeiltu ristisiitoksilla?

V. Kyllä.

K. Oletteko kuljettaneet Maasta ihmisiä mukanaan?

V. Emme. Vain eläimiä. KRISTOFIX on eläintarha. (FI-TOZOLOPLANETOLOGEICO) Se on Linnunradan rikaslajisin ja siellä on teille täysin tuntemattomia eläinlajeja.

K. Mitä te käytätte ravinnoksenne?

V. Keinovalmisteita.

K. Mitä tarkoittitte sanonnalla AMORPHOUS-olento?

V. Te ette ymmärrä senkaltaista elämää. Ne ovat olentoja, jotka elävät "crisostelis- edistyvästä hermostollisesta kehityksestä".

K. Mitä ajattelette meidän saavutuksistamme avaruuslennon alalla?

V. Ne ovat alkukantaisia kokeiluja.

K. Onko teillä mitään voimakkaita aseita?

V. Kyllä. Meillä on aalto-kompressori, joka pystyy yhdellä laukauksella hajoittamaan kuunne.

K. Onko teillä tämä ase mukanaan?

V. Ei. Toistan, että tarkoituksemme on rauhanomainen, mutta meillä on pienempiä laitteita, jotka ovat kyllin tehokkaita pysäyttämään plutonium-räjähdyksen.

Tässä vaiheessa keskustelu loppui, mutta venezuelalaiset muistivat vastaanottaneensa vielä joitakin irrallisia tiedotusluonteisia lauseita, kuten:

- Että me (tällä Maassa) olemme heidän alkujaan ja että he puolestaan ovat alkuja AMORPHOUS-olentoille

- Että Linnunradan ulkopuolella on olemassa "Vastakohtaisuuksien elämä"

- Että he tulevat jättämään todistuskappaleita olemassaolostaan eri puolille maapalloa.

(Flying Saucer Review, Vol 15. N:o 2 March/April 1969) (IK)

Toivomme, että lukijamme, joilla on UFO-kokemuksia, käsityksiä, tietoja jne. (myös lehdessämme julkaisuista artikkeleista) kirjoittaisivat niistä lehdellemme. Voidaksemme julkaista kirjeistä, jotka haluatte Vimanaan, mahdollisimman monia toivomme Teitä laatimaan selostukset lyhyiksi. Olemme myös kiitollisia paikallisista lehdistä saksituista leikeistä. Kiitämme niistä jo etukäteen.

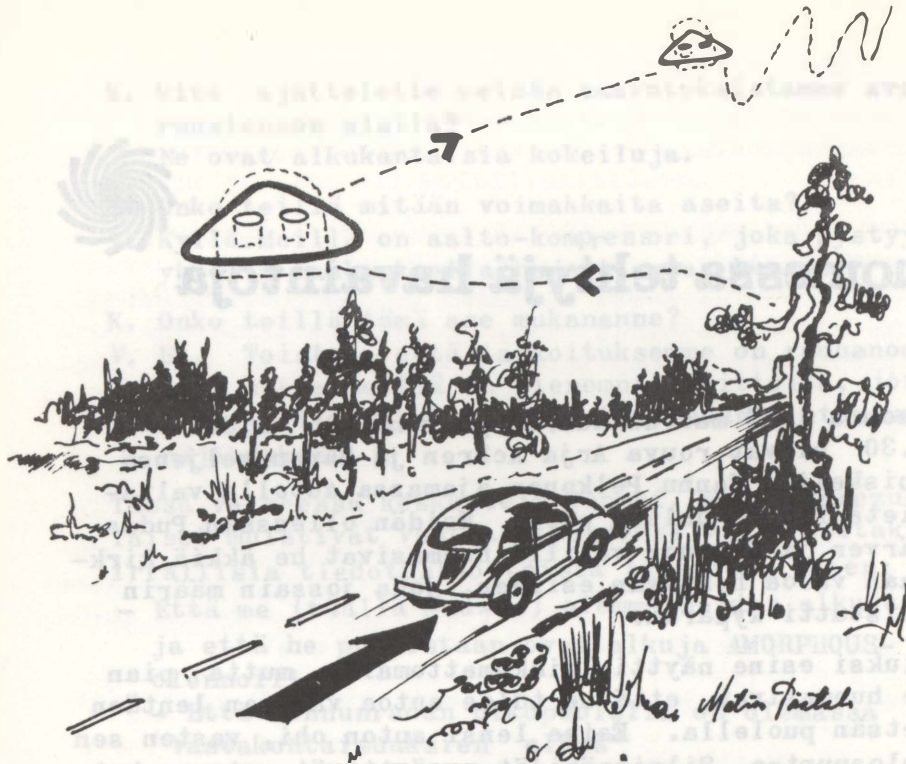
Suomessa tehtyjä havaintoja

Vuonna 1967 marraskuun 13 päivänä klo 3.30 - 4.30 olivat rouva Arja Achren ja hänen veljensä opiskelija Hannu Pelkonen ajamassa autolla valtatie N:o 20 Ouluun päin. Heidän ollessaan Pudasjärven ja Kipinän välillä huomasivat he äkkiä kirkkaan valoa hohtavan esineen, joka jossain määrin muistutti kypärää.

Aluksi esine näytti liikkumattomalta, mutta pian he huomasivat, että se tulee autoa vastaan lentäen metsän puolella. Esine lensi auton ohi, vasten sen tulosuuntaa. Silminnäkijät pysäyttivät autonsa katsoakseen tarkemmin. Esineessä vaikutti olevan tummat kaarimaiset aukot tai valosoikiot, joiden kirkkausero oli toisenlainen kuin muun osan esinettä. Molemmat silminnäkijät alkoivat pelätä kovasti ja lähtivät jatkamaan matkaa. Tällöin esine kääntyi ja lähti seuraamaan autoa.

Rouva Achren muisteli, että esineen valo kirkastui sen lähtiessä seuraamaan autoa ja tällöin myös tummat aukot katsoivat. Esine seurasi autoa melko pitkän matkan, jota on kilometreissä vaikea arvioida. Koska Hannu Pelkonen ajoi autoa, hän ei luonnollisesti havainnon loppuvaiheessa voinut seurata esinettä niin tarkoin kuin hänen sisarensa.

Havainnon johdosta haastattelin molempia UFO-havainnon tehneitä erikseen. Heidän antamansa selostus on pääpiirteiltään yhdenmukainen, mutta esineen muodon suhteen he ovat eri mieltä. Samoin ensimmäisessä haastattelussa rouva Achren kertoi, että auton moottori rätisi. Hannu Pelkonen kuitenkin kumosi

Piirros laadittu silminnäkijöiden muistikuvien perusteella. Pienin katkoviivoin piirretty UFO on Arja Achrenin, paksulla mustalla kuvattu Hannu Pelkosen muistikuvan mukaan. Katkoviiva kuvaa UFO:n liikettä.

tuon väitteen, koska auton rätinä olletikin joih-
tui muusta. Samoin kävi ilmi, että esine teki len-
täessään jonkinlaista sahanteräliikettä.
Hannu Pelkonen näki esineen ensin ja oli sitä
mieltä, että se nousi maasta. Tuo tieto ei kui-
tenkaan ole varma, koska esine on voinut muuten
olla matalalla ja vaikutelma oli vain näennäinen.
Hannu Pelkosen muistaman mukaan auton pysäyttämi-
sen aikana katsottiin UFOa aukaistusta sivulasista,
kun taas rouva Achrenin mukaan autosta tultiin ulos.
Yksityiskohdissa on kyllä eroa, mutta onko se olen-
naista, käy selville myöhemmin.

Matias Päätalo

HAVAINTO NELOSTIELLÄ

Jäsenemme C. Liljeblad Pihtiputaalta on lähettänyt seuraavan havaintokertomuksen:

"Tapaus sattui nelostiellä 17.3.1969. Äänekoske-
lainen opiskelija N.N. oli autollaan matkalla
Äänekoskelta Pihtiputaan kautta Raaheen. Ensimmäi-
seksi hän havaitsi edessään verrattain kaukana ho-
risontin yläpuolella sinertävän huutomerkkiä muis-
tuttavan ilmiön, joka näytti pysyvän paikallaan.
Se siirtyi kuitenkin myöhemmin tien kahtapuolta,
mikä tietysti voi osittain johtua tien mutkittelus-
ta. Ilmiö tuli yht'äkkiä lähemmäksi ja siirtyi au-
ton päälle näkymättömiin. N.N. kertoi, että hänen
ensimmäinen reaktionsa oli selittämätön kammo, jota
lisäsi vielä se, että auton moottori alkoi piiput-
taa. Ilmiö seurasi autoa n. 45 kilometrin matkan ja
koko ajan moottori lakkoili. Ilmiö katosi vasta
Pihtiputaan valojen tullessa näkyviin. Havaintoil-
tana ilma oli kirkas, mutta oli selvästi havaitta-
vissa kosteutta. Lautasmuoto oli havaittavissa,
joskin epäterävänä."

HAVAINTO LUVIAN ULKOSAARISTOSSA

Koululainen Tiina Karihaara, ikä 18 vuotta, oli
hiihtolomallaan hiihtämässä Luvian saaristossa.
Havaintopäivänä 16.2.1969 oli huono näkyvyys, koh-
talaisen voimakas tuuli. Hiihdellessään koiransa
kanssa, ajatuksiinsa vaipuneena, havaitsi hän yht-
äkkiä ehkä noin 100 metrin päässä oudon esineen,
joka laskeutui suoraan alas. Havaintohetkellä hän
oli ehkä noin 3,5 km mantereesta, asumattomalla
seudulla. Esine, joka oli melko suuri, ehkä 4 - 5
metriä halkaisijaltaan, oli ruskehtavan värinen
alapuoleltaan, pyöreä ja tasapaksu. Laskeutuessaan
esine käyttäytyi oudosti: samalla kun se pyöri kuin

hyrrä, vaappui se ikäänkuin putoava lehti. Esine vaikutti laskeutuvan edessä olevan saaren taakse. Saareen oli matkaa noin 100 metriä. Esine oli näkyvissä noin 1/2 min. ajan. Kuten luonnollista, havainnon tekijä pelästyi kovasti, eikä hetkeen kyennyt tekemään mitään. Toinnuttuaan ensi säikähdyksestään hän kuitenkin rohkaisi mielensä ja kiersi hiihtäen saaren, joka oli melko suuri, nähdäkseen paremmin tämän oudon esineen. Esinettä ei kuitenkaan näkynyt juuallä, vaan ilmeistä oli, että se olikin laskeutunut saaren sisäosiin, jonne havainnontekijä ei kuitenkaan rohjennut mennä. Havaintoon ei liittynyt mitään ääni- tai valoilmiötä. Koira ei reagoinut mitenkään.

Jarl Lund

HAVAINTO PIHLAVASSA

Rouva Elise Arve Pihlavasta näki 10. päivänä toukokuuta 1962 klo 21.00 keittiönsä ikkunasta sikarimuotoisen, hohtavan, alumiininvärisen esineen, jonka perästä tuli tulisuuhku, jonka väri vainteli. Esine, joka oli suurempi kuin lentokone, liikkui äänettömästi kohti pohjoista. Havaintohetkellä oli valoisaa, joskin aurinko oli jo laskenut.

OUTO VALOILMIÖ KULLAALLA

Herra M.M., ikä 20 vuotta, näki joulukuussa vuonna 1967 klo 21.00 - 22.00 välillä oudon valoilmiön Kullaalla Levanpellon kylässä. Outo valoilmiö ilmaantui erään harjun takaa yhtäkkiä. Se oli sinertävän värinen, ikään kuin fluorisoiva ja sykkivä tulen välillä kirkkaammaksi. Koko tienoo muuttui kirkkaaksi siten, että 200 metrin päässä oleva metsänreuna näkyi yhtä selvästi kuin päivällä. Varsinaista muotoa havainnontekijä ei pystynyt erottamaan, mutta valoilmiöstä lähti ääni, joka muistutti kaukaista kuminaa. Havaintohetkellä oli kirkas tähtitaivas. Havainnontekijä oli varma, ettei k.o. valoilmiö ollut meteori. (JL)

Summary in English

In this issue of VIMANA we present among other things two stories about UFOs following cars.

It was 1967, on the 13th of November at 3.30 - 4.30 a.m. when Mrs. Arja Achren and her brother Hannu Pelkonen, a student, were driving with their car on highway n.20 leading to the town OULU.

Being about 30 kms from OULU they observed a bright thing, which at first sight seemed stationary, but actually it was coming towards the car flying from the forest-side. It passed the car against the driving-direction, and the witnesses stopped the car in order to see the thing better.

Later they had some difference in their description as to the form of the object. Both interpretations are to be seen on the picture (page 28) our correspondent made about the incident.

The object had on its side ovals with less brightness than the other parts of it.

The witnesses were afraid of what they saw and went on driving. But now the object returned and began following the car. Mrs. Achren remembered that the light of the object got brighter while following the car and so the ovals on its side disappeared. It followed the car for many kilometers before disappearing. Mrs. Achren said that the object made zig-zag movements while flying.

The second incident happened this year on the 17th of March in the middle of Finland near Pihtipudas, when Mr. N.N., a student, was driving with his girlfriend. It was evening-time and first they saw before them above the horizon a bluish elongated stationary phenomenon standing vertically. Suddenly it came nearer and moved above the car out of sight. Mr. N.N. told that his first reaction was frightness, that was still increased by sudden uncertainties in the functioning of the engine. The phenomenon followed the car for about 45 kilometers and the engine was all the time near to stop.

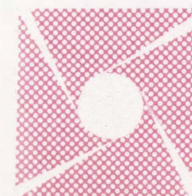

This magazine will have an English Summary in every issue, and we shall be glad to exchange publications with organisations in other countries. The address is: The Finnish Interplanetist Society, P.O. Box 10101, Helsinki 10, Finland.

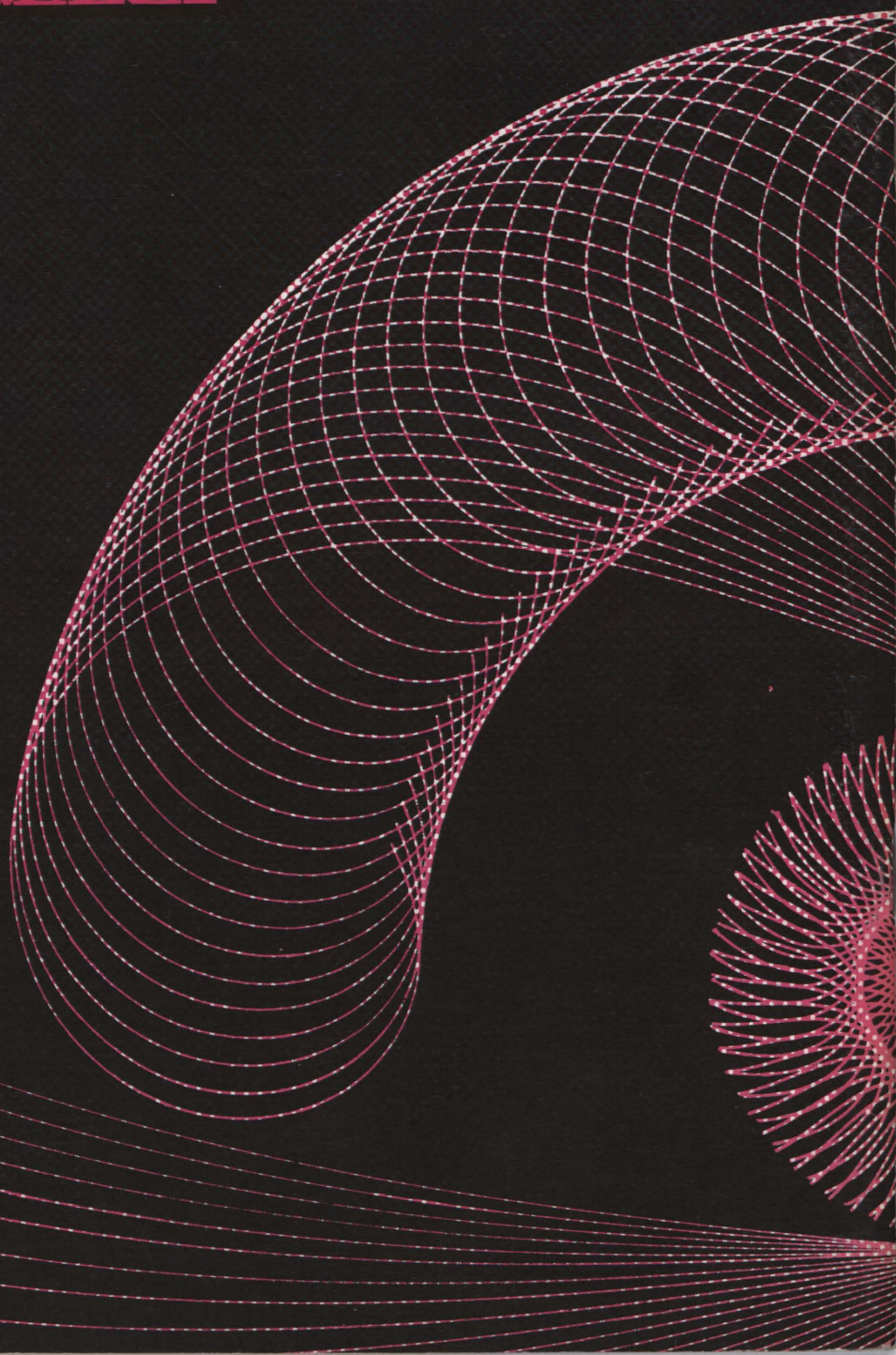

PAIKALLISKERHOT:

<u>Jyväskylä</u>	Erkki Erähonka Postilokero 171
<u>Kemi</u>	Kari Kuure os. Urheilukatu 11
<u>Kotka</u>	Pekka Teerikorpi os. Merikatu 4 B
<u>Lappeenranta</u>	"UF0 66" Tapani Kuningas os. Uro kk
<u>Nurmijärvi</u>	Viljo Penttilä Os. Nurmijärvi kk.
<u>Pori</u>	Jarl Lund os. Valtakatu 5 D
<u>Seinäjoki</u>	Runar Smedlund

VIMANA

VIMANA

3
1969

VIMANA

Neljä kertaa vuodessa
ilmestyvä jäsenlehti

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Kirjoitusten lainaaminen sal-
littu lähde mainiten

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

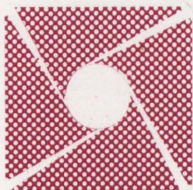
Yhdistyksen tarkoituksena on
tutkia ja välittää "lentäviä
lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Ilpo Koskinen

Vuotuinen jäsenmaksu 10 mk

Yhdistyksen postiosoite:
postilokero 10101 Helsinki 10

Postisiirtotili 129 200

Luettelo paikalliskerhoista
takakannen sisäsivulla

VIMANA

1969

3

VALOILMIÖ 6. 10

Sodankylän observatorion revontulikameran ottama
kuva valoilmioista (Liitto 23.10.69)

Aamuyöllä maanantaina lokakuun 6 päivänä klo 4:n
tienoilla eri puolilla Suomea tehtyt havainnot
kirkkaasta valoilmioista saivat osakseen runsaasti
huomiota. Useissa sanomalehdissä oli havaintoja
koskevia uutisia sekä arveluja ilmiön alkuperästä.

Oulussa ilmestyvä sanomalehti Liitto julkaisi
23.10. uutisen, jonka mukaan ilmiö on kantoraketti,
joka on kohottamassa satelliittia avaruuteen. Lehti-
uutisen mukaan Sodankylän observatorion revontulika-
mera ehti ottaa kuusi valokuvaa lähtökorkeuksissa
olevasta kantoraketista. - "Lentävä lautanen se ei

ollut - ei ole epäilystäkään, etteikö kysymyksessä ole raketti" sanoi kuvien perusteella Liitolle professori Oksman Oulun yliopistosta. - Uutisen mukaan tiedetään Neuvostoliiton laukaisseen avaruuteen samana päivänä ja samoilla kellonlyömillä ensimmäisen rakenttinsa uudesta Meteor-avaruustutkimussarjasta.

Toteamme vielä, että kuluneiden parin kuukauden aikana on tullut varsin paljon ilmoituksia korkealla taivaalla nähdystä erikoisista ilmiöistä.

(Osa Liiton artikkelista sivulla 21.)

Suomessa tehtyjä havaintoja

UFO-HAVAINTOJA KOTKASSA

Kotkan lähituntumassa - Lankilassa ja Pyhtään Siltakylässä - tehtiin kummassakin viime elokuun 19. päivän vastaisena yönä UFO-havainto. Tapaukset on tutkinut yhdistyksemme jäsen Raimo Heiskanen, jonka raporteista ilmenee seuraavaa:

Tapaus I

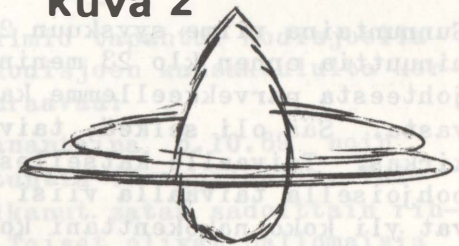
Rouva Birgit Bofarull (ikä 28 v.) oli vierailulla sisarensa perheessä Kotkan Lankilassa. Elokuun 19. päivän vastaisena yönä rouva B. heräsi kummalliseen uneen, jossa ikäänkuin ääni kehoitti häntä ottamaan silmälasinsa ikkunalaudalta, etteivät ne taittuisi ulkoa tulevan voimakkaan säteen vaikutuksesta. Rouva B. nousi vuoteesta ja katsoessaan verhojen raosta ulos hän näki kirkkaan valon, jota hän ensin luuli tähdeksi. Tarkemmin katsottuaan hän totesi valon lähtevän lautasen muotoisesta esineestä, joka näkyi itäisellä taivaalla. Rouva B:n ensimmäinen reaktio oli huutaa talon isäntäväkeä, mutta ilmeisesti hän ei pystynyt saamaan

ääntä, koska kukaan ei herännyt (ei edes perheen koira). Tämän jälkeen hän ei enää uskaltanutkaan huutaa. Hän tunsi kuvotusta ja lämpövaikutusta, ja ilmiötä seuratessaan hänen oli käytävä välillä WC:ssä. Rouva B:stä "lautanen" näytti olevan noin 500 metrin korkeudella ja muutaman sadan metrin etäisyydessä, mutta kuitenkin hänestä tuntui, että se oli lähellä ja että sitä ohjattiin älyllisesti. Hän tunsi myös saavansa siitä ikäänkuin valosykäyksiä. Rouva B:n arvion mukaan hän seurasi ilmiötä noin tunnin ajan, klo 3 - 4,30 välillä. Melko pian havainnon alkamishetkestä "lautanen" laskeutui spiraalin muotoista rataa alas päin jonkin matkaa, pysähtyi ja oli paikallaan noin 2 minuuttia. Tässä asennossa näytti "lautasen" yläpuolella oleva valokartio (kuva 1) olevan voimakkaimmillaan, samalla "lautanen" näytti tulevan lähemmäksi päätellen siitä, että se suuren. Sitten se liikkui vaakasuorasti vähän matkaa oikealle ja nousi sitten tasaisesti ylöspäin sivuttaisesti huojuen samalle korkeudelle, missä se oli alunperin ollut. Tässä korkeudessa se pysyi noin tunnin ajan välillä hieman heiluen. "Lautanen" hävisi näkyvistä huimaavaa vauhtia kohtisuoraan ylöspäin. Kirkkaan sään ansiosta oli sen poisliikkuminen selvästi havaittavissa.

kuva 1

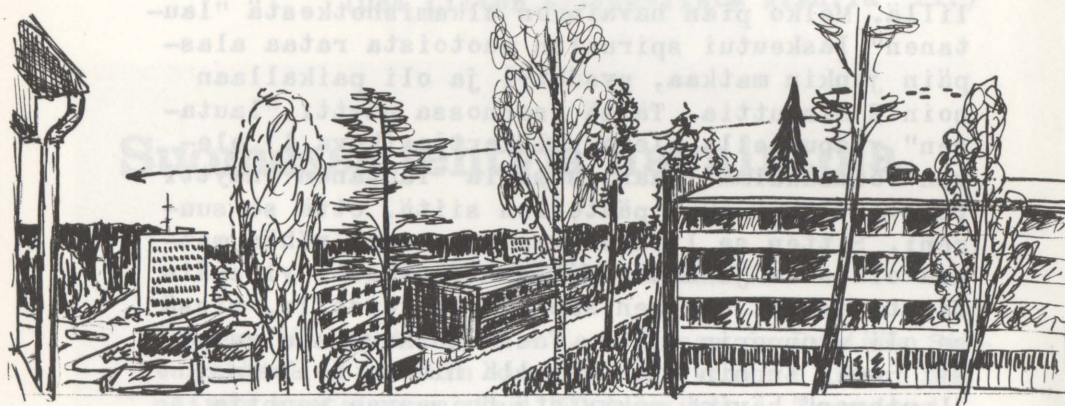
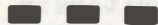
kuva 2

Tapaus II

Rouva Seija Kluge (ikä n.30 v.) heräsi klo 4:n tienoilla kotonaan Pyhtään Siltakylässä (n. 15 km Kotkasta) elokuun 19. päivän vastaisena yönä janoon. Hän meni avaamaan ikkunaa ja näki tällöin kirkkaan valon idän puoleisella taivaalla. Valo

oli hyvin kirkas, silmiä häikäisevä, kylmän sininen. Rouva Kluge totesi UFO:n liikkuvan hitaasti huojuen oikealle "Kotkaan päin". Hän tunsi voimakasta pelkoa eikä voinut katsella enempää, vaan poistui ikkunan luota. (Kuva 2)

HAVAINTO KAUNIAISISSA

Sunnuntaina viime syyskuun 28 päivänä noin 5 minuuttia ennen klo 23 menin äkillisestä mieli-johteesta parvekkeellemme katselemaan tähtitai-
vasta. Sää oli selkeä, taivas pilvetön, tähti-
kirkas. Taivaalle katsellessani näin yhtäkkiä
pohjoisella taivaalla viisi valoa, jotka liikkui-
vat yli koko näkökenttäni kohti länttä ja ehtivät
olla näkyvissä 8-10 sekuntia. Valot olivat kie-
kon muotoisia, sulan kullan värisiä ja näyttivät
värähtelevän koko ajan. Ne lensivät piirroksen
osoittamassa muodostelmassa kolme edellä, kak-
si jäljessä. Mitään ääntä ei niistä kuulunut.

Pirkko Koskinen

Jarl Lund:

ILMIÖITÄ, JOTKA MUISTUTTAVAT "ENKELIN- TUKKAA"

Merkillinen ilmiö Porin Toejoella
(Uusi Aika 21.8.1969)

"Porin Toejoella nähtiin viime lauantaina puolen päivän aikaan merkillinen ilmiö. Silmänkantaman korkeudelta putoili muutamille omakotitonteille 5-7 senttimetrin pituisia ja parin kolmen sentin paksuisia "esineitä", joista auringonvalo hei-
jastui ylhäällä, mutta jotka muuttuivat mattapin-
taisiksi ja läpinäkymättömiksi alemmaksi pudotes-
saan. "Esineiden" putoamisnopeus oli suuri ja ne
katosivat täysin jäljettömiin maata koskettaessaan.
Niitä putoili useita kymmeniä muutamien metrien
välimatkojen päähän kukkapenkkeihin, pihanurmi-
koille jne. Ilmiöstä ei aiheutunut minkäänlaisia
jälkiä eikä ääntä. Tapauksella oli useita näkijöi-
tä. Ilmiön selvittelyä jatketaan, vaikka eräät ta-
hot ovat ehtineet leimata sen puista putoavien leh-
tien aiheuttamaksi."

Toinen samantapainen ilmiö tapahtui Kodisjoella
lokakuun 6. päivänä. Kodisjoen kansakoululta ker-
rottiin tapauksesta seuraavaa:

"Miesopettaja piti maanantaina 6.10.69 noin
klo 14 maissa urheilutuntia 47 oppilaalle. Tai-
vaalta oli yhtäkkiä alkanut sataa sadoittain rih-
mamaisia suikaleita. Toiset olivat pallomaisia
perässään siimamainen häntä. Mitä korkeammalla
nämä suikaleet olivat, sitä pidempiä ne olivat
olleet. Erikoista oli, että ne olivat näkyvis-
sä vain katsottaessa niitä aurinkoa vasten. Nii-
tä tippuili puiden latvoille, koulun katolle jne.
Niitä oli oppilaiden käsissäkin ja ne tarttuivat

heidän vaatteisiinsa. Eräs poika heitti pallolla tällaista, jolloin se hajosi ja palloon tarttui ainetta, joka kosketeltaessa tuntui hartsimaiselta ja oli sitkeätä, venyvää ja haihtui vähitellen pois. Opettajan arvion mukaan se hävisi noin 2 - 3 tunnin kuluttua yhtä mystillisesti kuin oli tullutkin. Eräs opettaja oli ottanut talteen yhden suikaleen erään tyttöoppilaan vaatteista, mutta sekin oli hävinnyt. Joidenkin rihmojen päissä oli ollut ikäänkuin hämähäkintapainen muodostuma."

Edelläkuvatut ilmiöt muistuttavat suuressa määrin ilmiötä, jota kirjallisuudessa kutsutaan "enkelintukaksi", ruots. "änglahår", engl. "angel hair", ransk. "Fils de la Vierge". Tunnusomaista ilmiölle on, että sitä on havaittu UFO-ilmiöiden yhteydessä. "Enkelintukka" on kuitumaista muistuttaen villaa tai nylonia. Kosketeltaessa se häipyy vähitellen jättämättä jälkeäkään.

Ensimmäisiä "enkelintukka"-ilmiöitä on havaittu Oloronissa, Ranskassa 17. lokakuuta 1952. Erään tapahtuman silminnäkijöinä olivat oppikoulun rehtori M. Yves Prigent vaimoineen ja heidän kolme lastaan. Sittemmin on samantapaisia havaintoja tehty ympäri maailmaa. Artikkelissaan "The Phenomena of Angel Hair" (Flying Saucer Review Vol 2 N:o 6 Nov-Dec 1956) professori Maney luettelee seitsemäntoista tapausta kolmivuotiskaudelta 1952-1955. Neljässätoista tapauksessa oli samanaikaisesti havaittu visuaalisesti UFO.

Mitä nämä enkelinhiukset sitten ovat? Tähän kysymykseen ei liene tällä hetkellä yksiselitteistä vastausta. Useita olettamuksia ja teorioita on. Erään UFO-tutkijan, G.C. Wilsonin mukaan ne olisivat koitoisin Marsista, ja olisivat ne samaa ainetta kuin Raamatussa mainittu "manna". Siten auringon säteet muodostaisivat hiilihydraatteja Marsin ilmakehässä, ja Marsin jääkalotit olisivat Wilsonin mukaan tätä "manna". Ihmeteltäväksi ja selitettäväksi vain jää, miten se sitten joutuisi meidän ilmakehäämme.

Aimé Michel kirjassaan Flying Saucers and the straight-line Mystery tekee olettamuksen, että kysymyksessä saattaisi olla eräänlainen polymerisatio tuote, joka sitten alemmissa ilmakehissä ja korkeamassa lämmössä heikon kemiallisen sidoksen vuoksi "depolymerisoituisi" ja haihtuisi. Polymerisation aiheuttaisi UFOjen työntövoimana oleva energia.

Toiset olettavat "hiusten" olevan vain jättimäisiä hämähäkinseittejä ja väittävät jotkut nähneensäkin niissä pieniä hämähäkkejä.

Colorado Projectin toimesta tutkittiin erästä tämääntapaista näytettä. Suurin osa siitä oli titaania joten otaksuttiin sen olevan maalijätettä, koska talomaaleissa käytetään titaanioksidia väriaineena.

●●●

Raumalla ilmestyvä sanomalehti LÄNSI-SUOMI kertoo 7.10.69 valoilmiöstä, joka nähtiin monilla paikkakunnilla Suomessa:

"OUTO ÖINEN VALOILMIÖ IHMETYTTI JA JOPA JÄRKYTTIKIN RAUMALAISIA. ASiantuntijat: ILMAKEHÄÄN PALANNUT STAELLIITTI.

Muutamat harvat "yövirkut" raumalaiset havaitsivat eilistä vasten aamuyöllä itäiseltä taivaanrannalta klo 3.47 nousevan puolipallonmuotoisen savuavan valoilmiön, jonka keskus oli hehkuvan kirkas. Ilmiö kulki taivaankannen poikki noin 40 asteen kulmassa horisontista taivaankannen poikki ja jätti jälkeensä "ojennetun nyrkin levyisen hopeanhohtoisen savujuovan". Erään silminnäkijän kertoman mukaan valoilmiö hävisi näkyvistä klo 4.01 mutta savujuova näkyi vielä sen jälkeenkin. Toisen raumalaisen havainnontekijän mukaan samanaikaisesti oli kuultavissa värisevää ja sihisevää ääntä. Olisiko kysymyksessä UFO? Näin kysyvät jotkut valoilmiön nähneet. Asiantuntijat ovat taas sitä mieltä, että kysymyksessä saattoi olla takaisin ilmakehään lennähtänyt satelliitti. Tällaisessa käsityksessä on mm. pääesikunta, joka eilen välitti seuraavansisäl-

töisen tiedonannon: "Mahdollisesti takaisin ilma-kehään lennähtäneenä satelliittina pitää pääesikunta maanantain vastaisena yönä Etelä-Suomen yläpuolella nähtyä outoa valoilmioita. Ilmiö oli näkynyt kymmenen minuuttia kirkkaana pisteenä, joka levitti ympärilleen hohtavan sädepilven. Ilmiötä tutkitaan parhaillaan, mutta tähänastiset havainnot viittaavat satelliittiin".

UFON JÄLKIA ?

Keväällä 1969 nähtiin outo valoilmio Vilppulassa. Se näytti lentävän laskeutuvaa rataa kohti mäkeä, joka sijaitsee muutaman kilometrin päässä Vilppulan ja Ruoveden tiestä, noin 15 km Vilppulasta. Tältä mäeltä löytyi myöhemmin tumma rengas maassa erään autiotalon niityltä. Jälkeä alettiin tutkia syyskuun puolivälissä, jolloin asia tuli ilmi.

Rinne, jolla niitty sijaitsee, on syrjäinen ja rauhallinen. Se viettää luoteeseen ja sillä kasvaa pajukkoa sekä vuosi sitten istutettuja kuusentaimia. Jälki on selvästi havaittavissa, koska siinä kasvava ruoho on täydellisesti tuhoutunut, kuin se olisi palanut ilman liekkiä. Renkaan suurin halkaisija on 13,5 m ja leveys 30 - 50 cm vaihdellen sen eri osissa. Se ei ole säännöllinen (katso piirrosta) ja sen sisälläkin on pieniä ympyränkaaria.

Omituista on, että renkaan sisäpuolella kasvaa suurehko pajupensas (korkeus yli 2,5 m). Se on terveen näköinen muutoin paitsi jäljen kohdalta, missä se on harvempi ja hieman vaurioituneen näköinen, suurin osa vuosikasvaimista on poikki. Mahdollisesti hirvi on syönyt niitä. Ihmeellistä kyllä muissa paikalla kasvavissa pensaissa ei näy samanlaisia

vaurioita. Paikalla oleva heinähaasia on jäljen kohdalta painunut kasaan. Siinä ei näy väkivallan merkkejä, joten ei voitane väittää sen särkyneen lentolautasen kosketuksesta, ainoastaan voidaan epäillä. Maassa ei näy painautumia. Jäljen kohdalla on vajaat 10 kuollutta kuusentainta. Eräässä, joka sijaitsee aivan jäljen reunalla, on tämän vuotista kasvua noin 5 cm latvassa ja jäljen ulkopuolelle jääneissä oksissa. Taimen loput osat ja muut kuolleet taimet ovat edelleen silmuasteella.

Renkaan alueelta otetusta maanäytteestä suoritettu analyysi ei osoita mitään epänormaalia radioaktiivisuutta. Näytteestä löydettiin luonnonkalium-40. Kuolleiden ruohojen alla renkaan alueella aivan maan pinnalla on kellanvaalea noin 1 cm paksuinen kalvo, joka muistuttaa säämiskää. Mikroskooppiko-keessa se osoittautui sienirihmastoksi. Erään eläinbiologin mielestä se poikkeaa tavanomaisesta ensinnäkin runsautensa puolesta ja toiseksi: siitä

ei löytynyt lainkaan rihmojen haarautumista, mikä taas on tyypillistä tavalliselle sienirihmastolle.

Paikalla kävi myös englantilainen UFO-tutkija, Mr. Anthony Brooke, joka otti mukaansa näyttöitä tarkempia laboratoriotutkimuksia varten. Lähinnä kuu-sista päätellen kasvien kuolema on sattunut varhain keväällä.

Onko jälki laskeutuneen UFO:n jättämä? Tutkimukset ovat vielä kesken.

GAMMASÄTEILY MITATTU NA-J-KITEELLÄ
JA MOVIKAMERAA ANALYSOITOKIRKKA

2,5 kg maanäytteitä

Radioaktiivisuus mitattu 15.10.69 10 min.

Mittauksen epänormaalia radioaktiivisuutta ei havaittu
B. Pelturi

100000
PULSSEJA
/10 MIN.

10000

1000

100

10

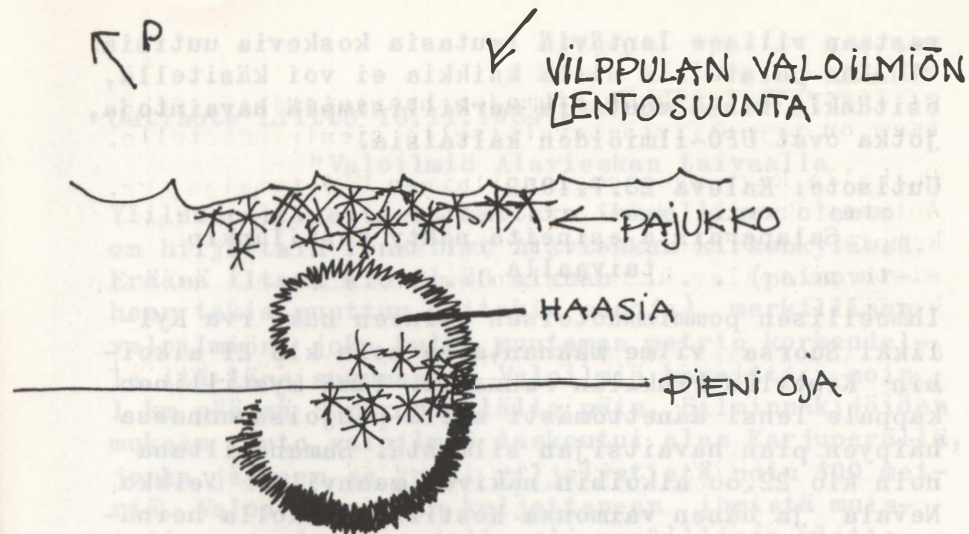
SÄTEILYN INTENSITEETI

SÄTEILYN ENERGIA

LUONNON KALIUM-40
1460 keV

NÄYTE
NORMAALI
TAUSTA

kiloelektronivoltteja

HAVAINTOJA VUOSINA 1952 - 1954

Vuosien 1952 ja 1954 välisenä aikana tehtiin yleensä paljon UFO-havaintoja eri puolilla maapalloa ja vuoden 1954 UFO-aalto näyttää keskittyneen tällöin osaksi Ranskaan, mutta myös Suomessa tehtiin useita mielenkiintoisia havaintoja. Suoritin viime kesänä Oulun UFO-kerhon jäsenen Antti Juntusen kanssa tutkimuksen oululaisten sanomalehtien Liiton ja Kalevan arkistoissa ao. lehtien suostumuksella. Liitto-lehdestä kävimme läpi puoli vuosikertaa ja Kalevasta koko vuosikerran. Myös eräitä poimintoja vuodesta 1952 on osoittamassa, että vanhat havainnot ovat yhtä mielenkiintoisia kuin nykyajan havainnotkin. Ja eräässä mielessä 20 - 15 vuoden takaisilla havainnoilla on suuri merkitys, koska maapallon ilmatilassa ei liikkunut silloin ainuttakaan satelliittia ja sääpallotakin oli liikkeellä huomattavasti vähemmän. Vuoden 1954 Liiton vuosikerta suo-

rastaan vilisee lentäviä lautasia koskevia uutisia. VIMANAN palstoilla niitä kaikkia ei voi käsitellä, esitänkin tässä muutamia merkellisimpiä havaintoja, jotka ovat UFO-ilmiöiden kaltaisia.

Uutisote: Kaleva 23.7.1952

"Salaperäisiä esineitä nähty Kestilänkin taivaalla

Ihmeellisen pomminmuotoisen esineen näki rva Kyllikki Suorsa viime maanantaina noin klo 21 aikoihin Kestilän Pihkalan rannalla. Tämä mystillinen kappale lensi äänettömästi etelä-pohjoissuunnassa häipyen pian havaitsijan silmistä. Samana iltana noin klo 22.00 aikoihin näkivät maanvilj. Veikko Nevala ja hänen vaimonsa Kestilän kirkolla heinäpellolta palatessaan kokonaisen pommiryhmän, jossa oli kolme outoa esinettä. Ne etenivät melko hitaasti ja muodostivat ryhmän, jossa kaksi kulki edellä ja yksi jäljessä. Mitään ääntä niistä ei kuultu."

Ja edellisen lehtiutisen vieressä oli toinen uutinen:

"Lentävä Lautanen lensi Tyrnävän yli

Maanantai-iltana klo 21.30 maissa havaitsivat eräät henkilöt Tyrnävän Ängeslevällä taivaalla lentävän kirkkaasti hehkuvan esineen. Esineen huomasi Veikko Markus, joka oli sisällä yhdessä vaimonsa kanssa. He molemmat huomasivat esineen lentävän suurella nopeudella länteen päin, mutta mitään ääntä he eivät voineet kuulla, koska olivat sisällä ja radio soi.

Noin 4 km päässä Markuksen asunnosta huomasi esineen samalla aikaa Toppisen 11-vuotias poika Juha, joka oli ulkosalla. Esine oli hänen mielestään metrin pituinen ja syöksi tulta jäljessä. Se ilmestyi koillisesta ja katosi länteen. Juha-poika oli säikähtänyt äkkiä ilmestynyttä ilmiötä, joka korkealla ylitti taivaan. Näiden silminnäkijöiden väittämän mukaan kyseessä ei olisi tähdenlento."

Seuraava merkillinen uutinen on julkaistu Liitossa v. 1954:

Uutisote Liitto 10.11.1954

"Valoilmiö Alavieskan taivaalla

Yliluonnolliselta vaikuttava ihmeellinen olento on hiljattain lennellyt Alavieskan kirkonkylässä. Eräänä iltana klo 21.30 aikaan . . . (painovirheen takia puuttuu joitakin sanoja) merkillisen valoilmion, joka kulki muutaman metrin korkeudella itä-länsisuunnassa. Valoilmiö havaittiin noin 1 km päässä Someron-kylälle päin. Silminnäkijöiden mukaan outo valoilmiö laskeutui alas Karjuperällä, jonka jälkeen se kulki viljelystietä noin 400 metriä. Valoa kerrotaan kuljettaneen ihmistä muistuttaneen olennon, jolla oli merkillinen viitta päällään. Metsän laitaan saavuttuaan olento kohosi ilmaan valon avulla ja liiteli puiden latvojen tasalla kadoten näkyvistä metsän taakse.

Tämän yliluonnollisen olennon ovat useatkin eri henkilöt nähneet. Tiedossa ei ole mikä valoilmiön on aiheuttanut. Mätäkuu on ollut ja mennyt tältä vuodelta, eikä suuressa maailmassakaan ole hiljattain tavattu lentäviä lautasia, taikka muiden taivaankappaleiden asukkaita, jotka nyt lienevät käyneet Alavieskalaisia tervehtimässä."

Kaleva 21.12.1954:

"Outo valoilmiö Helsingissä

Helsingin Kulosaaressa näkyi sunnuntaina iltapäivällä klo 16.30 maissa outo valoilmiö. Otavan tähtikuviosta Pikku-Otavaan päin liikkui hyvin korkealla kellertävä, punakeltaista lähentelevä valopallo. Se oli näkyvissä runsaat puoli minuuttia, sitten valo äkkiä leimahti ainakin kaksi kertaa kirkkaammaksi ja jatkoi nyt huomattavasti pienentyneenä matkaansa. Kaikkiaan valopallo oli näkyvissä toista minuuttia. Fil.tri Pentti Kalaja kertoi US:lle, että valopallo muuten voisi olla meteoriitti, mutta meteoriitti näkyy leimahduksesta korkeintaan 10 sekuntia."

Useat niistä havaintouutisista, joita löysimme 15 vuoden takaisista lehtivuosisikeroista, oli varustettu otsikolla "lentävä lautanen" nähty jossakin, vaikka kyse saattoi usein olla kokonaan muusta kuin "lautasesta". Vasta luettuaan tekstin voi tehdä tiettyjä johtopäätöksiä, esim. UFO-ilmiön yleinen säännöllisyyksiä noudattava käyttäytymismetodiikka. Näitä vanhoja havaintoja on enää vaikea tarkistaa, on vain luotettava siihen, että merkillisten havaintojen osalta ihmiset valtaosalta kertovat tapaukset niin kuin ovat sen kokeneet. Aistivirheet, liioittelu ja uutisen värittyminen lehtien toimituksissa on sitten toinen juttu.

Matias Päätalo

HAVAINTOJA HELSINGIN JOLLAKSESSA

Markku Turunen (ikä 21 v.):

Tapaus I.

Lauantaina 4.10.1969 ajoimme veljeni kanssa autolla klo 23.20 maissa Vuosaarella Helsingissä, pysäköimme auton ja istuimme siinä katsellen taivaalle, kun yhtäkkiä huomasimme punaista ja sinertävää valoa välkkyvän "tähten". Se oli kooltaan hieman suurempi kuin suurin taivaalla näkyvistä tähdistä. Aluksi näytti siltä kuin se olisi ollut paikallaan, mutta sitten se näytti liikkuvan pois päin ja taas tulevan takaisin. Tämä tapahtui pari kolme kertaa, sen jälkeen "tähti" hävisi näkyvistä. Koko näkyvissäolajan se siis välkkyi punaista ja sinertävää valoa.

Tapaus II.

Maanantaina 6.10.1969 lähdin kotoani (Jollas, Helsingin) noin klo 20.30 pikkusiskoni kanssa talomme lähistölle valokuvaamaan tähtiä. Olin saanut uuden kameran: Exakta Mayer 200 mm teleobjektiivilla. Filmi oli Kodak 31 din. musta-valkoinen. Kuvauspaikka oli noin 100 metrin päässä talosta oleva pimeä tie. Tien vieressä on avara paikka, jalkapallokenttä. Silmäillessäni taivaalle löytäkseni sopivan kuvauskohteen huomasin samalla tavalla välkkyvän "tähten" kuin tapauksessa I kertomani. Suuntasin kameran linssin tuota tähteä kohti, kehoitin sisartani hakemaan kotoa veljeni ja heidän saavuttuaan ryhdyin ottamaan kuvia "tähdestä". Valotin noin 2 minuuttia ja otin ensimmäisen kuvan. Minulla oli taskulamppu mukana voidakseni pimeässä säätää valotusaukot ym. Silloin juolahti mieleeni että voisin koettaa antaa merkkejä lampullani saadakseni varmistetuksi, oliko kuvaukseni kohde todella tähti. Tässä mielessä rupesin antamaan valomerkkejä sytyttämällä ja sammuttamalla lampua lyhyin katkoin. Tällöin kaikki kolme havaitsimme "tähdestä" tulevan vastaan samanlaiset valomerkit. Tässä vaiheessa "tähti" laskeutui hitaasti alaviistoon oikealle, pysähtyi ja lähetti taas valomerkkejä. Kehoitin veljeäni ja sisartani ajattelemaan voimakkaasti, että mikäli se on UFO, niin tulisi lähemmäksi. Kohdistin samalla kameran uudelleen ja pidin samalla huolta, että maisema tuli tunnistuspisteeksi. Kun kamera oli laukaisuvalmis, lähetin lampulla valomerkkejä kuten aikaisemminkin ja otin kuvan valottamalla noin 2 - 3 minuuttia. "Tähti" antoi valomerkkejä ja laskeutui sen jälkeen alaspäin sik-sak liikkeellä ja pysähtyi taas. Nyt oli "tähti" joutunut sähköpylvään taakse, joten minun oli suunnattava kameran linssi uudelleen oikealle päin saadakseni kolmannen kuvan. Lähetin taas merkkejä lampullani ja sain niihin vastauksen "tähdestä". Nyt laukaisin kameran kolmannen kerran valottamalla kuten aikaisemmilla kerroilla. Nyt oli "tähti" ehtinyt laskeutua puiden latvojen tasalle ja hävisi näkyvistä.

Yllä oleva kolmen kuvan sarja on tapaus II:sta.
Alla oleva sarja on tapaus III:n kuvauksesta.

Tapaus III

Sunnuntaina 12.10.1969 klo 20.30 lähdin ulos
katselemaan tähtitaivasta ja löysin ilokseni saman

vilkkuvan "tähden", nyt vaan hieman enemmän vasem-
malla ja korkeammalla kuin edellisellä kerralla.
Juoksin heti sisälle hakemaan kameraani ja samalla
kehoitin toveriani, joka oli käymässä luonani, tule-
maan mukaani. Pikkusiskoni tuli myös ulos. Ryhdyin
taas valokuvaamaan ja asetin kamerani alustan suun-
nilleen samalle kohdalle kuin edellisellä kerralla. ➡

← 6

← 5A

← 5

← 4A

← 4

← 3A

← 3

Nyt minulla oli 16 din. filmi, joka vaatii pitemmän valotusajan. Saatuaani kameran filmauskuntoon ja "tähten" tähtäimeen otin ensimmäisen kuvan valottamalla noin 5 minuuttia. Sen jälkeen ryhdyin antamaan lampullani valomerkkejä siten, että piirsin lampulla ympyränkehää. Pyöritettyäni lamppua noin viisi kertaa jäin odottamaan vastausta. Vastaus tuli siten, että "tähti" liikkui muodostamalla ympyrän noin kaksi kertaa. Sen jälkeen se liikkui edestakaisin oikealle ja vasemmalle, sitten se liikkui ylös ja alas kohtisuoraan. Nyt otin toisen kuvan ja annoin sen jälkeen ympyrämerkkejä lampullani ja sain vastauksen samalla tavalla kuin aikaisemmin. Koko ajan "tähti" liikkui alaviistoon oikealle ja kiirehdin ottamaan mahdollisimman monta kuvaa ennen sen häviämistä näkökentästä. Otin kaikkiaan noin viisi kuvaa. Tämän jälkeen siirryimme noin 500 metrin päässä olevalle kalliolle. Täältä näimme "tähten" oikein hyvin ja annoin sille valomerkkejä, ympyröitä, kolmioita, keinumista, vilkuttamista. "Tähti" antoi kulloinkin vastauksen suorittamalla vastavan muotoisen liikkeen. Otin aina välillä kuvan, kaikkiaan ehkä kolme. Tähti hävisi nyt metsänreunan taakse. Menimme autoon ja lähdimme ajamaan "tähten" katoamissuuntaan. Kun emme löytäneet mitään sopivaa kuvauspaikkaa, emmekä nähneet "tähteä" palasimme kotiin noin klo 22. Toverini lähti kotiinsa ja minä olin aikeissa mennä nukkumaan, kun vielä vilkaisin ikkunasta taivaalle. Silloin näin "tähteni" lentävän huimaavaa vauhtia kohtisuoraan alas päin ja pysähtyvän paikalleen. Huusin veljiäni katsomaan ja ainakin toinen heistä näki "tähten", joka taas lähti liikkeelle ja katosi suurella nopeudella näkökentästä. Puin nopeasti ylleni, otin kamerani ja lähdin ulos samalle paikalle, josta aikaisemmin samana iltana olin valokuvannut "tähteä". En kuitenkaan nähnyt sitä missään. Käännyin ympäri yhä etsien sitä ja silloin näin sen Ison Otavan ja Pienen Otavan välillä. Annoin merkkejä lampullani ja sain niihin vastaukset. Otin neljä kuvaa, jonka jälkeen "tähti" oli liikkunut taas alaspäin ja hävinnyt näkyvistä.

KALEVA 13.10.69

* Opettaja Reino Lehmusvaara ja hänen tyttärensä Elise muistelevat jännittävää elämystään.

"Lentävä lautanen" Neljän tuulen tiellä

★ ★ Opettaja Reino Lehmusvaaran ajassa tyttärensä Elisen kanssa 1. 10. Muoniossa kohtaus Palojoensuuhun he saivat molemmat kokea Sonkamuotkan ja Kijäjoen välillä elämyksen, josta useimmat sodatkin läpikäyneet Reino Lehmusvaara sanoo ensimmäistä kertaa kokemuksesta. Niin vaikuttava ja jollakin tavalla suorastaan ahokeenava elämys oli. Antaenmaisten kertomusten tapaus oli aivan tavallinen.

R. L.: Kello 22.15 (ajan tarkistin myöhemmin) oltiin noin neljäntoista kilometrin päässä Palojoen kylästä, suunnasta tien

vasemmalla puolella maasta nousvan valon. Tuulilasini vasemmasta kulmasta katsottuna se näytti tulenväriseltä. Myöhemmin, vasemmasta sivulikkunasta vilkaistuna, se oli jo noussut 10 metrin korkeudelle ja oli nyt valkoinen väriltään. (Vuosi sitten näimme samoilta seuduilla, tien toisella puolella, Sonkavaaran pohjoispäässä, laskeutuvan valoilmiön, jonka korkeus oli noin kolme metriä). Auton pysäyttämisaikojen tullen mieleen vasta noin kilometrin ajettua, jolloin vasta rupeimme tyttärenti kanssa keskustelevaan nähdyn johdosta.

Elise (20, ylioppilas): Näin isän vetäytyvän äkkiä taapäin hänen katsoessaan vasemmalle, ja

laulin, että sieltä on tulossa poro. Huomasin samalla noin viiden metrin korkeudessa, nykytietäin ylöspäin kohoavan valoilmiön. Sen muoto oli lähinnä vinoneliö, jonka sivut olivat kaartuneet sisäänpäin. En kyennyt pitkään aikaan puhumaan mitään, ennenkuin sitten vähitellen laulupäin rupeimme sulamaan jähmyksemme.

R. L.: "Palojoensuun kohdalla, 8 kilometrin päässä Ruotsin puolella on Palttasjärven kylä, jonka asukkaat väittävät nähneensä järven jäällä jaloilla seisovan pyörin ja kädensijalla varustettua laivaa."

Tapausta eivät sen koltajat kommentoi millään tavalla. Se antaa vain oman, mystillisen lisänsä ufo-kokemusten kirjajaan sarjaan. (V. K.)

ömrättä

HAVAINTO VAAJAKOSKEN JANAKASSA

Keskiviikkona lokakuun 8 päivänä klo 20.30 kuuden vaajakoskelaisen pojan (ikä 13 - 16 v.) seisoskellessa metsäisellä kankaalla noin 60 metrin etäisyydellä asuntoalueesta he näkivät taivaalla etelän suunnassa kirkkaan valoilmion. Se oli kolmion muotoinen, terävä kärki alaspäin, noin 30° horisontin yläpuolella. Valoilmio nousi hiljaa ylöspäin ja hävisi. Hetken kuluttua pojat näkivät kaakon suunnassa noin 180 metrin päässä kirkkaan pallonmuotoisen valon, joka oli noin 4 metrin korkeudella maan pinnasta. Sen halkaisija oli noin 3 - 4 metriä. Mitään ääntä ei siitä kuulunut. Ilmio kesti vajaan 10 sekuntia, sitten valopallo hävisi siten, että se ikäänkuin sammui paikalleen. Pojat kokivat voimakkaan pelon tunteen. Paikkaa tutkittiin seuraavana päivänä yhdistyksemme jäsenen Toivo Laitisen toimesta ja silloin löydettiin maasta pyöreitä painautumia halkaisijaltaan noin 1,5 metrin alueella. Painautumat olivat parittain, väli n. 20 cm, syvyys 5 - 10 cm, halkaisija 5 - 6 cm. Painautumia oli kaikkiaan neljä paria. Mainittakoon, että havaintopaikan läheisyydessä kulkee voimalinja 83 metrin etäisyydellä.

Kanavuoren asuntoalueella - noin 3 km edellä mainitusta havaintopaikasta - näki rouva Anja Rantanen miehensä kanssa asuntonsa ikkunasta lokakuun 8 päivänä klo 20.30 kirkkaan valopallon kulkevan taivaalla. Kertojan mukaan se oli noin kuun kokoinen.

Seuraavana päivänä 9.10. klo 19,35 havaitsivat samat vaajakoskelaiset pojat taivaalla "oudosti" liikkuvan suuren tähden kokoisen valon. Se teki edestakaista liikettä ja jonkun ajan kuluttua siitä erkani kaksi valopalloa, jotka hävisivät kumpikin omalle taholleen.

ILTA-SANOMAT

N:o 231 - 1969

TIISTAINA LOKAKUUN 7. PNÄ

50 p (sis. luvv)

Jokioisten observatorion johtaja:

"Valoilmio ei ole UFO vaan epätavallinen rakettikoe"

Toissa yönä nähty epätavallinen valoilmio ei Jokioisten observatorion johtajan, tohtori Pentti Järven mukaan ole meteori, ilmakehään putoava satelliitti, enempää kuin ohjuskaan. Tehtyjen havaintojen mukaan ilmio vaikuttaa lähinnä erittäin epätavalliselta rakettikokteilulta. Järvi ei usko ilmiön olevan

myöskään UFO:n.

- Kysymykseen tulee lähinnä maata kiertävältä radalta lähetetty ulkoavaruuteen suuntautuva raketti, mutta sen pitkä havainnointialka viittaa johonkin ennalta tuntemattomaan kokeeseen, sanoo Järvi.

Liitto 23.10.69

Ei muita valokuvia

Revontulitutkimusta oli lokakuun 6:n päivän vastaisena yönä Suomessa suorittamassa ainoastaan Sodankylän observatorion kamera. Ivalon ja Utsjoen revontulikamerat olivat tuona hetkenä epäkunnossa ja Oulussa kuvausta suorittava kamera puolestaan pilvisyyden takia poissa käytöstä.

Filmien perusteella voidaan päätellä, että raketti oli kuvanottohetkellä vasta "alkukorkeuksissaan": se oli laukaistu joitakin hetkiä aikaisemmin. Suomessa havaittua "häikäsevän kirkasta valoa" oli lisäämässä se, että menossa oli ilmeisesti raketin toinen laukaistusvaihe.

Ei aikaisemmin kuvattu Suomessa

Suomessa ei tietävästi ole koskaan aikaisemmin onnistuttu valokuvaamaan suuren kantorakentin lentoa alkukorkeuksissa. Revontulikamerat tosin ovat ottaneet valokuvia eräistä Kiirunasta, Pohjois-Ruotsista, lähetetyistä alemmien ilmakehien pienoisoraketeista.

Revontulikamerat ovat olleet käytössä vuodesta 1957 lähtien mm. Sodankylässä.

Oudot valoilmiot jatkuvat Riihimäellä

Oudot valoilmiot jatkuvat Riihimäen taivaalla. Tiistai-iltana nähtiin jälleen pilvien alapuolella liikkuvan voimakkaasti kohiseva punainen esine. Taivaalla leiskuivat violetille vivahtavat revontulet.

Esinettä on arvailtu avaruusrumuksi, meteoriitiksi ja sähkömagneettiseksi kokeiluksi. Ilmiölle oli useita silminnäkijöitä. Esine kulki länsi-itä suunnassa.

Täsmälleen samanlainen outo punertava esine nähtiin tätä ennen perjantaina.

Marsissa ja kuussa elämän merkkejä

Pasadena, Kalifornia, 7. 8. (Reuter) Eräs Pasadenan avaruuslaboratorion tiedemies sanoi torstaina Mariner-7:n ottamien kuvien paljastavan, että Marsissa saattaa olla jonkinlaista elämää.

Tiedemies sanoi avaruusaluksen havainneen Marsin etelänavan yläpuolella kaasuja, jotka saattavat olla merkkejä jonkinlaisesta elämästä planeetalla. Tri George Pimentel sanoi kaasujen olevan metaania ja ammoniakki-kaasua, jotka ovat maan elämän kehityksen perustekijöitä.

Mariner-7 havaitsi kaasut Marsin etelänavan jääalueen yläpuolella, kertoi tri Pimentel Pasadenassa pidetyssä lehdistötilaisuudessa. Hän mainitsi havainnon olevan "erittäin mielenkiintoinen" lisäten kuitenkin, ettei hänellä ole toistaiseksi minkäänlaista käsitystä näiden kaasujen alkuperästä. Hän mainitsi, että kaasut ovat voineet syntyä ei-biologisin keinoin kuten esim. tulivuoren purkauksien yhteydessä tai sitten biologisin keinoin.

"Kukaan ei voi kuitenkaan vastustaa arveluja, että kaasujen alkuperä olisi biologi-

nen", hän sanoi. Hän mainitsi edelleen infrapuna-spektrometrin havainneen jääreunan Marsin etelänavan seuduilla sekä hiilidioksiidi-kaasua sisältävän pilven tämän reunan yläpuolella. Hän sanoi pilvien mahdollisesti suojelevan Marsin etelänapa-aluetta auringon tuhoavilta ultraviolettisäteiltä.

New York Timesin mukaan Nasa-lähteet kertoivat torstaina Pasadenassa, että kahden kuupölynäytteen analyysissä on löydetty merkkejä orgaanisista aineista. Apollo-11:n astronauttien kuusta tuomia näytteitä Houstonissa tutkivat tiedemiehet ovat haltioituneita, sillä havainnot merkitsevät sitä, että orgaanisten eli elimellisten ainesten yhdistymisprosesseja, jollaisia tapahtuu elävissä organismeissa, on tapahtunut myös kuussa.

Prof. J. Oksman:

● LÄHIAVARUUDEN VALOILMIÖISTÄ

(Esitelmä Oulun UFO-kerhossa 21.4.1969)

UFO:t ja ILO:t

Varsinkin viime vuosina on eri puolilla maapalloa havaittu tai väitetty havaitun monenlaisia tunnistamatta jääneitä lentäviä esineitä (unidentified flying objects = UFOs), monet näistä ovat olleet valoa säteileviä. Seuraavassa en kuitenkaan käsittele UFO:ja, vaan sellaisia lähiavaruuden valoilmiöitä, joiden alkuperä on tunnettu. Haluaisin antaa niille tässä nimen "tunnistettu valaiseva kohde" = identified luminous object = ILO. Toivon, että antamieni selvitysten perusteella edes muutama UFO muuttuu ILO:ksi.

Lähiavaruudella tarkoitan seuraavassa lähinnä maan ilmakehän alaosaa muutaman sadan kilometrin korkeuteen saakka. Tarkasteltavien valoilmiöiden joukosta jäävät siis pois mm. kuu sekä aurinko ja muut tähdet kiertolaisineen. Toisaalta myös maan pinnalla esiintyvät valoilmiöt, harvinaisimpia lukuunottamatta, jäävät tarkastelun ulkopuolelle. Tarkasteltavat ilmiöt ovat toisaalta luonnossa ilman ihmisen tai hänen laitteidensa vaikutusta esiintyviä, toisaalta inhimillisen toiminnan tuloksia.

Luonnon valoilmiöt

Kaikille lähiavaruudessa esiintyville luonnon valoilmiöille on yhteistä se, että ne ovat jollakin tavalla riippuvaisia ilmakehästä: niihin vaikuttaa joko sää tai ilmakehän osat kappaleiden ja säteilyn tielle osuessaan.

Aloittakaamme tähtitieteen alaan kuuluvalla ilmiöllä, nimittäin meteoreilla tai tähdenlennoilla. Niissähän johonkin taivaankannen kohtaan ilmestyy tähdenkaltainen kohde, joka piirtää muutamassa sekunnissa tai sekunnin murto-osassa taivaalle kaaren ja häviää. Toisinaan havaitaan useampia ohjelmanumeroita: räjähdysisiä, jakautumista useampaan osaan sekä nopeuden- ja kirkkaudenmuutoksia. Harvoin osa alkuperäisestä materiasta pääsee maanpinnalle asti; silloin puhutaan meteoriiteista. Meteorit ovat yleensä pieniä, keskimäärin millimetrin läpimittaisia. Syöksyessään ilmakehään ne törmäävät ilmamolekyyleihin, jolloin ne kuumenevat ja höyrystyvät. Samalla ilmamolekyylit ja meteorista höyrystyneet molekyylit virittyvät, joten ne pystyvät säteilemään valoa perustilaan palatessaan. Tätä valoa havaitaan meteorin kulkutiellä herkillä instrumenteilla vielä useita minuutteja, jopa tuntiakin myöhemmin. Höyrystyminen tapahtuu noin 100 km:n korkeudessa, ja tähdenlennon pituus on keskimäärin 20 km. Jos meteorit on tarpeeksi iso, se ei ehdi höyrystyä kokonaan ennen tunkeutumistaan syväälle ilmakehään, jossa sen eteen muodostuu sitä voimakkaasti jarruttava ilmapatja. Tällöin meteorit saattaa kuumentua niin voimakkaasti, että se räjähtää. Suurin osa meteoreista on sporadisia, satunnaisia, mutta väliin maan rata leikkaa meteoriparven, jolloin tähdenlentoja nähdään runsaasti. Muutamat parvet tavataan toistuvasti samaan aikaan joka vuosi.

Myös kuuttomana, kirkkaana yönä taivaankansi on heikosti valaistu, vaikka tähdet itse jätetään luvusta pois. Syynä on osaksi ns. eläinratavalo, joka johtuu auringon valon siroamisesta avaruuden pölystä,

osaksi tietysti tähtien ympäristöönsä antama valaistus, mutta suurimmaksi osaksi auringon päivän kuluessa ilmakehän osasille antama viritysenenergia, joka osasten (lähinnä happiatomien, typpimolekyylien ja hydrokssyyliryhmien) palatessa perustilaansa vapautuu heikkona valona.

Huomiota herättävimpiä yöllisistä valoilmiöistä ovat epäilemättä ajoittain esiintyvät revontulet. Niiden alkusyynä on auringossa sattunut purkaus, jonka ansiosta auringon jatkuvasti säteilemän hiukkasvirran, ns. aurinkotuulen, voimakkuus kasvaa. Tämä puolestaan aiheuttaa sen, että maata ympäröivästä magneettikalosta, magnetosfääristä tunkeutuu maan napojen lähelle ilmakehään varattuja hiukkasia, elektroneja ja protoneja. Nämä hiukkaset törmäävät ilmaosiin ja virittävät näitä, ja perustilaan palaaminen aiheuttaa taaskin näkyvän valoilmion, tällä kertaa revontulen. Revontulen yleisin esiintymiskorkeus on n. 110 km. Valo on tavallisimmin keltaisenvihreää, mutta myös punaista väriä tavataan. Revontulimuotoja on mitä moninaisimpia, mutta ne voidaan jakaa muutamaaan pääryhmään: rauhalliset kaaret, nauhat, verhot, koronat, diffuusit pinnat ja sykkivät revontulet. Yleensä muodot seuraavat toisiaan järjestyksessä, jos havaintoja tehdään tietyssä paikassa. Revontulia esiintyy taajimmin, ns. revontulivyohykkeillä, jotka ympäröivät maan magneettisia napoja. Esimerkiksi pohjois-Suomessa revontulia nähdään varsin usein. Esiintymistaajuudella on noin 11-vuotinen jakso, joka lankeaa yksin auringonpilkkujaksojen kanssa.

Säähän liittyy mitä erilaisimpia valoilmiöitä. En käy tässä käsittelemään normaaleja pilvimuotoja, sensijaan muutama sana on paikallaan kahdesta harvinaisemmasta pilvityypistä, helmiäispilvistä ja valaisevista yöpilvistä. Helmiäispilvet ovat harvinaisen korkealla, 20 - 30 kilometrin korkeudella, esiintyviä pilviä. Ne herättävät huomiota monivärisyydellään ja sillä, että ne ovat suuren korkeutensa takia näkyvissä myös jonkin aikaa auringonlaskun jälkeen. Valaisevat yöpilvet esiintyvät vielä korkeammalla,

70 - 90 kilometrin korkeudella. Niissä on joko tulivuorenpurkauksista (kuten Krakataun purkauksesta v. 1883) tai meteoreista peräisin olevaa materiaa jääkiteiden ytiminä. Näiden pilvien väri on hopean- tai sinertävänvalkoinen, ja niitä havaitaan parhaiten kesäisin korkeilla leveysasteilla.

Sateenkaari on tietysti jokaiselle tuttu valoilmiö. Vähemmän tuttua lienee, että se noudattaa varsin tarkkaa esiintymiskaavaa: Kaaria on yksi tai kaksi samankeskistä, keskipisteenä on auringon vastapiste, joka on auringosta havaitsijan silmien kautta vedetyllä viivalla. Sisemmän sateenkaaren (pääkaaren) kulmaetäisyys vastapistestä on 42° (punainen) ... 40° (violetti), ulomman (sivukaaren) 51° (punainen) ... 55° (violetti). Kaaret syntyvät auringonvalon heijastuessa kerran tai kaksi kertaa sadepisarossa. Värikkäimmät sateenkaaret aiheutuvat suurista pisaroista, pienissä pisaroissa värit usein sekaantuvat, jolloin syntyy valkoinen sateenkaari. Sateenkaarten reunoissa esiintyvät toistuvat väriraidat johtuvat taipumisilmiöstä. Harvoin voi kuunkin valo aiheuttaa sateenkaaren; sen väri on tällöin tavallisesti valkoinen.

Sateenkaaria harvinaisempia ovat rengas- ja sepeleilmiöt. Rengasilmiöt syntyvät valon taittumisen ja heijastumisen ansiosta tietynlaisissa jääkiteissä. Renkaita nähdään sekä auringon että kuun ympärillä tavallisesti kaksi, näistä sisemmän säde on 22° , ulomman 45° . Samaan ryhmään kuuluvat vieriauringot, joiden kulmaetäisyys auringosta vaihtelee auringon korkeuskulman mukaan 22° :esta ylöspäin ja jotka saattavat jopa heittää varjon, ja zenitinympäryskaari, joka on kirjava, sateenkaarta muistuttava, zenitiä ympäröivä kaari. Neulas- tai prismakiteet, jotka putoavat maahan vaakasuorassa asennossa, aiheuttavat auringon molemmiin puolin valopatsaat, jotka ulottuvat jopa 30° aurinkoa korkeammalle; parhaiten

ne nähdään auringon ollessa matalalla. Harvinaisia muotoja ovat vasta-aurinko ja vierivasta-aurinko, jotka esiintyvät samalla korkeudella kuin aurinko, mutta 180° ja 120° kulmaetäisyydellä siitä. Renkaita saattaa esiintyä myös viimeksi mainittujen ympärillä.

Sepeleilmiöiden syntyyn vaikuttaa yksinomaan valon taipuminen aivan pienien keskenään yhtäsuurien sadepisaroiden, jääkiteiden ym. hiukkasten vaikutuksesta. Ulkonäöltään nämä ilmiöt ovat kuin auringon tai kuun tai niiden vastapisteiden välittömään läheisyyteen muodostuneita värillisiä kehä. Silloin kun ne ovat auringon tai kuun ympärillä, niitä kutsutaankin kehiksi. Jos ne taas muodostuvat jommankumman taivaankappaleen vastapisteen ympärille, jolloin katsoja näkee ilmiössä itsensä kehien ympäröimänä, ilmiötä kutsutaan sumuvarjoksi, gloriaksi. Glorian näkee usein lentäessään lentokoneessa pilvien yläpuolella: lentokoneen varjo pilvien yläpinnassa on värillisten renkaiden ympäröimä.

Myös salamat ovat säähän liittyviä huomiota herättäviä valoilmiöitä. Nehän ovat kirkkaita sähkönpurkauksia joko pilvestä toiseen tai pilvestä maahan. Seuraavat salamamuodot erotetaan: viiva-, pinta-, helminauha- ja pallosalama. Viivasalama on yleisin salamamuoto ja muistuttaa kartalle piirrettyä jokea sivujokineen. Pintasalamassa sähkö purkautuu tasaisesti viuhkan tavoin pilven eri puolilta. Helminauhasalama on saanut nimensä siitä, että se näyttää muodostuvan nopeasti eteenpäin hyppelehtivistä valopisteistä. Pallosalamat (niiden olemassaoloon jotkut tutkijat suhtautuvat epäillen) saattavat kulkea pitkin omituisia ratoja pallonkaltaisena valoilmionä ja särkeä kulkiesaan esineitä ikäänkuin valikoiden. Salaman kesto-aika on lyhyt, tavallisesti muutamia tuhannesosa sekunteja, mutta silmä tajuaa ne pitempänä.

Kaukana olevasta ukkosilmasta näkyviä salamanvä-

lähdyksiä, joihin ei tavallisesti pitkästä matkasta johtuen liity ääntä, sanotaan elosalamoiksi tai kalevantuliksi.

Viimeisenä luonnon valoilmiöiden ryhmään kuuluvana mainittakoon tässä kangastukset. Nehän johtuvat valon taipumisesta joko ylös- tai alaspäin ilman pystysuorasta lämpötilaerosta johtuen. Esimerkiksi jäidenlähdön aikaan, jolloin veden pinta on kylmä ja ilma lämmin, kaukaiset saaret ja rannikot näytävät kohoavan ilmaan. Kaukaisista esineistä voidaan nähdä myös ylösalaisia kuvia joko alkuperäisen esineen ylä- tai alapuolella.

Ihmisen aiheuttamat valoilmiöt

Erilaisiin inhimillisiin toimintoihin kuuluu valo-ilmiöitä joko olennaisina tai epäolennaisina osina.

Monet muistavat varmaan vielä sota-ajalta ilmatorjuntaan kuuluvat valonheittimet. Niillähän saatiin aikaan usean kilometrin korkeuteen ulottuva kapea valokeila, jolla pyrittiin löytämään viholliskoneita. Näin rauhan aikana valonheittimiä käytetään pääasiassa julkisten rakennusten valaisemiseen, mutta osa valosta suuntautuu tietysti korkeammallekin. Myös autojen valonheittimet suuntautuvat jyrkissä ylämäissä varsin korkealle taivasta kohti.

Sotaan kuuluvat myös valoammukset ja valopommit sekä valojuovaluodit. Ensiksimmäinnettä käytettiin taistelun alueen valaisemiseen, viimeksimainittuja tulenjohtoon helpottamiseen pimeässä. Näin rauhan aikana lähetämme erilaisten juhlien yhteydessä tunnelman kohottamiseksi ilotulitusraketteja. Lentokoneet eivät tarvitse tiensä löytämiseen valoja yön aikana, mutta yhteentörmäysten välttämiseksi niiden siivenkärjissä on merkkivalot, toisessa punainen, toisessa vihreä. Ja laskeutumisvaiheessa kiitorataa tietysti valaistaan tehokkaila valonheittimillä. Lentokoneiden suihkumoottorien pakolieskat näkyvät luonnollisesti yöllä.

Säähavaintopallot aiheuttavat usein valohavaintoja, vaikka ne eivät tavallisesti kannakaan valonlähdettä. Mutta sopivissa olosuhteissa ne heijastavat auringonsäteitä, samoin tekevät niiden kannattamat radiosondit, varsinkin viimeksimainittujen ilmapvirtauksen johdosta pyörivän vaihtokytkimen siivet. Yöllä lähetävät radiosondit varustetaan usein hehkulampulla, jotta niitä voitaisiin seurata teodoliitilla.

Edellisten luotainten variaatio ovat ns. geosondit. Ne ovat voimakkaita valonväläyksiä lähettäviä sondejia, joita käytetään geodeettisiin mittauksiin.

Sekä radio- että geosondeja nostamaan käytetään kumisia pilotpalloja. Ne täytetään lähetettäessä vedyllä, ja ylösnoustessaan ne paisuvat ja paisuvat, kunnes halkeavat (noin 20 - 30 kilometrin korkeudessa). Tämän jälkeen pallon repaleet ja laitteet putoavat nopeasti. Laitteille, joiden täytyy pysyä pitempiä aikoja ylhäällä, käytetään toisenlaisia palloja. Niinpä kosmisen säteilyn havaintoihin yli 30 km:n korkeudella käytettävät laitteet nostetaan ylös esim. 5000 m:n vetoisilla muovipalloilla. Niihin pannaan lähetettäessä vain 50 m vetyä, ja ne täyttyvät vähitellen noustessaan, jolloin ulkopuolinen paine pienenee sadasosaan. Ylipaineventtiili huolehtii siitä, että pallot eivät pääse halkeamaan. Näin ollen pallot ja niiden hyötykuorma ovat ylätuulien kuljetettavina useita vuorokausia. Koska pallo on valtavan iso, se näkyy sopivissa valaistusolosuhteissa paljaalla silmällä maahan asti. Vähitellen kaasu karkaa pallosta, ja pallo alkaa laskeutua. Noin 12 km:n korkeudessa pitäisi räjähdyspanoksen irrottaa pallo hyötykuormasta, jolloin pallo nousee uudelleen ylös ja hyötykuorma putoaa maahan laskuvarjon avulla. Pallo tulee sitten uudelleen alas pitkän ajan kuluttua ja ehtii aiheuttaa monta näköhavaintoa. Uusien suunnitelmien mukaan pyritään palloon polttamaan iso reikä hyötykuorman irrottamisen yhteydessä, jolloin pallokin tulisi nopeasti alas.

Avaruuskausi on tuonut mukanaan monia uudentyyppisiä valoilmioita, lähinnä raketteihin ja tekokuihin liittyviä.

Maapallolla laukaistaan erittäin runsaasti erilaisia tutkimusraketteja, ja niiden rakettimoottorit aiheuttavat toimiessaan voimakkaan valonsäteilyn. Jotkut raketit on ohjelmoitu päästämään ilmakehään sopivalla korkeudella jotakin metallia sisältävä pilvi. Raketti laukaistaan tällöin siten, että maanpinnalla on jo pimeätä, mutta pilven laukaisukorkeudella valoisa. Auringsäteily virittää silloin pilven metalliatomit, ja ne säteilevät niille ominaista valoa. Näin saadun valaisevan pilven liikkeitä seurataan maanpinnalta käsin.

Tekokuiden radalleen nostamiseen käytetyt kantoraketit lähettävät myöskin valoa, sekä laukaisuvaiheessa että myöhemmin mahdollisesti seuraavissa radankorjausoperaatioissa.

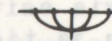
Kaikki maata kiertävät esineet ovat näkyvissä maanpinnalle aamu- ja iltahämärässä, mikäli ovat tarpeeksi suuria. Tämä johtuu siitä, että kun maanpinnalla on jo pimeätä, auringonvalossa lentävä heijastava esine näkyy tummahkoa taivasta vasten varsin hyvin.

On rakennettu myös sellaisia tekokuita, jotka lähettävät voimakkaita valonvälähdyksiä geosondien tapaan. Käyttäjinä ovat tälläkin kertaa geodeetit, jotka pyrkivät mittaamaan kaukana toisistaan sijaitsevien maanpinnan pisteiden välisen etäisyyden.

Kaikki maata kiertävät esineet joutuvat ennemmin tai myöhemmin niin tiheisiin ilmakerrokseen, että ne alkavat ilman aiheuttaman kitkan johdosta hehkua ja syöksyvät pian maanpinnalle. Tuloksena on hyvin pitkäaikainen "tähdenlento", joka syystä herättää huomiota. Matkalla esine saattaa vielä hajota, jolloin ilmiön huomattavuus vielä kasvaa.

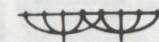
Yhteenveto

Edellä olen kuvaillut mieleeni tulleita lähiava-ruuden tunnettuja valoilmioita. Vaikka luetteloni ei pyrikään olemaan täydellinen, sen avulla voitaneen selittää varsin monet epätavallisetkin näköhavainnot. Ne ilmiöt, jotka jäävät selittämättä, saatavat sitten olla "oikeita" UFO:ja.

- UFO-66 kokoontuu 30.11 ja 28.12. Lappeenrannan nuorisotalolla. Kokoukset alkavat klo 18. Tervetuloa!

- Jyväskylän UFO-kerhon kokoukset 18.11. ja 9.12. alkaen klo 18.15 Väinönkatu 13:ssa (linja-auton aseman alla Nuorisotyölautakunnan kerhohuoneistossa.) Tervetuloa!

VIMANA n

aikaisempia numeroita voi tilata
yhdistykseltä hintaan 1,50/kpl.

UFO-PÄIVÄT

pidettiin Sysmässä Ilolan kartanon tuntumassa kauniina heinäkuuisena viikonloppuna (26 - 27 p.). Meitä ufolaisia oli siellä satapäinen joukko tapaamassa toisiamme, vaihtamassa mielipiteitä jne. UFO-ongelmaa valaisevia esitelmiä kuultiin useita, oli paneelikeskustelu ja tietokilpailu, olipa yksi humanoidikin uskaltanut joukkoon. Toimitus välittää osanottajien kiitokset päivien järjestäjälle Tapani Kuninkaalle ja myös yleisen toivomuksen, että ensi kesänä tapaisimme taas jossain. Sysmän päivillä heitettiin ilmaan monia hyviä ituja UFO-tutkimuksen tiimoilta, Toivomme, että idut löytävät suotuisan maaperän tämänkin lehden palstoilla.

TILHØRER SKANDINAVISK UFO INFORMATION

PAIKALLISKERHOT:

<u>Jyväskylä</u>	Erkki Erähonka Postilokero 171
<u>Kemi</u>	Kari Kuure os. Urheilukatu 11
<u>Kotka</u>	Pekka Teerikorpi os. Merikatu 4 B
<u>Lappeenranta</u>	"UFO 66" Tapani Kuningas os. Uro kk
<u>Nurmijärvi</u>	Viljo Penttilä Os. Nurmijärvi kk.
<u>Pori</u>	Jarl Lund os. Valtakatu 5 D
<u>Seinäjoki</u>	Runar Smedlund

VIMANA

VIMANA N:o 3/1969: SIGHTINGS MADE IN FINLAND

UFO-SIGHTINGS AT KOTKA (Page 2)

=====

Near Kotka, both at Lankila and Siltakyla of Pyhtaa, an UFO-sighting was made the night before August 19, 1969. A member of our association, Mr. Raimo Heiskanen has investigated these sightings, reporting as follows:

Case No. 1

Mrs. Birgit Bofarull, aged 28, visited her sister's family at Lankila of Kotka. The night before August 19 Mrs. B. awoke with a strange dream, hearing something like a voice inviting her to take her eyeglasses from the window sill to avoid their breaking because of a strong ray coming from outside. Mrs. B. left her bed and while looking out through the opening between the curtains she saw a bright light which first seemed to her like a star. After having taken a closer look at the "star" she could establish that a saucer-shaped object visible in the easterly sky emitted the light. Mrs. B's first reaction was to call the hosts of the house, but apparently she could not get a sound out of her, as nobody woke up (not even the dog of the family). After this she did not have courage to shout. She felt sick, having also a sensation of heat. For a while she had to stop following the phenomenon and go to toilet. It appeared to Mrs. B. that the "saucer" was at approx. 500 metre altitude and at a distance of some hundred metres. Anyway, she felt that it was near, and intelligently guided. She also felt as if she were receiving light pulsations from it. Mrs. B. estimated that she followed the phenomenon about an hours' time, between 3.00 and 4.30 a.m. Fairly soon after the moment she saw the "saucer" first, it descended a little, following a spiral track downwards and stopped, remaining about two minutes stationary. In this position the light cone above the "saucer" seemed to be at its strongest, while the "saucer" seemed to come nearer, because it became bigger. It then moved horizontally slightly to the right, rising steadily upwards rocking sidewise to the altitude where it originally appeared. It remained there for about an hour slightly rocking once in a while. The "saucer" disappeared at a dizzy speed, shooting perpendicularly upwards. Thanks to the serene weather its take off was clearly visible.

Case No. 2

Mrs. Seija Kluge, aged 30, awoke feeling thirsty around 4.00 in the night before August 19 in her home at Siltakylä of Pyhtaa about 15 km from Kotka. She opened the window and saw a bright light in the easterly sky. The light was very bright, icy blue, blinding her eyes. Mrs. Kluge established that the UFO moved slowly, swaying to the right "in the direction of Kotka". She had a strong sensation of fear and could not look at it anymore, but had to go away from the window.

SIGHTING AT KAUNIAINEN (Page 4)

=====

On Sunday, September 28, 1969, about 5 minutes to 23.00 I went on a moment's impulse to our balcony to look at the starry sky. The weather was serene, the starlit sky without clouds. While watching the sky I suddenly saw five lights in the northern sky. The lights passed over my whole field of vision towards west, remaining 2-10 seconds in view. They were disc-shaped, resembling fused gold, and seemed to vibrate all the time. The lights flew in a formation, three first, and two behind. There was a total absence of voice.

Pirkko Koskinen

SIGHTINGS AT JOLLAS, HELSINKI (Page 14)

=====

Markku Turunen, aged 21:

Case No. 1

On Saturday, October 4, 1969, I drove a car with my brother around 23.20 p.m. at Vuosaari, Helsinki. We stopped the car and were sitting in it watching the sky. Suddenly we noted a "star" twinkling red and bluish light. It was slightly bigger in size than the biggest star visible in the sky. First, it looked like as if it were standing still, but then it seemed to move away and come back again. This occurred a couple of times, after which the "star" disappeared from the sight. During our sighting the "star" continuously twinkled red and bluish light.

Case No. 2.

On Monday, 6/10/69, I left my home (Jollas, Helsinki) about 20.30 p.m. with my little sister to take photographs of stars near

our house. I had got a new camera, a 200-mm. Exakta Mayer with teleobjective. The film was Kodak D31 black and white. Photos were taken on a dark road about 100 metres from the house. By the road there is a wide place, a football field. While looking at the sky in order to find a suitable photographing object I noticed a "star" twinkling in the same way as the one described in the sighting No. 1. I pointed the camera lens towards the star, and asked my sister to go home to bring my brothers to the spot. After my brothers had come I begun to take photos of the "star". I exposed it to light about 2 minutes and took the first photo. I had a flashlight with me, to be able to adjust the exposure openings, **in the dark.** Suddenly it occurred to me that I **could** try to give signals with my flashlight to ensure that the object really was a star. I then started lighting and extinguishing the flashlight at brief intervals. All three of us noticed that the "star" replied giving the same light signals to us. The "star" now began to descend slowly obliquely to the right, stopped and emitted light signals again. I asked my brothers and sister to think strongly that if it were an UFO, the object would come nearer. At the same time I pointed the camera again so that the scenery came into the focus. When the camera was ready for a shot, I sent light signals with the flashlight as before, and took a picture by exposing it to light about 2-3 minutes. The "star" gave light signals, descended with a zigzag movement, and stopped behind an electric pole, so that I had to point the camera lens again to the right in order to take the third photo. I signalled anew with my flashlight and got an answer from the "star". Then I shot the camera for the third time, exposing the "star" to light as before. By now the "star" had had time enough to descend to level of the tree tops and disappeared from the view.

Case No. 3

On Sunday, October 12, 1969, at 20.30 p.m. I went out to look at the starry sky. I was delighted to see the same winking "star", this time only higher above and slightly more to the left as the first time. At once I ran indoors to fetch my camera, and also asked my friend who was visiting us to come out with me. My little sister also came out. I started photographing again, and placed the base of my camera approximately on the same spot as last. This time I had a 16 D16 film, requiring a longer exposure time. After having succeeded in getting my camera ready for photographing, and the "star" into the focus, I took the first photo by exposing it for about 5 minutes. There-

after I signalled with my flashlight, tracing a circle. After having turned the flashlight about five times I waited for an answer. The "star" replied and moved forming a circle twice. It continued moving to and fro to the right and to the left, then upwards and finally perpendicularly downwards. Now I took my second picture and started signalling with my flashlight, and had a reply in the same way as before. All the time the "star" moved obliquely in a downward direction to the right and I hurried to take as many photos as possible before it vanished from my field of vision. I took five pictures altogether. We then moved to a rock at a distance of about 500 metres, from where we saw the "star" very well and gave it again signals, circles, triangles, swaying, and winking. The "star" replied every time with the same movement. Every now and then I snapped a photo, perhaps three altogether. The star now vanished beyond the forest edge. We got into the car and began to drive towards the place where the "star" disappeared. As we did not find any suitable place for photographing, nor the "star" anymore, we returned home about 22.00 p.m. My friend left for his home and I was about to go to bed, when I once again happened to look at the sky from the window. There I saw "my star" flying at a dizzy speed perpendicularly downwards, stopping and standing still. I called my brothers, and at least one of them saw the "star" which again began to move and vanished at a great speed. I jumped into my clothes, took my camera and went to the spot where I just before had photographed the "star". However, it was nowhere to be found. I turned around, seeking it and suddenly I saw the "star" between Ursa Major and Ursa Minor. I signalled with my flashlight and got replies. I took four photos, after which the "star" had again moved downwards and disappeared from my sight.

TRACES OF AN UFO ? Page 8)
=====

In the spring 1969 a strange light phenomenon was seen at Vilppula. It seemed to be descending towards a hill situated some kilometres from Vilppula/Ruovesi road, about 15 km from Vilppula. On this hill a dark circle was later found in a meadow of a deserted farm. In the middle of September the trace was found, and the investigations were started.

The descent with the meadow is solitary and calm. It descends towards northwest. Willows grow there and also spruce sapling planted

a year ago. The trace is clearly visible, because the grass growing on the spot is entirely destroyed, as if it had burned without flame. The largest diameter of the circle is 13,5 m, and the width 30-50 cm varying in its different parts. It is not regular, and inside there are smaller circles.

A peculiar thing is that outside the circle quite a big willow is growing (height over 2,5 m). It has a healthy appearance, despite on the trace where it is thinner and looks slightly damaged, the largest part of the annual growth is broken. Strange enough, in other bushes growing on the spot damage of this kind is not to be seen. Further a hayrick has collapsed in the area of the trace. No depressions are shown on the ground. There are some 10 dead spruce sapling on the trace.

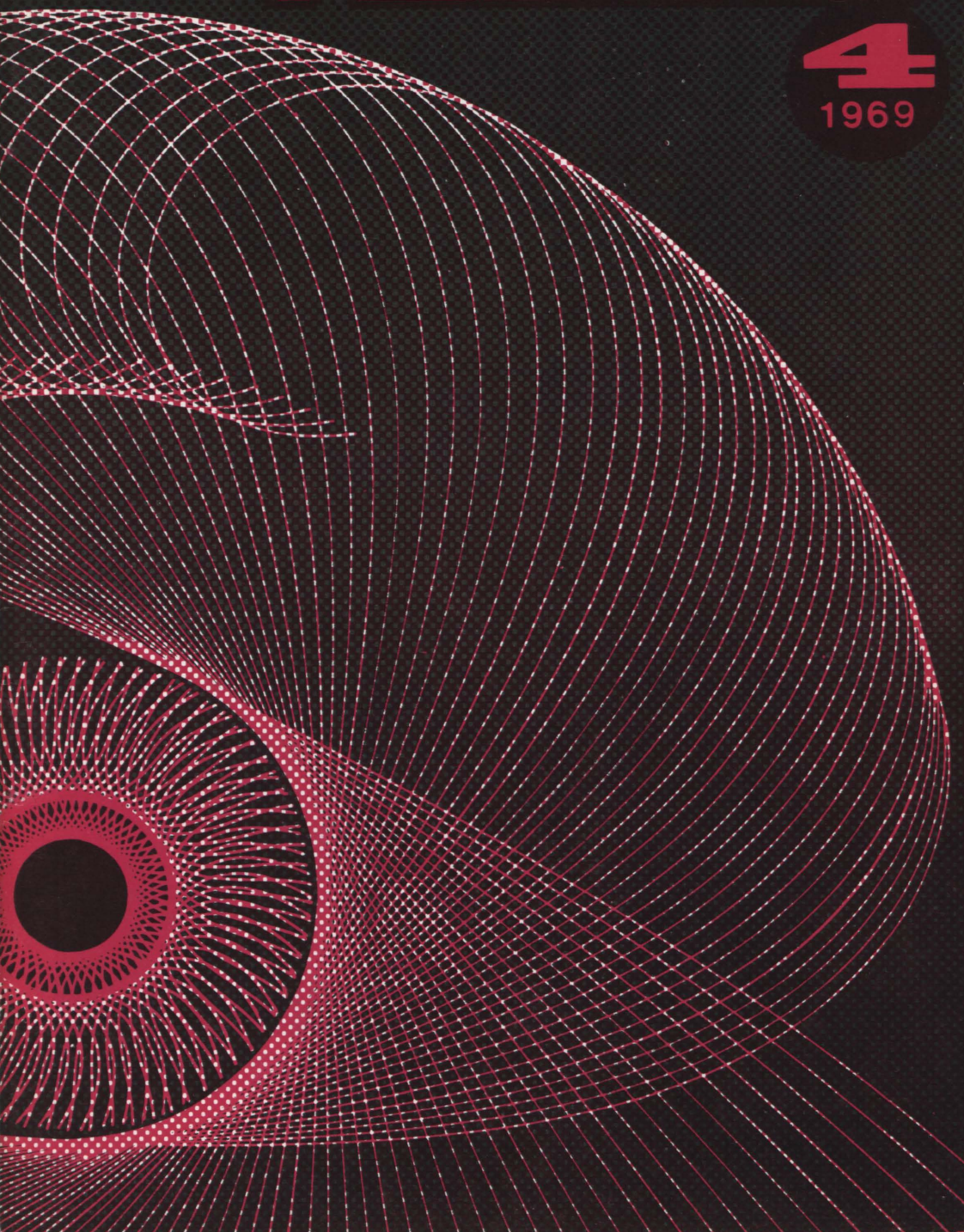
When a sample taken from the soil of the circle was analyzed, no abnormal radioactive radiation was found. The sample contained -40 natural potassium. In the area of the circle below dead grass just under the earth surface there is a yellowish white about 1 cm thick film resembling chammy. When subjected to a microscopic test it was found to be mycelium. According to the statement of an animal biologist it differs from normal mycelium, firstly due to its abundance and secondly because no ramification, typical of an usual mycelium, was detected.

An English UFO-researcher, Mr. Anthony Brooke also visited the place. Mr. Brooke took with him samples for closer laboratory examinations. Primarily, judging on the spruce sapling the death of the vegetation took place early in the spring.

Did a descended UFO leave the trace ? The investigations have not yet been carried through.

VIMANA

4
1969

VIMANA

Neljä kertaa vuodessa
ilmestyvä jäsenlehti

Julkaisija Interplanetistit ry -
Interplanetisterna rf

Päätoimittaja Aili Nurmiaho
Toimitussihteeri P. Teerikorpi

Kirjoitusten lainaaminen sal-
littu lähde mainiten

Tietoja julkaisijayhdistyksestä:

Yhdistyksen tarkoituksena on
tutkia ja välittää "lentäviä
lautasia" koskevia tietoja.

Puheenjohtaja Ilpo Koskinen

Vuotuinen jäsenmaksu 10 mk

Yhdistyksen postiosoite:
postilokero 10101 Helsinki 10

Postisiirtotili 129 200

Luettelo paikalliskerhoista
takakannen sisäsivulla

VIMANA

1969

4

UFO-AALTO POHJOIS-SUOMESSA

Pudasjärven Särkivaaran päällä ovat useat henkilöt nähneet valollmiön syyskuun kahdeksantena päivänä.
Silminnäkijöiden kertoman mukaan se on muistuttanut suurikokoista lentävää lautasta.

(Kaleva 6.11.1969)

UFO - HAVAINTO PUDASJÄRVEN SYÖTTEELLÄ SÄRKIVAARALLA

Tutkimusretki 19.10.1969

Tutkimuksiin osallistui 7 tutkijaa Oulun UFO-kerhosta. Tutkimuksen aikana haastateltiin 9:ää henkilöä UFO-tutkimuslomakkeelle. Havainnon pääsilminnäkiäjiä, taksiautoilija Atte Särkelää ja opettaja Timo Lainetta haastateltiin sekä lomakkeelle että ääninauhalle. Edellä mainituille tehtiin myös havaintopsykologinen testi.

Tutkimuksen tuloksena

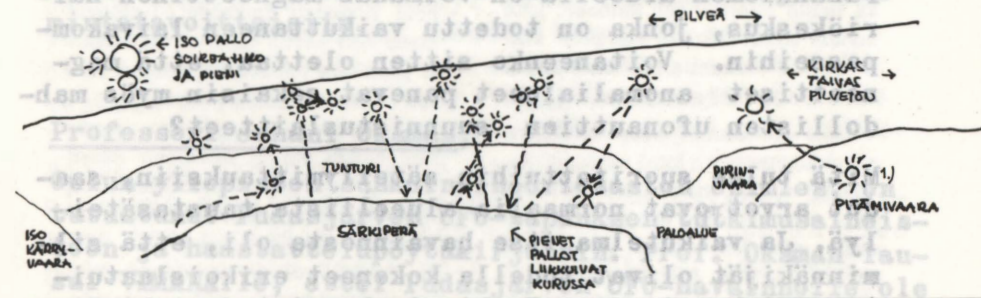
Kävi ilmi, että taksiautoilija Atte Särkelä oli ollut 8.9.1969 kyytimatkalla Pudasjärven kunnan alueella, ajosuuntana Särkivaara (Syöte-tunturin alue). Matkan aikana, klo 01.25, autoilija Särkelän ja hänen kyydissään olleiden matkustajien huomio kiintyi etuviistossa näkyvään suureen valopalloon. Särkelän autossa oli tällöin 6 matkustajaa.

Ajettuaan noin 1 kilometrin matkan he huomasivat toisen pienemmän valopallon ajosuuntansa sivulla ja tämä valopallo ei ollut sama kuin suoraan edessä havaittu. Se näytti liikkuvan hiljaa taustalla olevien vaarojen kupeella. He ihmettelivät, että mitä valoja nuo oikein ovat, koska alue sillä suunnalla on erämaata, eikä siellä voi autolla liikkua.

Ajon jatkuessa he näkivät jälleen ison, ensiksi nähdyn valopallon edessään. Auto pysäytettiin ja liikkuvaa valoa ihmeteltiin. Välillä kyydittäviä jäi pois ja pari uutta tuli tilalle.

Havaintojen merkillisin kohokohta

tapahtui Särkiperrän, Särkivaaran luona. Havaintosuunnassa vasemmalla näkyi suuri valopallo, kuun kokoinen ja näköinen. Sen alapuolella oli kiinni pienempi pallo ja vasemmalla sivulla irrallaan oleva pieni pallo. Särkiperrän ja tunturin välisessä maastossa, syvässä kurussa tapahtui merkillinen näytelmä: suuri joukko pieniä valopalloja risteili maanpinnan läheisyydessä käyden aina maassa asti, nousten välillä ylös ja tehden erilaisia sik-sak-kuvioita. Pitämivaaraa vasten näkyi vielä muista pienistä palloista hiukan erillään oleva kookkaampi valopallo, joka näytti hiljaa liikkuvan Taivalkosken suuntaan. Silminnäkiäjinä olleet henkilöt katsoivat näytelmää muutama minuutti ja ajoivat sitten Särkelän koululle. Autoilija Särkelä herätti koulun opettajan Timo Laineen ja hänen vaimonsa. Opettaja Laine katsoi valopalloja metsästyskiväärin kiikarilla ja tote- si, että kun isoa palloa katsoi paljain silmin se näytti kuun kokoiselta, mutta kun sitä katsoi kiikarilla (4 x s) se täytti koko kiikarin näkökentän siten, että osa siitä jäi vielä ulkopuolelle. Suuren valopallon oli täytynyt olla siis varsin lähellä.

Atte Särkelän piirros havainnosta

Valoilmiöt katosivat lopuksi melko nopeassa tempossa. Iso pallo alkoi pienentyä ja näytti häviävän äkkiä. Pienet kurussa liikkuvat pallot olivat tällöin häipyneet, mutta Taivalkoskelle päin liikkunut pallo havaittiin vielä silloin horisontissa ja se häipyi pian näkyvistä. Sama valopallo havaittiin sitten Kuusamossa klo 02.00 aikaan.

Haastattelupaikka

Haastattelut suoritettiin Särkelän koululla, jonne opettaja Laine ja autoilija Atte Särkelä olivat pyytäneet silminnäkijöitä saapumaan. Osa tutkijoista, johtaja Esko Häme, biol.yo Olli Pajula, matem.yo. Lasse Jalonen ja taiteilija Martti Mäki, tutki havaintopaikat sekä haravoi maastoa kuruissa. Havaintopaikat myös valokuvattiin. Maastontutkijoilla mukana ollut Wallac-säteilymittari antoi eräässä kohtaa lukeman 0,09 milliröntgeniä. Peruslukema koulun pihalla oli 0,02 milliröntgeniä. Mainittu 0,09 mr ei kuitenkaan osunut paikkaan, jossa pienet valopallot olivat risteilleet maanpinnan lähellä.

Mainittakoon, että havaintoalueen lähiympäristössä on pieniä magneettiesiintymiä sekä paikka, jossa kompassi menee täysin sekaisin. On syytä palauttaa mieliin vuonna 1966 sattuneet Turun UFO-tapaukset, jolloin Pahanniemen yllä havaittiin outoja valoja, sekä kuultiin merkillistä puhetta ilmasta. Myös Pahanniemen alueella on voimakas magneettinen häiriökeskus, jonka on todettu vaikuttaneen laivakompanseihin. Voitanenko sitten olettaa, että magneettiset anomalialueet panevat sekaisin myös mahdollisten ufonauttien suunnistuslaitteet?

Mitä tulee suoritettuihin säteilymittauksiin, saadut arvot ovat normaalia alueellista taustasäteilyä. Ja vaikutelma itse havainnosta oli, että silminnäkijät olivat todella kokeneet erikoislaatuksen UFO-havainnon. Tarkimpia havaintoja tekivät autoilija Atte Särkelä ja opettaja Timo Laine. Todettakoon vielä, että autoilija Särkelä on suorittanut varusmiesaikana säähavaintokurssin ja

kykenee tunnistamaan kaikki säähän liittyvät ilmiöt, joihin tämä tapaus ei voi kuulua. Mikä sitten olisi selitys näille ilmiöille, se ei ole heti näköpiirissä.

UFOja SALLASSA

Sallan Hautajärven Pyyniemellä on todettu UFO:n esiintyminen kolmena eri yönä. Kaivinkoneen kuljettaja Pentti Liikanen oli 21.10.1969 kaivamassa metsäojaa, kun hänen huomionsa kiintyi aamuyöstä outoon valoon, joka lähestyi lännestä. Valo kirkastui ja näkyi näin puolen metrin kokoisena. Se liikkui suoraan eteenpäin välillä pysähtyen. Sitten se liikkui vaakatasossa vasemmalle ja oikealle sekä ylös ja alas kuin maastoa tutkien. Tullessaan lähemmäksi valo sai useita värisävyjä muuttuen violetiksi, punaiseksi. Kello oli tällöin 5.20 aamulla. Pentti Liikanen havaitsi, että valo muuttui niin kirkkaaksi, että hänen oma varjonsa näkyi traktorin kopin seinässä. Myös maasto oli valoisa. Tämä sama esine on näyttäytynyt jo aikaisemmin samalla seudulla ja Pentti Liikanen sekä Helge Korva ovat työssä ollessaan havainneet sen kolme eri kertaa. Myös muut työmiehet ovat havainneet samat havainnot, joita tukee useiden paikkakuntalaisten tekemät havainnot.

Sallan tapauksia ei ole voitu käydä paikan päällä tutkimassa. Tutkimus kuuluu kuitenkin lähiajan toimintatavoitteisiin.

Professori Juhani Oksman,

Oulun yliopiston sähköinsinööriolosaston esimies, on tutustunut Pudasjärven UFO-tapauksen tutkimusaineistoon ja haastattelupöytäkirjoihin. Prof. Oksman lausui VIMANALLE, ettei Pudasjärven UFO-havainnolle ole löydettävissä nykytieteen mukaista luonnollista selitystä.

Matias Päätalo

Uutisotteet: Uusi Oulu 18.11.1969

(liittyy VIMANassa
N:o 3/1969 julkais-
tuun uutiseen)

"SE NOUSI MAASTA"

Jokin aika sitten näki enontekiö-
läinen opettaja Reino Lehmus-
vaara ja hänen tyttärensä Elise
(20) Sonkamuotkassa ilmiön, josta
sanomalehdet seuraavina päivinä
kertoivat kaikkialla. Nyt on enon-
tekiöläinen Ufo-mies, Oulun UFO-
kerhon jäsen toim.joht. Esa Vuon-
tisjärvi käynyt suorittamassa
tutkimuksen asiassa.

— Näin sen autosta n. 3 kilomet-
rin päässä lähimmästä ihmisasun-
nosta havupuumetsikössä kymmen-
kunnan metrin päässä tiestä, ker-
toi op. Lehmusvaara, joka on
47-vuotias ja kotoisin Palojoensuus-
ta. — Oli lokakuun 1. päivä klo
22.15 ja täysin pimeää. Oli 2 as-
tetta lämmintä ja kevyt sumu. Yht-
äkkiä näimme noin 10 metrin pääs-
sä tiestä tulenvärisen esineen, joka
kohosi nykyksittään. Havainto kes-
ti 30—60 sekuntia, sitten auton
katto peitti näkyvyyden.

Mikä on totuus? Luotettava kan-
sakoulunopettaja, jota naapurit ku-
vaavat mielikuvitukseltaan normaali-
liksi, kaikin tavoin erittäin luotetta-
vaksi mieheksi, näkee jo toisen
kerran samalla paikalla saman il-
miön. Hän ei voi kertoa enempää

kuin on nähnyt. Hän ei tiedä mikä
on kysymyksessä. UFO-tutkimuskin
haluaisi saada sen selville. Jona-
kin päivänä kenties onnistuenkin.

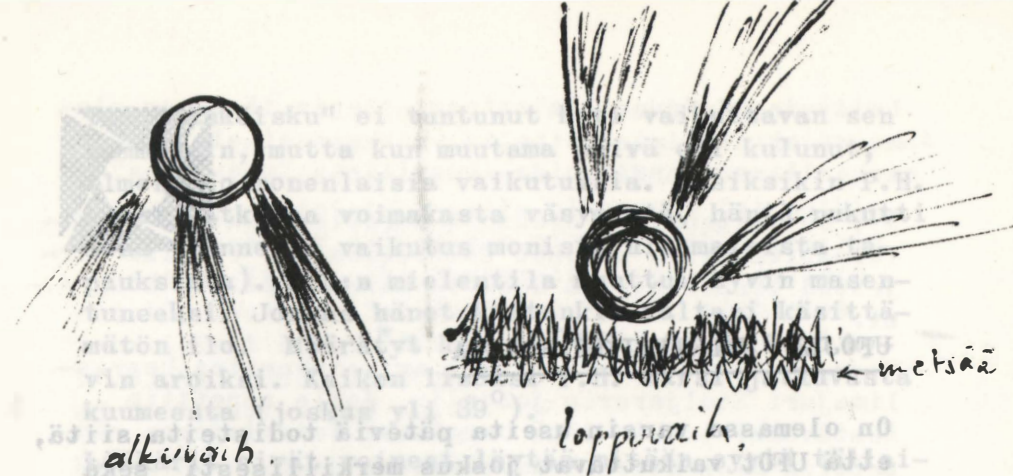
(liittyy VIMANassa
N:o 2/1967 julkais-
tuun uutiseen)

UFO KOTIPIHALLA

Sanomalehdet kertoivat kesällä
-67 Suomussalmen Pyyvaaralta ta-
pauksesta jossa noin 70—80 cm
laajuinen »lentävä lautanen» las-
keutui maanviljelijä Arvi Juntu-
sen pihalle, missä sen hänen li-
säkseen näkivät sekä velimies että
naapurit. Tapaus oli 14. 6. -67.

Suoritettu UFO-tutkimus oli erit-
tän mielenkiintoinen. Mv. Juntu-
nen yritti jopa vangita esineen, joka
puolustautui kohdistetuista anten-
neista syöksyvällä sähköllä ja ko-
hosi nopeasti taivaalle. Tutkimuk-
sissa hän kertoi tapahtumat tarkas-
ti ja niiden todistajiksi saatiin tois-
ten silminnäkijöiden lausunto.

Myöhemmin syksyllä mv. Juntu-
nen kertoi varsin erikoisen lisäyk-
sen: hänen pihapihlajastaan, jonka
latvusta lähtevä esine kosketti, pu-
tosivat syksyllä kypsyessään kaik-
ki marjat, vaikka viereisissä puis-
sa ei tapahtunut mitään vastaavaa.

HAVAINTO JÄMSÄNKOSKEN KOSKENPÄÄLLÄ

Lokakuun 6 päivän 1969 vastaisena yönä klo 3.50
heräsi rva N.N. siihen, että makuuhuone oli kirk-
kaasti valaistu. Aluksi hän luuli, että ulkovalo
oli jäänyt palamaan, mutta havaitsi sitten valon-
lähteeksi taivaalla olevan valopallon. Hän herät-
ti miehensä ja yhdessä he katselivat ilmiötä koko
ajan ikkunan läpi. Huoneessa oli myös koira, mut-
ta se ei reagoinut millään tavoin.

Esine oli käsivarren etäisyydeltä mitattuna noin
jalkapallon kokoinen, väritön, erittäin kirkas
pallo, jonka perässä näkyi kolme huntumaista pyrs-
töä. Ne olivat suuria, useita kymmeniä metrejä
pitkiä. Pyrstöt olivat myös kirkkaita, eivät kui-
tenkaan kiinteän näköisiä, vaan huntumaisia. Esine
liikkui hitaasti kaakon suunnasta pohjoiseen. Aluk-
si se oli hyvin ylhäällä ja näytti kuin pyrstöt
olisivat osoittaneet alaspäin, mutta esineen häipy-
essä horisonttiin pyrstöt näyttivät osoittavan ylös
päin. Havainto kesti noin 5 minuuttia. Esineen
kulkurata oli suoraviivainen, nopeus oli tasainen.
Ääntä ei havaittu. Kyseisenä aikana oli läntinen
taivas pilvessä, mutta itäinen taivas kirkas. Kuu
ei ollut näkyvissä. (EE)

UFOJEN JÄLKIVAIKUTUKSISTA

On olemassa varsin useita päteviä todisteita siitä, että UFOt vaikuttavat joskus merkillisesti sekä eläimiin että ihmisiin. Tiedossa on lukuisia esimerkkejä UFOjen ja humanoidien parantavasta vaikutuksesta. Eräs tuoreimmista parantumistapauksista on ranskalaisen tri "X":n tapaus, josta Flying Saucer Review:n erikoisnumero 3, UFO Percipients, kertoo melko ihmeellisiä asioita. - Toisaalta on myös aivan päinvastaisiakin tapauksia. UFOt ovat joskus vahingoittaneet sekä eläimiä että ihmisiä. Negatiivinen vaikutus ilmenee usein sekä fyysisesti että psyykkisesti. Eräissä tapauksissa tällaiset vaikutukset saattavat kestää jopa vuosikausia. Sikäli kuin tiedetään, Suomessa tällaiset tapaukset ovat hyvin harvinaisia. Seuraavassa eräs esimerkki tšekäläisistä tapauksista.

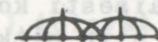
Syyskuun 10 päivänä 1962 oli eräs mieshenkilö P.H. kävelemässä maantiellä lähellä Merikarvian kirkonkylää. Kello oli noin 21.45, kun hän äkkiä huomasi yläpuolellaan suuren (läpimitta n. 10 m) valohehkuisen esineen, jonka väri vaihteli valkoisesta siniseen. Tämä kiekonmuotoinen esine laskeutui pian alemmaksi ja jäi joksikin aikaa paikoilleen. P.H. saattoi nyt selvästi nähdä, kuinka UFO:n pohjapuolelle ilmestyi neljä tummaa aukkoa, joista työntyi jotain esiin (ilmeisesti laskeutumistelineet). Kohta aukot kuitenkin sulkeutuivat ja UFO lähti liikkeelle. Pian se pysähtyi uudelleen lähtien kuitenkin hetken päästä jatkamaan kulkuaan. Samalla hetkellä kun UFO lähti liikkeelle, P.H. sai siitä jonkinlaisen "sähköiskun".

Tuo "sähköisku" ei tuntunut heti vaikuttavan sen kummemmin, mutta kun muutama päivä oli kulunut, ilmeni jo monenlaisia vaikutuksia. Ensiksikin P.H. tunsi jatkuvaa voimakasta väsymystä, häntä nukutti aina (tunnettu vaikutus monista ulkomaisista tapauksista). P.H:n mielentila muuttui hyvin masentuneeksi. Joskus hänet kuitenkin valtasi käsittämätön ilo. Määrätyt kohdat kehosta tulivat hyvin aroiksi. Kaiken lisäksi P.H. kärsi jatkuvasta kuumeesta (joskus yli 39°).

Lääkärit eivät voineet löytää mitään syytä tällaiseen ilmiöön, Voimakas väsymys, kuume ja masennus jatkuivat, kunnes lääkäreiden onnistui kolmen kuukauden kuluttua saada kuume erikoislääkkeiden avulla loppumaan. Väsymys ja masennus kuitenkin jatkuivat ja vasta vuosien kuluessa vaikutukset ovat vähitellen hävinneet. Vielä nytkin P.H. tuntee outoa pelkoa muistellessaan näkemäänsä UFOa. (TK)

VIMANA n

aikaisempia numeroita voi tilata
yhdistykseltä hintaan 1,50/kpl.

NEUVOSTOLIITTO LAISET ASTRONAUTITKIN NÄKIVÄT UFOJA

Professori Ivan Ossietcatovin erikoisraportti Moskovasta.

UFOt ovat usein lentäneet Neuvostoliiton valtavan alueen yli. Astronomit ja sotilaalliset tarkkailijat ovat kiinnittäneet niihin huomiota, ne aikaansaivat mahdollisesti keväällä 1953 pääkaupungin lä-

heisyydessä "puuvilla"sateen - tosin tästä on olemassa eriäviä mielipiteitä, koskapa ei ole pidetty aiheellisena analysoida ihmeellistä "puuvillaa".

Nyt on kuitenkin professori Jurevic Moskovon Ilmailuinstituutista sanonut televisiossa: "Pitäisi järjestää lentolautasia koskeva kansainvälinen kongressi."

Neuvostoliitossa asetettiin erikoiskomitea kenraalimajuri Stoljerovin johdolla, jolle annettiin tehtäväksi tutkia tätä ongelmaa. Televisiossa näytettiin myös piirroksia UF0ista, joita eräs Aeroflotin lentäjä sekä eräs toinen Neuvostoliiton kansalainen olivat nähneet. Lisäksi on Moskovassa suunniteltu julkaista "raportti ottaen huomioon väestön kasvava kiinnostus tätä ongelmaa kohtaan" avaruuslentojen aikana tehtyjen merkittävien havaintojen jälkeen.

Kuten tiedetään, uskoi astronautti Valeri Bykovski nähneensä 18. kesäkuuta 1963 lähellä alustaan Valentina Tereskovan kapselin, mutta huomasi sitten, että seuralainen olikin "munamuotoinen esine", joka yhtäkkiä kääntyi toiseen suuntaan.

Titovin oudosta havainnosta (6.8.1961) on puhuttu vähän, etenkin koska "Vostok 2":n ohjaaja kärsi huonovointisuudesta, minkä vuoksi kysymyksessä saattoi olla näköharha. Venäläisten kosmonauttien myöhemmistä havainnoista ei myöskään ole ilmoitettu mitään, yksinkertaisesti koska tiedemiehet eivät vielä silloin olleet niin pitkällä, että he olisivat voineet todeta, näkivätkö lentäjät salaisia, Maata kiertämään asetettuja avaruuskapseleita, joita kumpikin suurvalta ajoittain lähetti avaruuteen.

Joka tapauksessa tiedetään varmasti, että jotakin outoa on käynnissä Maata ympäröivässä lähiavaruudessa. Tämän olivat saaneet tietoonsa tiedemiehet, jotka ottivat osaa erääseen viime syyskuussa Moskovassa pidettyyn, prof. Leonovin debattiin. Prof. Leonov ilmoitti maapallon ympärillä liikkuvan aina-

kin kolme avaruusalusta, joiden tehtävää ei oltu pystytty selvittämään: kolme "kapselia", jotka ovat vieläkin arvoituksellisempia, koska ne ovat täysin sylinterinmuotoisia, vailla ulkonemia tai mutkia, eikä niissä näy jälkeäkään mistään mahdollisista aukoista. Titov näki ensimmäisen näistä sylintereistä, "Vostok 1":n ja "Vostok 2":n miehistöt taas toiset kaksi (12.10.1964 sekä vastaavasti 17.3.65). Tämän lisäksi tulee vielä Bykovskin näkemä "munamuotoinen" esine.

Saatuaan tietoja sotilasviranomaisilta selitti prof. Leonov, etteivät esineet missään tapauksessa voineet olla salaisia neuvostoliittolaisia satelliitteja, koska nykyiset ilmailusaavutukset huomioon ottaen ei edes USA voisi lähettää avaruuteen tällaista esineitä, "joilla ei ilmeisesti ole mitään tarkoitusta". Washington on omasta puolestaan jyrkästi kieltänyt, että nämä oudot "avaruussy-linterit" olisivat amerikkalaista alkuperää. - Amerikkalainen kosmonautti James McDivitt näki muutoin kesäkuussa 1965 yhden näistä merkillisistä sylintereistä.

"Clipeus", joulukuu 1967.

LENTOLAUTASIA AURINKOKUNNAN ULKOPUOLELTA

"Lentolautaset (UF0t) tulevat kaukaisilta, aurinkokuntamme ulkopuolella sijaitsevilta planeetoilta", on sanonut professori Harold Salkin Pentagonin neuvonantajan ominaisuudessa. Palatessaan New Yorkiin prof. Salkin joutui sanomalehtimiesten piirittämäksi, jolloin hän vakuutti pitävänsä hallussaan lukuisia todisteita lentolautasten olemassaolosta, valokuvia, filmejä ja vieläpä salaperäisistä lentokoneista peräisin olevia metallinpalasia.

"Geosi" n:o 1, heinäkuu 1969.

"Lentävä lautanen! — Heijastus!

"Lentäviä lautasia on maassamme nähty jo ennen toista maailmansotaa — niitä on selitetty oudoiksi valoilmiöiksi taivaalla" — ja milloin miksiin.

Lentäviä lautasia on myös kuvattu jo "muinaisilla" paljekameroilla. Nykyisin kuvat tulevat yhä harvinaisemmiksi yhä parempien kameroiden ja objektiivien yleistytessä. Jokainen tuntee perhealbumistaan isoisan eräänä kauniina kesäiltana vuonna 1919 ottaman kuvan pojastaan, jolla on epämääräinen hehkuva pyrstötähti päänsä. Ukon mieleen ei vain juolahtanut väittää kuvanneensa lentävää lautasta; kirosipa vain heijastusta.

"Silloin muinoin" syntyivät nämä mielikuvitukselliset (?) kuviot filmille milloin kameran paperipalkeen vuoteassa milloin leikkisän auringon kurkistettua suoraan linssiin.

Nykyisin heijastukset syntyvät juuri viimeksimainitulla tavalla: voimakkaan valonsateen osuessa linssiin. Tapahtuman tieteellinen puoli voidaan selittää yksinkertaistetusti kuvan 1 avulla: Kun valonsäde kohtaa linssin, suurin osa siitä kulkee linssin läpi taittuen valo-opin lakien mukaan ja muodostaen "oikean kuvan". Jokaisesta linssin pinnasta heijastuu kuitenkin pieni osa valosta takaisin, tietyksi myös valo-opin lakeja noudattaen. Osa tästä moneen kertaan heijastuneesta säteestä voi päästä filmille asti muodostaen oman kuvansa, heijastuman. Häiritseviä heijastuksia pyritään vähentämään sopivilla ohuilla kalvoilla linssien pinnoilla, mutta kalvotkaan eivät ole kaikkivoipia!

Heijastuskuvat voivat olla muodoltaan miltei minkälaisia tahansa: klassinen pyrstötähti, rengas, kaaren pätkä, ellipsin muotoinen läiskä, "ruutuässä", risti, kameran himmentimen kuva, tai näiden yhdistelmä joko yksin tai valopisteestä säteittäin lähtevinä jonoina. Valon voimakkuudesta, tulokulmasta, linssin laadusta, käytetyistä suotimista, himmentimestä, lopullisen kuvan tummuudesta jne. riippuu kuinka

moni ja minkälainen heijastuma pääsee kuvaan.

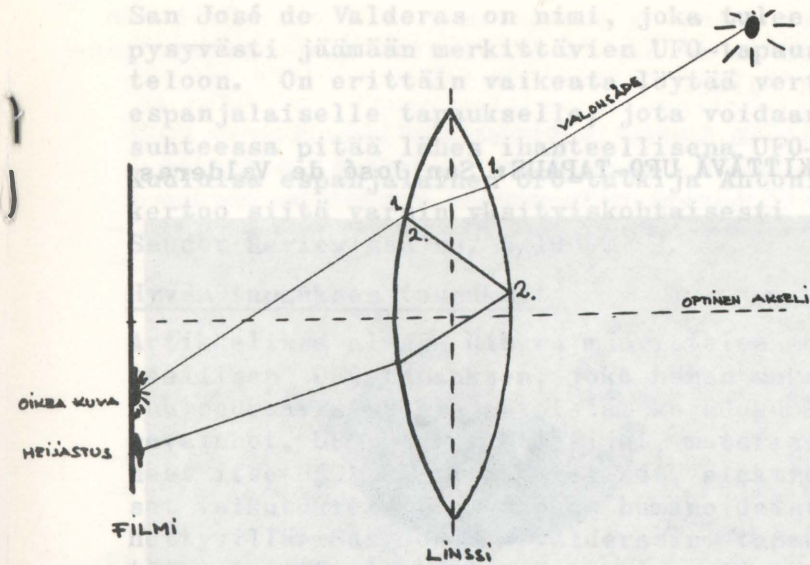
Yksisilmäisellä peiliheijastinkameralla iossa on terävyysalueen tarkistusmahdollisuus, on jo kuvausvaiheessa, useimmiten, havaittavissa ylimääräiset valoleikit, (joita voi muuten käyttää joskus hyväksienkin kuvaa sommitellessaan). Muilla "pienillä kameroilla" jää useimmiten turin varaan, tuleeko renkaita vai pyrstötähtiä.

Jos nyt olemme sattuneet saamaan kuvaan heijastuksen, voi sen erottaa lentävästä lautasesta ensinnäkin siitä, että heijastus lentää kuvaan useimmiten vasta filmiä kehitettäessä.

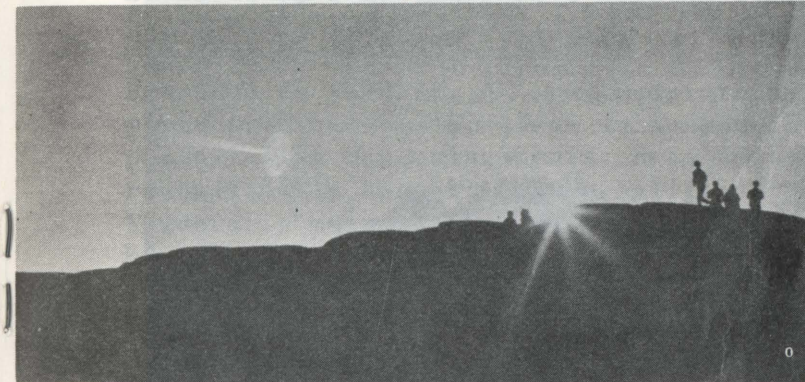
Kun nyt siirrymme tutkimaan tarkemmin hankintapäällikkö Erkki Laurialan lautas kuvaa, voimme todeta päinvastoin kuin kuvaa katsonut lentäjämajuri, että kupla on heijastus, koska sillä on seuraavat heijastuksille tyypilliset ominaisuudet:

- 1) sen läpi NÄKYVÄ pilvenlonka, eikä se suinkaan ole pilven peitos.
- 2) kupla on väriltään samanlainen punaoranssi kuin laskevan auringon säteet.
- 3) läiskällä on yksi ulottuvuus: paperin taso,
- 4) heijastuksen pyrstöt ovat auringosta piirrettävän säteen suuntaisia.
- 5) "esineessä" ei ole oikeita varjoja ja valokohtia,
- 6) kuva on otettu vasten aurinkoa, mutta silti "lautasessa" ei ole pienintäkään siluettimaisuutta vaikka muu maisema uhkuu sitä,
- 7) saman merkkisellä kameralla kuin millä kyseinen kuva on otettu suoritettu koekuvaus antoi "lentäviä lautasia" kahdestatoista kuvassa kahdestakymmenestä,
- 8) läiskä on symmetrinen auringosta piirretyn akselin suhteen.

Nykyiset ajan muotivirtaukset

Valonsäde kohtaa linssin ja taittuu, muodostaa oikean kuvan (1-1-1). Säde, joka aiheuttaa heijastuskuvan, heijastuu filmille (2-2).

Koekuvauksen satoa. Käytetylle kameramerkille tyypillisiä lentäviä lautasia. (Yashica 35 Electro G)

huomioon ottaen on varsin ymmärrettävää, että tavalliset ihmiset tietämättöminä tekniikan ja valokuvauksen virhemahdollisuuksista ovat yliherkkiä näkemään UFOJA tai UPOJA milloin missäkin. Muistamme kai ensimmäiset Sputnikit radiomerkkeineen? Silloin löytyi Suomestakin henkilöitä, jotka saattoivat vaikka

vannoa kuulleen höyhentyynystään Sputnikin piipitystä.

— Jos haluatte todistaa kuvanneenne lentävän lautasen, joka näyttää heijastumalta (vaikkei olekaan) räpsikää kuvasarja, jossa esine näkyy samassa kohdin maisemaa, mutta kuva-alan eri kohdissa. Ottaakaapa!

Mat. yo., isäntä/YLIOPIILASKAMERAT ry. Antti Reini-Ora

HYVIN MERKITTÄVÄ UFO-TAPAUS: San José de Valderas

Nuorukaisen ottama lähikuva UFO:sta

San José de Valderas on nimi, joka tulee varmasti pysyvästi jäämään merkittävien UFO-tapausten luetteloon. On erittäin vaikeata löytää vertaista tälle espanjalaiselle tapaukselle, jota voidaan monessa suhteessa pitää lähes ihanteellisena UFO-tapauksena. Kuuluisa espanjalainen UFO-tutkija Antonio Ribera kertoo siitä varsin yksityiskohtaisesti Flying Saucer Review'ssa no. 5/1969.

Hyvän tapauksen tunnukset

Artikkelinsa alussa Ribera määrittelee mm. "ihanteellisen" UFO-tapauksen, joka hänen mukaansa koostuu seuraavista elementeistä: kuvadokumentit, näköhavainnot, UFO:n jättämät jäljet, materiaaliset esineet itse UFO:sta, tutkahavainnot, elektromagneettiset vaikutukset ja havainnot humanoideista UFO:n lähetyvillä. San José de Valderasin tapaus sisältää viisi näistä seitsemästä elementistä (tutkahavainnot ja humanoidit puuttuvat), joten se ei jää kovin kauas ihanteellisesta tapauksesta.

San José de Valderas 1.6.1967

San José de Valderas on eräs Madridin nykyaikaisimmista asuntoalueista, josta kuitenkin löytyy vielä paikoitellen maaseutunäkymiä. Eräällä tällaisella rauhallisella alueella, jota hallitsee Marqués de Valderasin muinaisen linnan silhuetti, sattui kesäkuun 1 päivänä 1967 jotain tavallisuudesta poikkeavaa. Oli juuri auringonlaskun aika, kun ulkona olivat ihmiset äkkiä huomasivat kiekon muotoisen esineen linnan yläpuolella. Se lensi hyvin matalalla, joskus melkein hipoen puiden latvoja. Sen lentotapa oli hyvin omituinen. Joskus se pysähtyi jäädessä hiljaa keinumaa paikoilleen, joskus se taas liikkui kuin putoava lehti. Noin kaksitoista minuuttia kesti tuo UFO:n lentonäytös, kunnes se lopulta valtavalla nopeudella syöksyi takaisin taivaalle. UFO:n läpimitta oli lähes kaksitoista metriä ja sen alaosassa näytti olevan joku suuri kuvio. Eräs insinööri sanoi, että UFO:n muoto muistutti "vanhan auton pölykapselia". Eräs kotirouva taas sanoi:

"Se näytti suurelta juustolta". UFO oli väriltään oranssinen ja se näytti säteilevän kauttaaltaan jonkinlaista valoa.

Ei ole mitään tarkkoja tietoja siitä, kuinka moni ehti UFO:n nähdä San José de Valderasin alueella, mutta niitä täytyy olla useita kymmeniä. Näiden silminnäkijöiden joukossa oli onneksi myös sellaisia, jotka ehtivät ottaa valokuvia tuosta "suuresta juustosta".

Valokuvia

Varmaan ei tiedetä, kuinka paljon UFOsta saatiin valokuvia. Ei edes tiedetä, kuinka moni sen ehti valokuvata, mutta Ribieran artikkeliin liittyy kahden eri henkilön ottamia kuvia tuosta merkillisestä esineestä. Toinen valokuvaajista, eräs nuorukainen, oli juuri ottamassa kuvia tyttöystävästään, kun UFO äkkiä ilmestyi hänen näkökenttäänsä ja tämän nuorukaisen oli helppo ottaa erinomaisia kuvia UFOsta. Toinen valokuvaaja oli eräs mies, "Antonio Pardo", joka vaimonsa ja tyttärensä kanssa oli aivan lähellä em. nuorukaista, ja nähdessään tämän kuvaavan UFOa, mies haki nopeasti oman kameransa ja ehti ottaa vielä yhdeksän kuvaa, joista kaksi ensimmäistä kuitenkin epäonnistui, koska hän hermostuneena ei aluksi huomannut ottaa linssinsuojusta pois. Molemmat kuvaajat onnistuivat valokuvaamaan UFO:n pohjapuolella olevan kuvion, jonka muodosta silminnäkijät olivat jälkepäin hyvin eri mieltä keskenään.

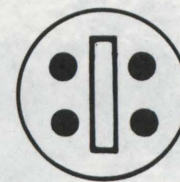
Millainen oli pohjakuvio?

Tapaus antoi mielenkiintoisen ja selvän esimerkin siitä, kuinka eri ihmiset kokevat saman ilmiön eri tavalla ja kuinka epämääräinen ja epäluotettava silminnäkijän havainto yleensä on. Joku oli nähnyt aivan selvästi ikkuna-aukkoja UFO:n kyljessä, vaikka valokuvissa ei sellaisista ollut mitään merkkejä. Kaikkein kiistanalaisin

oli UFO:n pohjapuolella oleva kuvio. Tuskin kukaan muisti kuviota aivan sellaisena kuin se valokuvassa nähdään. Ennen valokuvien kehittämistä pohjakuvion muodosta kiisteltiin silminnäkijöiden keskuudessa kovasti ja jokainen oli vakuuttunut oman muistikuvansa erehtymättömyydestä. Piirros 1 esittää kuvion sellaisena kuin "Antonio Pardo" sen muisti, kun taas piirros 2 on tehty hänen vaimonsa ja tyttärensä muistikuvan mukaan.

Piirros 1

Piirros 2

Laskeutuminen maahan

San José de Valderas ei ollut ainoa alue, jossa UFO nähtiin. Kun se oli jättänyt tämän paikan, suuntasi se kulkunsa kohti Santa Mónica esikau punkia, jossa UFO laskeutui hetkeksi maahan. Laskeutuminen tapahtui lähelle erästä ravintolaa (La Ponderosa), joka on noin neljän kilometrin päässä San José de Valderasista. Ilta oli nopeasti pimenemässä, ja siksi silminnäkijät kuvailivat UFOa suunnattoman suureksi tulipalloksi, joka oli lentänyt aivan heidän päitensä yli ja laskeutunut sitten maahan kolmen "jalan" varaan. Eräät olivat huomanneet myös UFO:n pohjapuolella olevan oudon kuvion. Seuraavana päivänä voitiin laskeutumispaikalta löytää seuraavat jäljet: kolme suorakulmaista jälkeä, jotka muodostivat tasasivuisen kolmion, sivun pituus hieman yli kuusi metriä.

Esineitä maassa

Laskeutumispaikalta ei löydetty ainoastaan jälkiä, vaan vielä jotain hämmästyttävämpää: metallisia

putkia (tuubeja), jotka aivan ilmeisesti olivat peräisin UFOsta. Putkien pituus oli hieman alle 15 cm ja niissä oli kaksi vihreää muovisuikaletta. Putkien sisällä oli jotain nestettä, joka haihtui kun putki avattiin. Putkissa oli sama outo kuoio kuin UFOssakin.

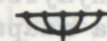
Antonio San Antonion otama valokuva UFO:n laskeutumisjäljestä, julkaistu Informaciones-lehdessä 6.2.1966.

I.N.T.A:n (Espanjan kansallinen ilmailu- ja avaruustutkimusinstituutti) suorittaman analyysin mukaan putkien metalli oli nikkeliä, jonka puhtausaste oli tavattoman korkea. Myös putkissa oleva muoviaines oli laadultaan hyvin erikoista, sillä sellaista ei ole käytetty muualla kuin NASA:n satelliiteissa.

Aikaisempi havainto

Tämän tapauksen yhteydessä on syytä vielä mainita, että helmikuun 6 päivänä 1966 tehtiin Aluche -nimi-

sessä Madridin esikaupungissa hyvin samantapainen UFO-havainto. Esineen muoto ja koko olivat hyvin samanlaiset, samoin myös UFO:n pohjapuolella oleva kuvio. Tämäkin UFO oli laskeutunut maahan ja sen jättämät jäljet olivat samanlaiset kuin edellisessä tapauksessa. (TK)

Pekka Teerikorpi:

ILMAKEHÄN SÄHKÖISISTÄ ILMIÖISTÄ

Jotta pystyisimme käytännössä selvittämään UFO-ilmiöitä aikaansaavien ärsykkeiden luonnetta, on meillä oltava tietoja niistä erilaisista luonnonilmiöistä, jotka saattaisivat aiheuttaa UFO-havaintoja.

Eräs tällainen ilmiöryhmä koostuu ilmakehän sähköisistä ilmiöistä. Esitämme niistä seuraavassa alustavasti eräitä hajanaisia tietoja, jotka täysin perustuvat Condonin komitean raportin (The Scientific Study of Unidentified Flying Objects - Bantam 1969) lukuun Atmospheric Electricity and Plasma Interpretations of UFOs, jonka on kirjoittanut tri Martin D. Altschuler.

Maapallon ilmakehä on alinomaa erilaisten sähköisten ilmiöiden tyyssija, ilmiöiden, joiden teoreettisten selvitysten kanssa tiedemiehet jatkuvasti painiskelevat. Normaalissa tilassa on maapallon pintakerros sähköisesti negatiivisesti varautunut, jolloin vastaava positiivinen varaus on löydettyvissä ilmakehästä. Tästä aiheutuu ilmakehässä pystysuoraan suuntaan jännite-ero, joka maanpinnan ja 60 km korkeuden välillä on n. 300 000 V. Koska ilma

ei ole täydellinen eriste, seuraa jännite-eron olemassaolosta jatkuva sähkövirtaus maanpintaan päin.

Mainittakoon, että jännite-eron kasvu on voimakasta aivan ilmakehän alaosassa ja jo 12 km korkeudessa se on saavuttanut arvon 270 000 V. Tämän jatkuvan jännite-eron säilyttämiseksi tarvitaan varausmekanismi, jonka nykyisen käsityksen mukaan muodostavat eri puolilla maapalloa raivoavat ukkosmyrskyt.

Joka tunti sadattuhannet salamamat kuljettavat ukkospilvien alaosasta negatiivista varausta maanpinnalle ja toisaalta pilvien yläosasta irtautuu positiivista varauksia ilmakehään, ts. ukkospilvet toimivat ilmakehän suunnattomina sähköpareina. Tri Altschuler antaa joka hetki raivoavien ukkosmyrskyjen lukumäärälle arvon 1800.

Tavallinen salama syntyy silloin kun jännite-ero pilvien alapuolella olevassa kapeassa ilmakerroksessa kasvaa riittävän suureksi. Tällöin alkaa tapahtua ilmamolekyylien ionisoitumista so. elektronien irtautumista yksityisistä atomeista. Tämä ionisoitumisprosessi etenee pilvestä maahan välillä pysähtyen, mutta kuitenkin niin nopeasti, että ihmisilmä tajuaa tapahtuman yhtenäisenä valokuovana. Ionisoitumisuoman so. salaman paksuus on muutamien senttimetrien suuruusluokkaa. Ennen salaman iskua jännite-ero pilvien ja maanpinnan välillä saattaa olla 100 jopa 1000 miljoonaa voltia. Näin syntyneen ionisoitumiskanavan kautta pusertuu sitten erittäin lyhyen ajan sisällä keskimäärin 20 000 A sähkövirta.

Tavallisen viivasalaman kyseessä ollen toimii ilmamolekyylien neutraloitumisprosessi erittäin nopeasti, ja salaman keskimääräiseksi eliniäksi jää 0.1 sekuntia.

Tämän takia onkin toisen silloin tällöin havaitun salamatyypin, ns. pallosalaman yleensä useita sekunteja kestävä koossapysyminen vaikea probleema,

jota ei ole tähän mennessä pystytty pitävästi ratkaisemaan.

Pallosalama

UFO-tutkimuksen kannalta lienevät seuraavat tiedot hyödyllisiä:

Pallosalama ilmenee hehkuvana pallona, joka joko ilmestyy näkyviin salaman iskettyä maahan ja pysyttelee lähellä maanpintaa tai näkyy ensin ylhäällä ilmassa laskeutumassa pilvestä tai kohoamassa ylöspäin, kunnes se katoaa.

Useimmat silminnäkijät kertovat, että pallosalama on selvästi näkyvissä päivänvalossakin. Noin 85 % havaitsijoista on ollut yhtä mieltä siitä, että pallon koko ja kirkkaus säilyivät vakioina aina siihen asti kunnes se katosi. Pieni määrä havaitsijoista ilmoittaa nähneensä pallon kirkastuvan ja sen värin muuttuvan juuri ennen katoamista. Väreistä ovat olleet yleisimpiä punainen, oranssi ja keltainen. Havaittujen pallosalamien läpimitat ovat vaihdelleet 5 ja 80 cm välillä. Keskimääräinen arvo on noin 30 cm.

Yleensä pallojen liikkumisnopeus kuvataan melko alhaiseksi (2 m/s) ja tavallisimmin niiden liike tapahtuu horisontaalisuunnassa. Useat ilmoitukset osoittavat puhelin- tai säköjohtojen ja maadoitettujen esineiden vaikuttavan johdattelevasti pallosalaman kulkuun. Usein ilmiötä lähellä olleet havaitsijat mainitsevat tunteneensa aivan kuin palavan rikin tuoksua.

Pallosalaman keskimääräinen elinikä on noin 4 sekuntia. On kuitenkin hyvä muistaa, että 10 % havainnoista koskee yli 30 sekuntia kestäneitä ilmiöitä. Juuri tämä pitkä elinikä ts. suuri pysyvyys verrattuna tavallisen salaman 0.1 sekuntiin aiheuttaa vaikeuksia pyrittäessä selittämään pallosalaman toimintamekanismia.

Tri Altschuler pitää mahdollisena, että pallosalama on varsin yleinen ilmiö. Koska kuitenkin pallo-

salaman tulee olla riittävän lähellä, ehkä alle 40 metrin etäisyydellä, jotta se voitaisiin päivänvalossa havaita, jäänevät verrattomasti useimmat sen ilmentymiset näkemättä ja pallosalamaa tämän johdosta väärin pidetään harvinaisena ilmiönä.

Tri Altschuler esittää muutamia tapauksia, jolloin pallosalama on havaittu lentokoneesta. Näistä kahdessa tapauksessa pallosalama kosketettuaan lentokoneen runkoa räjähti aiheuttamatta itse koneelle kuitenkaan suurempia vahinkoja. Mainittakoon, että jotkut lentokoneesta tehdyt havainnot tuntuvat viittaavan huomattavasti suurempien pallosalamien olemassaoloon, kuin mitä maanpinnalla tehdyistä havainnoista voisimme päätellä.

Pallosalama on todella omituinen ja arvaamaton ilmiö, jonka tiedetään häärineen esim. seuraavanlaisissa puuhissa: se on katkonut johtimia ja kaapeleita, surmannut ja polttanut ihmisiä sekä eläimiä, sytyttänyt tuleen sänkyjä ja latoja, ajanut takaa ihmisiä, räjähtänyt savupiipussa, pujahdellut avaimenreian läpi näin pelotellen asuinhuoneista olleita ihmisiä.

Sen jälkeen mitä pallosalamista tiedetään ei liene epäilystä siitä, etteivätkö useat UFO-ilmoitukset olisi saaneet alkuaan näiden erikoisten ilmiöiden ansiosta.

Toinen tässä yhteydessä kiintoisa ilmakehän sähköilmiö on nimeltään St.Elmon tuli. Se esiintyy maanpinnasta kohoavien piikkimäisten ulokkeiden kuten puiden, tornien jne yläpuolella tai esim. johdelankojen lähetyvillä.

St. Elmon tuli on leijaileva valoilmiö, yleensä soikion tai pallon muotoinen. Lämpimän tiedetään vaihtelevan 10 ja 40 cm välillä. Sen värihehku on sinivalkoinen. St. Elmon tulen pysyvyys on suurempi kuin pallosalamalla ja sen elinikä saattaa olla minuuttien suuruusluokkaa.

Pääasiallinen ero pallosalaman ja St. Elmon tulen

välillä on, että viimeksi mainittu pysyttelee johdepintojen läheisyydessä. St. Elmon tulen on nähty liikkuvan pitkin johdelankoja ja lentokoneen ulkopintaa, jolloin sen kirkkauden on joskus nähty vaihtelevan sykkivästi.

Tri Altschuler esittää arvelunaan, että ns. fighterit, joita II maailmansodan lentäjät havaitsivat, olisivat olleet St. Elmon tulia, jotka syntyivät lentokoneen metallipinnan läheisyydessä.

Tri Altschulerin kirjoitus sisältää useiden muiden sellaisten sähköisten ilmiöiden kuvauksia, jotka saattaisivat olla jostakin merkityksestä UFO-ilmoituksia tutkittaessa. Tässä mainittakoon eräs ilmiölaji, jota Gordon Creighton on viime aikoina jonkin verran käsitellyt Flying Saucer Review lehdessä, nimittäin maanjäristysten yhteydessä havaittavat valoilmiöt. Historian lehdille on jäänyt useita kuvauksia erikoisista valoilmiöistä, joita on havaittu maanjäristysseuduilla hiukan ennen maanjäristystä, sen aikana tai sen jälkeen. Tällaisia kuvauksia on säilynyt runsaasti mm. Japanissa, jossa havaitut ilmiöt ovat usein muistuttaneet tulipalloja tai hehkuvia pilviä.

Tällaisten sähköisten ilmiöiden olemassaolo ja niiden mahdollinen yhteys maaperän siirtymien ehkä aiheuttamiin jännite-eroihin saattaa antaa tulevaisuudessa mahdollisuuden ennustaa maanjäristyksiä sähköisten mittausten perusteella, toteaa tri Altschuler.

Jo edellä olevan perusteella lienee selvää, että ilmakehän sähköiset ilmiöt, siis joko nykyään tunnetut tai vähemmän tunnetut, saattavat aiheuttaa ja varmasti aiheuttavatkin eri tyyppisiä UFO-havaintoja ja tämä mahdollisuus olisikin otettava huomioon UFO-havaintoja tarkasteltaessa.

Viittaamme myös VIMANAn numerossa 3/1969 julkaistuun professori Oksmanin esitelmään "Lähiavaruuden valoilmiöistä". Mielenkiintoista ja elävää tietoutta pallosalamoista antaa lisäksi C. Maxwelle Cade'n ja Delphine Davis'in teos The Taming of the Thunderbolts (Abelard - Schuman Ltd, London 1969).

Maailmankaikkeus odotettua suurempi

Washington (Washington Post) Maailmankaikkeus näyttää olevan ainakin kaksi kertaa niin suuri kuin kukaan on aiemmin arvellut sen olevan.

Todisteita tämän oletuksen vahvistukseksi saatiin, kun Yhdysvaltain avaruusvirasto julkaisi tähtitieteellisen tutkimussatelliittinsa havaintoja. Amerikkalainen observatorio on kiertänyt maata vuoden ajan noin 760 kilometrin korkeudessa.

"Tämän avaruusobservatorion havaintotulosten perusteella tähtitieteilijät tutkiskelevat mahdollisuutta, että maailmankaikkeus saattaa olla useita kertoja suurempi kuin aikaisemmin on uskottu", sanottiin Yhdysvaltain ilmailu- ja avaruushallituksen (Nasa) tiedonannossa.

1980 kilon painoinen avaruusase on tutkinut tähtiä ja linnunrataja tehden havaintoja niiden ultravioletista valosta, jota ilmakehän takia on lähes mahdotonta tarkkailla maassa olevien teleskooppien avulla.

Yksi avaruusaluksen havainnoista osoittaa, että etäisimmät linnunradat (niin kutsutut "siniset" linnunradat) ovat paljon valovoimaisempia kuin astronomit olivat odottaneet.

"Tämä odottamattoman kirkas ultraviolettisäteily merkitsee, että nämä linnunradat ovat olennaisen valovoimaisia taivaankappaleita", totesi avaruusvirasto. "Koska ne näyttävät niin himmeiltä (maan etäisyydeltä katsottuina), niiden

täytyy olla hyvin kaukana, ehkä useita kertoja etäimmällä kuin aikaisemmin on otaksuttu."

Miljardeja valovuosia

Riippumatta siitä, uskovatko astronomit maailmankaikkeuden olevan rajallinen vai loputon, useimmat heistä arvioivat monien kaukaisimpien linnunratojen olevan enintään 20 miljardin valovuoden päässä maasta.

Mutta avaruusobservatorion havainnot asettavat tämän uloimman rajan noin 40 miljardin valovuoden päähän, mikä on suunnilleen 385 miljoonaa miljardia kilometriä (385 000 000 000 000 km) maapallolta.

Avaruusobservatorio toimii yhä, vaikka sen teleskoopit ovatkin jo sumentuneet. Se on ottanut valokuvia kaikkiaan 17 000 tähdestä. Tiedemiehet toivovat sen saavan kuvia vielä ainakin 8 000 muusta tähdestä ennen kuin laitteet lakkaavat toimimasta. Nämä kuvat antaisivat mahdollisuuden laatia kartta noin puolesta maahan näkyvästä tähtitaivaasta.

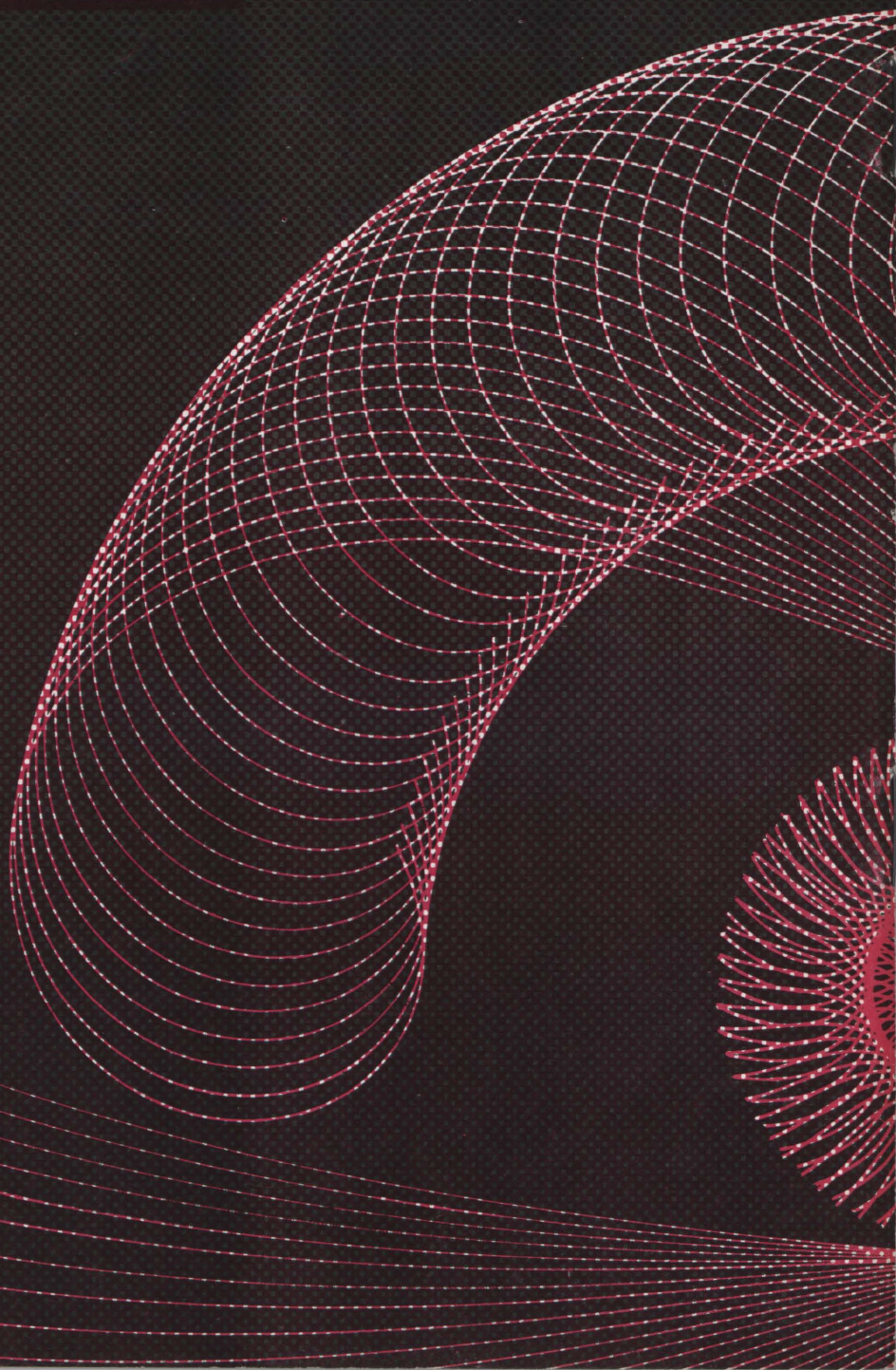
"Olisimme onnellisia saadessamme 10 000 tähteäkin luetteloiduiksi valovoimaisuuden mukaan", selittää muuan tiedemiestä. "Sellaista hakemistoa meillä ei vielä koskaan ole ollut."

PAIKALLISKERHOT:

<u>Jyväskylä</u>	Erkki Erähonka Postilokero 171
<u>Kemi</u>	Kari Kuure os. Urheilukatu 11
<u>Kotka</u>	Pekka Teerikorpi os. Merikatu 4 B
<u>Lappeenranta</u>	"UFO 66" Tapani Kuningas os. Uro kk
<u>Nurmijärvi</u>	Viljo Penttilä Os. Nurmijärvi kk.
<u>Pori</u>	Jarl Lund os. Valtakatu 5 D
<u>Seinäjoki</u>	Runar Smedlund

VIMANA

UFO-Sighting in the mountain Syote at Sarkivaara of Pudasjarvi parish. (Page 2)

=====

Expedition on 19/10/69

7 members of the UFO-Club of Oulu took part in the investigation during which 9 people were interviewed by means of an UFO-investigation form. The principal witnesses of the sighting, Mr. Atte Sarkela, taxi driver and Mr. Timo Laine, teacher by profession were interviewed. Their impressions were also tape recorded. Psychological tests were also done on the witnesses' powers of observation.

The investigation brought out the following facts:

Mr. Atte Sarkela was driving on 8/9/69 in the region of Pudasjarvi parish in direction of Sarkivaara (area of the mountain Syote). There were 6 passengers in Sarkela's car. During the drive at 13.25 p.m. Mr. Sarkela's and his passengers' attention was caught by a light ball visible sideways in front of them.

After having driven about a kilometer they noticed another smaller light ball in lateral direction. This light ball was not the same as the first one detected straight ahead. It seemed to move slowly alongside the mountains in the background. They were wondering at the lights, as the region was wild in that direction where car driving was impossible.

While continuing driving forward they again noticed the big light ball which was seen first. They stopped the car and looked at the moving light with astonishment. Meanwhile some people left the car and a couple of new passengers came in place of the previous ones.

The culmination of the sightings took place in the vicinity of Sarkipera at Sarkivaara.

In direction of the sighting a big light ball appeared at the left-hand side. In size and appearance the ball resembled the moon. A smaller ball was further attached onto its lower side. Moreover, a small loose ball was seen at its left side. In the ground between Sarkipera and the mountain in a deep gully a strange spectacle took place: a large number of small light balls crisscrossed near the surface of the earth touching even the ground. Now and then they went up and made different zig-zag figures. Against Pitamivaara a greater light ball appeared slightly apart from the other small ones. The larger ball seemed to move slowly in Taivalkoski direction.

The people who witnessed this spectacle watched it for a few minutes and then drove to the school of Sarkela. Mr. Sarkela, the taxi driver, awoke the school teacher, Mr. Timo Laine and his wife. Mr. Laine glanced at the light balls with the binoculars of his rifle and noticed that, when looking at the big ball with the naked eye, it seemed to have the size of the moon. But, when he used the binoculars (4 x 5) the light ball filled their entire field of vision, and part of it even remained outside. The big light ball thus had to be quite near.

The light phenomena finally vanished rather quickly. The big ball began to get smaller and suddenly seemed to disappear. The small balls in the gully had by that time vanished. However, the ball moving towards Taivalkoski was still visible in the horizon for a while. The same light ball was seen in Kuusamo around 2.00 o'clock.

Place of interviews

The interviews took place at the school of Sarkela where Mr. Laine, the school teacher, and Mr. Atte Sarkela had invited the witnesses to come. Some of the investigators, Director Esko Hame, Mr. Olli Hame, student in biology, Mr. Lasse Jalonen, student in mathematics, and Mr. Martti Maki, an artist, investigated and photographed the spots where the sightings took place, carefully examining the ground in the gullies. The investigators had brought with an Wallac radiation meter which at a certain place gave a reading of 0,09 milliroentgens. The basic reading in the school yard was 0.02 milliroentgens. However, the said value of 0,09 milliroentgens was not obtained at the spot where the small light balls had crisscrossed near the ground.

In this connection it may be mentioned that in the close vicinity of the area of sightings there has been minor magnetic disturbances. In the same area there also is a spot where the compass functions in an odd way. Here it may be reason to recall the UFO-phenomenons occurred in 1966 in Turku, namely the strange lights and peculiar sounds in the air over Pahanniemi. Also in Pahanniemi area there is a strong magnetic disturbance centre which has proved to have an effect on ships' compasses. May we have the right to assume that areas with magnetic anomalies also have a disturbing effect on the steering apparatus of possible ufonauts ?

Regarding the radiation measurements performed, it can be said that the values obtained are normal areal rear radiation. The sighting gives the impression that the witnesses really have experienced an extraordinary UFO-phenomenon.

The most accurate sightings were made by Mr. Sarkela and Mr. Laine. It may be mentioned that Mr. Sarkela has passed a course of meteorological observation during the time he served in the army, and is capable of identifying all weather phenomena which this case cannot belong to. The explanation of these phenomena cannot be easily found out.

UFOs in Salla (Page 5)

=====

At Pyyniemi of Hautajarvi in Salla an UFO was viewed at three nights. Mr. Pentti Liikanen, driver of an excavator was digging a forest ditch on October 21, 1969. After midnight his attention was fixed to a strange light coming from the west. The light grew brighter and seemed to be half a metre in size. It moved straight onward stopping once in a while. Then it moved horizontally to the left and right as well as up and down as if it were examining the ground. When the object came nearer its colour changed into violet, red etc. The time was 5.20 in the morning. Mr. Liikanen noticed that the light grew so bright that his own shadow was visible on the wall of the tractor's box. Also the ground was bright. The same object had appeared already before in the same region and Mr. Pentti Liikanen and Mr. Helge Korva, while working, had seen it three separate times. Also the other workmen had made the same sightings which are supported by what quite a few people from this locality had seen.

It has not been possible to investigate the cases of Salla on the spot. However, the investigation of these cases belongs to the objectives of our activity in the near future.

Professor Juhani Oksman

=====

the head of the electric engineering department at the Oulu University has studied the research material and records of the interviews pertaining to the case of Pudasjarvi. Prof. Oksman told to the editorial staff of VIMANA that the present-day science does not offer any explanation to the UFO-sighting of Pudasjarvi.

Matias Paatalo

Sighting at Koskenpaa of Jamsankoski (Page 7)

=====

The night before October 6, 1969, at 3.50 Mrs. N.N. awoke because her bedroom was brightly illuminated. She first thought of having left the outside light on, but then noticed that a light ball in the sky was the source of light. She woke up her husband and they watched together the phenomenon from the window. In the room there also was a dog who did not react in any way.

Measured at an arm's distance the object was approx the size of a football. It was a colourless, very bright ball and at the rear three tails were seen. They were large and several tens of metres long. The tails were also bright but they did not seem to be solid, but veil-like. The object moved slowly from SE to N. First, the object was very high above and it seemed as if the tails would have pointed downward. But, when the object was disappearing in the horizon the tails seemed to point upward. The sighting lasted for about 5 minutes. The line of flight of the object was straight, and the speed regular. No sound was heard. At that time the sky in the west was cloudy, but bright in the east. The moon was not visible. (EE)